

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 89

Ple del Parlament

Sessió 50, primera reunió, dimecres 4 de març de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Pregunta al Govern sobre la negociació d'una sortida democràtica al conflicte polític i de l'amnistia 310-00311/12	4
Pregunta al Govern sobre la perspectiva de gènere i les bones pràctiques al Departament d'Interior 310-00312/12	6
Pregunta al Govern sobre els nous objectius de dèficit 310-00304/12	7
Pregunta al Govern sobre els ajuts al lloguer 310-00309/12	9
Pregunta al Govern sobre la situació sanitària 310-00306/12	11
Pregunta al Govern sobre l'orfanat en el marc dels serveis socials 310-00307/12	13
Pregunta al Govern sobre l'ús de l'espai públic 310-00308/12	14
Pregunta al Govern sobre les expectatives generades pel Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2020 en matèria d'educació 310-00305/12	16
Pregunta al Govern sobre el feminisme del segle XXI i les polítiques públiques 310-00303/12	17
Pregunta al Govern sobre el futur de l'automoció a Catalunya 310-00310/12	19
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació del decret sobre l'habitatge 317-00177/12	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre la taula de diàleg entre governs 317-00178/12	22
Pregunta al president de la Generalitat sobre la lluita contra la violència masclista 317-00176/12	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre la taula de diàleg entre governs 317-00180/12	26

Pregunta al president de la Generalitat sobre les irregularitats a la Junta Electoral Central 317-00179/12	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació irregular d'un membre de la Junta Electoral Provincial de Barcelona 317-00175/12	29
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Síndrome d'Àsperger 401-00028/12	30
Decret llei 1/2020, del 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge 203-00026/12	31
Projectes de pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 2020 230-00007/12 i 230-00008/12	49
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de dones 300-00240/12	52
Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari 202-00001/12	60
Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, per la instauració d'unitats de valoració forense integral, per la lluita contra la violència masclista (debat de totalitat) 202-00053/12	76
Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista (debat de totalitat) 202-00067/12	80
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona 300-00241/12	95
Interpel·lació al Govern sobre la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra 300-00242/12	100

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 50.1

La sessió s'obre les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, la lletrada Clara Marsan Raventós i l'oidora de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 1/2020, del 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge (tram. 203-00026/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 529, 9).
3. Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2020 (tram. 230-00007/12). Mesa Ampliada. Debat i votació.
4. Projecte de pressupost del Síndic de Greuges per al 2020 (tram. 230-00008/12). Mesa Ampliada. Debat i votació.
5. Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari (tram. 202-00001/12). Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 553, 15).
6. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, per la instauració d'unitats de valoració forense integral, per la lluita contra la violència masclista (tram. 202-00053/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 285, 13).
7. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista (tram. 202-00067/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 485, 14).
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de dones (tram. 300-00240/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona (tram. 300-00241/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00242/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els pressupostos per al 2020 (tram. 300-00243/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'abordatge del sistema sanitari de les violències sexuals contra els infants (tram. 300-00244/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a introduir la perspectiva de gènere en el sistema sanitari (tram. 300-00245/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre l'ús de l'espai públic (tram. 300-00246/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les seves interlocucions (tram. 300-00247/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre el model educatiu (tram. 300-00248/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial (tram. 302-00194/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte dels càrtels en l'economia catalana i l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00195/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sector agrícola (tram. 302-00196/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cultura a Catalunya (tram. 302-00197/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emergència climàtica i els nous projectes d'incineració de residus (tram. 302-00198/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels centres d'internament per a estrangers (tram. 302-00199/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

El president

Bon dia diputats, diputades. Si us plau, vagin ocupant els seus respectius escons. Comencem la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment d'allò que disposa la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici de l'any 2020 hi ha 193 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània. Hem de recordar-ho sempre, però especialment aquesta setmana, en la que som testimonis de la barbaritat que hauria de ser inadmissible per a Europa.

Pregunta al Govern sobre la negociació d'una sortida democràtica al conflicte polític i de l'amnistia

310-00311/12

Continuem amb l'ordre del dia, i el primer punt són les preguntes al Govern. Formula la primera pregunta, sobre la negociació d'una sortida democràtica al conflicte polític i de l'amnistia..., formulada pel Grup Parlamentari Republicà, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Bernat Solé. Quan vulgui, diputat.

Bernat Solé i Barril

Gràcies, president. Honorable vicepresident Aragonès, aquest passat dijous, el Govern de l'Estat espanyol i el Govern de la Generalitat seien per primer cop en una mateixa taula per parlar, per dialogar i per negociar, en igualtat de condicions, del conflicte existent entre Catalunya i l'Estat. Un conflicte que, des de fa massa dies, s'ha situat en l'àmbit judicial, més que en l'àmbit polític i d'on mai hauria d'haver sortit.

Al mateix temps, també veiem com, dia rere dia, la mobilització segueix tan present com sempre: al carrer, a les places i on calgui, per denunciar aquest estat de repressió continuada a la qual estem sotmesos. I és precisament això, negociació i mobilització. Negociació per seure, parlar i acordar, però també mobilització. Mobilització per reivindicar i exigir drets i llibertats. Perquè, des del Grup Parlamentari que represento, no entenem una cosa sense l'altra. I no entenem una cosa sense l'altra perquè la combinació de les dues ens portarà a la victòria política per a la qual tots trebalem; cadascú des del seu espai i des del seu model polític, però tots amb la mateixa unitat estratègica.

Per aquest motiu –i ho direm avui i tants cops com calqui–, ni ens aixecarem dels espais on dialogar i negociar, ni renunciarem a la mobilització al carrer; mai,

perquè hi hem de ser, a tothora i a tot arreu. Ara, i sempre. I que ningú s'equivoqui, no hi anem a negociar ni traspassos ni competències, hi anem a donar resposta a aquest més del 80 per cent del país que vol un referèndum d'autodeterminació, i també hi anem a forçar una amnistia en aquesta causa que fa massa temps que dura. I aprofito per demanar una mica de silenci.

Malgrat tot, som conscients de les dificultats i per això som escèptics com ningú davant d'un PSOE que prou cops ens ha mostrat la seva cara més fosca. Perquè tenim memòria i sabem qui tenim a l'altre costat de la taula. Davant d'aquest escenari, on el Govern de l'Estat, assegut de tu a tu, de govern a govern, ja ha reconegut l'existència d'un conflicte polític i on ara té l'oportunitat d'oferir acords o de fracassar novament en aquesta voluntat de diàleg, com valora vostè, vicepresident, que s'hagi posat en marxa...

El president

Diputat, ha acabat el seu temps.

Bernat Solé i Barril

...aquesta taula de negociació?

El president

Gràcies. Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president. En primer lloc, m'afegeixo a les paraules del president del Parlament, de consternació davant de les imatges que hem vist entre la frontera –al mar– entre Grècia i Turquia. Són imatges que no haurien de veure's i que haurien de deixar de tractar persones humanes com a mercaderies enmig d'una batalla geopolítica.

Diputat Solé, el passat dimecres, 26 de febrer, el que es va produir va ser un esdeveniment importantíssim. Un esdeveniment que podem qualificar d'històric. Per primera vegada, delegacions nomenades pels governs de Catalunya i d'Espanya, s'asseien en una taula, formalment, institucionalitzadament, per abordar les qüestions de fons que preocupen en aquest país, sobre la seva sobirania.

Nosaltres, hi vam anar, el Govern de Catalunya, acompanyant el president de la Generalitat, amb dues idees ben clares: referèndum d'autodeterminació i amnistia per als presos polítics i exiliats. Això és el que creiem que és àmpliament compartit a la societat catalana, com a solució política davant d'un conflicte polític. Un conflicte polític que s'ha traslladat als tribunals i que és la millor manera de no resoldre'l.

Vam començar aquest camí per resoldre'l de forma civilitzada, de forma dialogada. Des de l'escepticisme que ha de fer l'experiència dels darrers anys i que ens ha de tenir molt present, nosaltres hem de tenir confiança en la nostra força, i la força que nosaltres podem posar allà són els grans consensos de país, que s'expressen reiteradament, també en aquest Parlament, que van molt més enllà del que representem els diputats i diputades independentistes.

En segon lloc, la força dels vots i de les urnes. Si es va reunir aquesta mesa la setmana passada va ser gràcies a la força dels vots, expressada a les eleccions el 10 de novembre, i la mobilització. La participació política, omplint carrers i places arreu, per defensar precisament aquesta solució per al nostre país, que ha de passar per l'autodeterminació i per l'amnistia.

Per tant, mobilització i negociació han d'anar de la mà per obrir aquest camí per portar la solució d'aquest conflicte polític a solucionar-ho com el Regne Unit amb Escòcia, com Canadà respecte al Quebec, i no com ha fet Espanya amb Catalunya, en els darrers anys. Perquè, per això hem de recordar una cosa: tot això ho fem per tenir la caixa d'eines, per tenir els instruments, per tenir els recursos, per millorar el

dia a dia de la gent. Perquè la justícia i la fi de les desigualtats es podran combatre extraordinàriament millor amb una república catalana per a tothom.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre la perspectiva de gènere i les bones pràctiques al Departament d'Interior

310-00312/12

La següent pregunta és sobre la perspectiva de gènere i les bones pràctiques al Departament d'Interior. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Jenn Díaz, quan vulgui.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president; bon dia a tothom. Conseller, la força del moviment feminista té dues cares: per una banda, el testimoni. Utilitzar tots els altaveus al nostre abast per reivindicar que allò que semblava individual, no ho és en absolut, sinó que hi ha un sistema patriarcal que ens demostra que la desigualtat i la discriminació les hem de combatre com un tot, perquè és una lluita col·lectiva. En aquest sentit, fem vàlida la premissa de feminismes que ens han precedit i que deien que tot allò que és personal és també polític.

Una altra de les armes que té el moviment feminista per combatre el masculisme i el negacionisme, tan propi d'estats autoritaris i de l'extrema dreta, són les dades. Necessitem les dades, perquè sense elles hem trigat molt de temps a fer adonar que no som unes histèriques, no estem boges ni som unes exagerades. Per això valorem positivament que el departament promoció enquestes sobre violències sexuals, per tenir en el nostre poder les xifres.

Necessitem la informació per poder fer detecció i prevenció, molta pedagogia i, finalment, acabar erradicant-les. Però les enquestes, perquè siguin útils i esdevinguin bones pràctiques, han de tenir perspectiva de gènere, i això vol dir que, si el qüestionari no s'adapta a les víctimes, s'ha de reformular, i que si genera patiment a totes dues bandes del telèfon, també. Això és el que ha passat amb l'enquesta de violències sexuals al departament i ens amoïna, perquè se'n diu «revictimització», i també l'hem de combatre.

Ens agradaria saber, conseller, quines són les mesures que hi haurà per reparar-ne les víctimes i si hi ha previst un altre formulari que s'ajusti millor a les complexitats de les violències sexuals a Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president; bon dia, diputades, diputats. Diputada, gràcies per la pregunta. Hi ha una dada, que és que l'any 2019 ha tingut la dada més alta dels últims cinc anys en qüestió d'abusos i agressions sexuals. Si parlem de víctimes, de dones ateses en el camp de la violència masclista, en l'àmbit de la parella, estaríem en una xifra de 13.069 dones. I si parlem de víctimes ateses de violència masclista, en l'àmbit familiar, estaríem parlant de 3.412 dones.

Per tant, són dades esfereïdores que ens han de preocupar i crec que no només al Departament d'Interior, sinó a tot el Govern i inclús a totes les diputades i diputats, com a representants de la societat catalana i servidors públics. Aquesta xacra

l'hem de..., ens hem de comprometre i conjurar-nos a reduir-la al màxim o a reduir-la a zero. L'objectiu és aquest, el del departament, reduir al màxim aquestes dades i aquest patiment de les dones, no?, i amb el convenciment d'eliminar d'una vegada per totes aquesta xacra.

Però, com li dic, també s'ha de fer des d'una feina transversal i, per tant, des de l'òptica del Departament d'Interior, tot seguit li donaré tres exemples del que estem fent, no? Però sí que és veritat que tenim un objectiu, que és que es continuï denunciant. Volem que es denunciï, volem que les dones que pateixen agressions, volem que les dones que pateixen abusos, volem que els dones que pateixen violència masclista, ho denunciïn, perquè aquestes dades també ens serveixen per investigar i perseguir els autors o els delinqüents que es pensen o creuen que tenen tot el dret d'estar per sobre d'una dona. I aquest país no serà mai lliure mentre no ens sentim tots lliures. I, en aquest cas, les dones no se senten lliures per culpa d'aquest masclisme que patim en la nostra societat.

Pel que fa al Departament d'Interior, tenim un protocol, com saben, que vam tirar endavant just al principi de la legislatura, que ha tingut una molt bona acollida. És un protocol contra les violències sexuals en entorns d'oci. Ha tingut acollida als ajuntaments, a les organitzacions dels concerts, a les empreses privades. És un protocol que és pioner a l'Estat espanyol i en el qual, doncs, es podrà sancionar amb deu mil euros qualsevol tipus d'agressió sexual que hi hagi en l'entorn d'oci. L'enquesta que citava vostè tindrem els resultats entre el segon i el tercer trimestre d'aquest any 2020 i demà, precisament, en una jornada de delictes contra la llibertat sexual, els Mossos d'Esquadra presentaran una unitat específica per a la lluita, per a l'atenció, per a l'acompanyament de les víctimes per agressions sexuals.

Per tant, el compromís és ferm, hi és, però l'objectiu és erradicar absolutament aquesta xacra.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar té la paraula la diputada.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Conseller, seguim pensant que l'enquesta s'ha de reformular, perquè així ens ho diuen les enquestadores i les enquestades.

I voldria aprofitar que em queden uns segons i aprofitant que és la setmana del 8 de març i que parlem, aquesta setmana més que la resta de l'any, dels drets de les dones, per fer el recordatori que hi ha dones en aquest país que no poden votar per la Llei d'estrangeria i que això vol dir que l'Estat considera que hi ha dones de segona. I que el feminisme, si no és antiracisme, no és feminisme.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Pregunta al Govern sobre els nous objectius de dèficit

310-00304/12

La següent pregunta és sobre els nous objectius de dèficit, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor David Cid. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Bon dia, vicepresident. Sap que aquestes setmanes estem en ple debat de pressupostos, fruit del nostre acord per una fiscalitat justa i de cinquanta-vuit mesures per blindar els serveis públics i per acabar amb la dècada perduda de retallades de Mas i Rajoy.

Alhora, aquesta setmana passada, el Congrés va aprovar el sostre de despesa i els nous objectius de dèficit, al nostre entendre, amb el surrealista vot en contra dels seus socis de govern, Junts per Catalunya, votant en contra de l'arribada de més recursos per als catalans i catalanes.

El nou objectiu de dèficit suposa 72 milions d'euros més per als pressupostos de la Generalitat de l'any 2020. Milliores que, al nostre entendre, han d'anar destinades a lluitar contra la desigualtat, reduir l'emergència habitacional, afrontar la crisi climàtica i la transició ecològica i impulsar i protegir el nostre sector industrial. Aquestes han estat les nostres condicions per tancar un nou acord. I aquests són els objectius que han permès arribar a un nou pacte. Un nou pacte que suposarà 26 milions d'euros més per a les polítiques d'habitatge i ajuts de lloguer; 20 milions d'euros més per a dependència i infància; 13 milions d'euros més, per al Pacte Nacional d'Indústria. I, com vostè va anunciar ahir, 13 milions més, per a cultura, que permeten arribar als 300 milions d'euros.

Conseller, com valora aquest nou acord que hem aconseguit per millorar els pressupostos de la Generalitat de l'any 2020?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, diputat; molt bon dia. La setmana passada, amb la votació del Congrés, que aquesta setmana s'acabarà validant al Senat, hi havien aquestes dues dècimes més de dèficit, de les quals, en aplicació de la regla de la despesa, en podem aprofitar 72 per a nous recursos per al pressupost.

El pressupost de 2020, que està en tramitació en aquesta cambra, és un pressupost que, en les condicions actuals, és el millor possible, però no és el pressupost que segurament, si tinguéssim totes les eines, fariem. Per això hem d'aprofitar qualsevol oportunitat. I l'oportunitat que ens dona aquest nou marge de dèficit, amb aquests 72 milions d'euros, que, com vostè ha dit, els centrarem en prioritats que abasten un àmbit bastant transversal del Govern.

En primer lloc, les polítiques d'habitatge. Veiem –i és notícia cada setmana– com els desnonaments estan a l'ordre del dia: 26 milions d'euros perquè, des del Departament de Territori i Sostenibilitat, s'estiguin aplicant, precisament, a les polítiques d'habitatge. La necessitat de posar al dia els serveis socials del país, en l'àmbit d'infància, en l'àmbit de les tarifes, també. Per tant, 20 milions d'euros que podem destinar al Departament de Treball, Afers Socials i Famílies en aquest àmbit; absolutament necessaris, però, malgrat tot, encara insuficients.

I després dos àmbits fonamentals. En l'àmbit de la indústria i la promoció econòmica, 13 milions d'euros, que ens han de servir per al Pacte nacional per a la indústria, també per tenir capacitat per tenir polítiques de promoció econòmica en un context en què hi han moltes incerteses globals, i, per tant, totes les eines són absolutament necessàries. I 13 milions per a la cultura, per anar completant aquest punt d'inflexió, aquest canvi de tendència, aquest canvi de paradigma que vam iniciar amb la presentació dels pressupostos per al 2020.

Per tant, un segon acord que completa un molt bon acord.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. Per repreguntar té la paraula el diputat. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Bé; jo crec que també és important explicar i destacar que, en aquest cas, també aquest nou objectiu de dèficit permetrà reduir la despesa desplaçada al Departament

de Salut, que crec que també és un objectiu important que tenim i compartim conjuntament amb vostès.

Vull acabar també amb una reflexió i amb una demanda. En aquests moments, com vostè deia, és important aprofitar cada oportunitat per aconseguir els màxims recursos per a Catalunya i per als catalans i catalanes. Iniciem, també, ara el debat de pressupostos generals de l'Estat, que saben perfectament que suposaran més recursos, en aquest cas, per a infraestructures, transport públic, dependència i habitatge. I no és, en aquest cas, només una demanda al buit, sinó que, a més a més, ho saben, perquè estava en els pressupostos de l'any 2019 que vostès van tombar.

Jo els vull fer una demanda molt concreta, conjuntament, en aquest cas, a Esquerra Republicana i Junts per Catalunya: que deixin la batalla política i la competició electoral al marge del debat de pressupostos generals de l'Estat. I que si, en tot cas, no és capaç de fer-ho Junts per Catalunya, que ho faci Esquerra Republicana, que s'independitzi de Puigdemont i que permeti, en aquest cas, tramitar els pressupostos generals de l'Estat. (*Remor de veus.*) Jo crec que és el moment dels nous pressupostos de Catalunya, però també d'uns pressupostos generals de l'Estat. Els catalans i les catalanes ho necessiten.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou, té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, senyor diputat, crec que hi han qüestions que es tindrà l'oportunitat de discutir-les al Congrés de Diputats. Però hi han alguns aspectes fonamentals. Independentment dels suports que pugui tenir o no el pressupost general de l'Estat, els 443 milions d'euros d'IVA que ens corresponen del 2017, que no s'hi ha trobat una solució, s'hi ha de trobar una solució i han d'arribar, perquè 443 milions són molt més que 72, i hi podríem fer moltes actuacions que no podem fer. Les inversions compromeses han d'arribar. Els acords de la comissió mixta amb la disposició addicional tercera i amb finançament de Mossos han d'arribar. Independentment del govern que hi hagi a l'Estat i del projecte de pressupost, Catalunya mai, mai, mai pot renunciar a aquests recursos que són seus.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre els ajuts al lloguer

310-00309/12

La següent pregunta és sobre els ajuts al lloguer, i la formula en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar la diputada senyora Rosa Maria Ibarra. Quan vulgui.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bon dia. Conseller, per què ha canviat el seu departament el criteri per a l'atorgament de les subvencions per pagament del lloguer provinents del que abans era el Ministeri de Foment, les anomenades «Mifo»?

El president

Per respondre a la pregunta, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Senyora diputada, vostè en sap, de temes d'habitatge, hem debatut en moltes ocasions. Em sorprèn la seva pregunta. La veritat és que no ha canviat cap criteri, cap ni un. Les ajudes al lloguer no provenen totes dels fons del ministeri, de fet, el ministeri només en posa un terç. Dos tercers parts les posem amb pressupostos propis. I aquí hi ha una primera demanda, que el ministeri augmenti les partides destinades a habitatge a les *comunidades autónomas*. Hi ha una primera demanda en la que vostès ens poden ajudar.

I és el mateix Plan de la vivienda el que marca alguns dels paràmetres que han evitat que aquest any 2019, el que acabem de passar, doncs, haguem pogut atorgar algunes de les subvencions que en altres ocasions havíem atorgat. Entre altres coses, hi ha un article del real decreto del Ministerio de Fomento que evita que puguem donar subvencions a persones que acreditin ingressos mínims amb el que s'anomenen «declaracions responsables». Això ara s'evita, i això ho ha fet el Ministerio de Fomento. No obstant, això ho revertirem, i ho revertirem en base a més dotació pressupostària per a les polítiques d'habitatge i també amb convocatòries específiques per a gent major de seixanta-cinc anys.

Però, sobretot, el que han de fer vostès és ajudar-nos a que hi hagi més recursos des del Govern de l'Estat cap a les *comunidades autónomas*. A nosaltres només ens en pertocuen 50 i n'hauríem de tenir molts més. Ajudin-nos amb això.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Conseller, ja sabem que vostès són especialistes a donar la culpa als altres, especialment al Govern d'Espanya, però és fals, conseller, que el canvi de criteri que s'ha produït sigui perquè des del ministeri..., o que el reial decret estableixi aquest canvi de criteri. Li recomano que repassi el Reial decret pel qual es regula el Pla estatal de «vivienda», del que pengen aquestes subvencions; i especialment l'article 12 deixa ben clar que les comunitats poden establir els criteris que han de regir aquestes subvencions. L'únic responsable de la gestió d'aquestes subvencions és vostè i el seu departament, i les seves decisions han deixat sense ajuda gairebé vint mil persones.

I això per diferents factors. El primer és perquè han abaixat, han reduït l'aportació econòmica en 20 milions d'euros, dedicada a aquests ajuts.

El segon és perquè han canviat els criteris a les bases reguladores de la subvenció, han canviat els criteris que afecten el càlcul d'ingressos dels sol·licitants. No admeten els ingressos bruts o la declaració responsable d'obtenir-los, com s'havia fet altres anys, i a la vegada han incrementat el topall màxim d'ingressos dels beneficiaris. Com que són subvencions que van per concurrència, hi ha hagut un sector de la població que altres anys havia rebut aquestes subvencions al que ara se li han denegat.

També s'han variat els criteris relatius al preu màxim de lloguer susceptible de rebre ajut, incrementant-lo. Tot plegat ha comportat que les persones més vulnerables, aquelles que tenen menys ingressos, aquelles que són més grans, perquè tenen contractes amb rendes de lloguer més baixes, hagin quedat excloses enguany d'aquests ajuts.

I ara què, conseller? Què faran aquestes vint mil persones, aquests vint mil catalans i catalanes? Com pagaran el lloguer? Farà el Govern una convocatòria extraordinària on s'hi puguin acollir?

Conseller, la situació de les famílies per fer front al lloguer a Catalunya és desesperada en molts casos, i vostès no estan a l'alçada. La gestió que ha fet aquest Govern d'aquestes ajudes al lloguer n'és un clar exemple. Però, malauradament, no és un exemple aïllat. Això s'engloba en una actuació deficient en l'àmbit, també, de

l'habitatge. No busquin excuses, no donin la culpa als altres del que vostès són responsables i governin per a allò que realment és essencial per als catalans i catalanes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre de nou, té la paraula al conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Continua sorprenent-me la seva interpretació d'un reial decret que diu claríssimament que no s'admet la declaració responsable en l'atorgament de subvencions. Ho diu el reial decret de l'Estat, no és un criteri nostre.

I les ajudes al pagament de lloguer necessiten que es pugui també disposar d'ingressos, en aquest cas ingressos mínims, per accedir-hi. Això no ho diu només el Govern de Catalunya, sinó que ho diuen tots i cadascun dels *gobiernos de las comunidades autónomas* que reben aquests ajuts del ministeri. Per tant, no és un invent nostre.

Nosaltres, com ho palliarem, això? Ho palliarem amb aquests 26 milions d'euros extraordinaris que dedicarem a polítiques d'habitatge, 26 milions d'euros que provenen d'aquesta flexibilització del sostre de dèficit, que és insuficient, perquè falta l'IVA, perquè falta la disposició addicional tercera i perquè falten tantes altres coses, entre d'altres, que hi hagi més dotació al Plan de la vivienda mateix. Només en tenim 50, quan en altres anys havíem tingut fins a 100 milions d'euros.

Ajudin a que s'augmentin les dotacions del Plan de la vivienda i podrem complementar, des del Plan de la vivienda, amb els ingressos propis, amb el que posem des del Govern de la Generalitat, una quantitat suficient per poder fer front a aquestes ajudes que han afavorit a més de 50.000 unitats familiars l'any 2019, que...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la situació sanitària

310-00306/12

La següent pregunta és sobre la situació sanitària, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bon dia. Gràcies, president. Bé, des de Ciutadans avui, consellera, volem mostrar la nostra solidaritat amb la preocupació que tenen els ciutadans de Catalunya respecte al coronavirus. Com vostè sap, fa una setmana ja del primer cas aquí a Catalunya. Vam seguir ahir la seva roda de premsa informant que ho teniu notablement ben controlat.

Consellera, us volem també dir, o comentar, que estem molt contents d'haver-la vist al Consejo Interterritorial representant a tots els catalans, sense deixar, aquesta vegada, la cadira buida de tots. Ja era hora. Ens agrada que hagi acceptat que cal estar ben coordinats. La ciutadania, en aquest sentit, ha d'estar ben informada sense caure en l'alarmisme i cal respondre a la preocupació amb responsabilitat.

També, des de Ciutadans, volem felicitar la gran tasca que estan fent els tècnics, ens ha agradat molt la campanya del Canal Salut, però encara no ha arribat ni a totes les residències ni a tots els col·legis ni a totes les escoles bressol. Cal que aquestes campanyes informatives arriben amb consells comprensibles, que arribin especialment als col·lectius de major risc: la gent gran, els pacients fràgils o els pacients crònics.

Esforceu-vos en que siguin rebudes de forma ràpida, clara i efectiva. Què farà, doncs, perquè arribi, consellera, a aquests col·lectius? Perquè és imprescindible que

arribi a tot arreu i que disposin d'uns protocols molt senzills, bàsics, amb consells ben clars: des del rentat de mans, les mesures que han de fer al tossir, quedar-se a casa quan hi hagi símptomes o explicar quin és el telèfon exacte on han de trucar els ciutadans o no anar als hospitals quan no hi ha símptomes de gravetat. O què farà amb aquesta resposta coordinada quan sigui convenient respondre i recomanar el teletreball, fins i tot de descarregar la burocràcia al sistema sanitari quan hi hagi pacients als quals se'ls hi recomana quedar-se a casa. Consellera, la coordinació efectiva ha d'arribar a tot el territori de Catalunya. Per tant, no baixeu la guàrdia en cap cas.

Finalment, especialment volem transmetre, des de Ciutadans, un missatge de confiança en el sistema sanitari i de gratitud als magnífics professionals de la salut que estan treballant en equip. Que tothom segueixi amb respecte i diligència les seves indicacions. Des de Ciutadans, tenen tota la nostra confiança.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, membres del Govern. En primer lloc m'afegeixo, evidentment, al missatge de confiança en el nostre sistema de salut de Catalunya; en, evidentment, els nostres professionals que ho estan donant tot, perquè, a més a més d'aquella feina que ja tenen de sempre, d'aquella preocupació que ja tenen de sempre pels nostres veïns i veïnes, per la ciutadania, pels que són pacients i els que no ho són, a més a més, estan esforçant-se en fer tots els reforços necessaris.

També ho fem des de la política sanitària, amb tots aquests contactes en què vosstès ens reclamaven que ens hi esforcem. Doncs sí, intentem intensificar tota la informació que tingui la ciutadania en general; que la tinguin, evidentment, tots els sectors; tots els sectors de la nostra societat i, especialment, aquells que tenen cura de les persones més vulnerables. Això és el que estem fent.

Per això mateix ens vam reunir per l'estratègia davant del seguiment d'aquesta emergència. Ens vam reunir amb tot el Govern de la Generalitat perquè cada persona d'aquest Govern, que s'ocupa d'un sector imprescindible de la nostra societat, pugui tenir tota la informació, pugui ser transmissora d'aquesta informació. I estem resolent tots aquests dubtes i totes aquestes inquietuds que hi va havent.

Evidentment hi ha un aspecte molt especial, nosaltres volem, sobretot, protegir aquelles persones que ens han de cuidar. Per tant, tenim una especial cura amb el que són els professionals sanitaris, amb mesures específiques de cara a ells, perquè estan creixent, evidentment, les activacions. Tenim 625 activacions des de l'inici del coronavirus, amb divuit positius confirmats i comunicats, que s'actualitzaran, evidentment, aquest migdia si hi ha dades noves. I ja són més de 410 contactes que tenim identificats, aïllats i en seguiment. Això crec que és molt important.

Perquè és tan important –com vostè deia– donar els missatges clars, que són, a més a més, senzills, que són el rentat de mans, la higiene; que són les mesures preventives a l'hora de tossir, a l'hora d'esternudar...

També he de dir a les persones que segueixin aquests aïllaments, que són recomanats malgrat que es trobin bé. Perquè tenim molta sort, aquestes divuit persones que tenim i els seus contactes són lleus o..., evidentment, no tenen cap símptoma i, per tant, són persones sanes.

Per tant, continuem recomanant que se segueixin les informacions, que segueixin els consells i les recomanacions. I ho farem arribar a tots els sectors de la nostra societat.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president
Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'orfanat en el marc dels serveis socials

310-00307/12

La següent pregunta és sobre l'orfanat en el marc dels serveis socials, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Noemí de la Calle. Quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, en esta legislatura Ciudadanos ha presentado siete leyes que de alguna forma afectan a su *conselleria*. Una de ellas para impedir que la Generalitat siga quedándose con las pensiones de orfanat de los niños huérfanos que tiene bajo su tutela y que, a diferencia de otras comunidades autónomas, no se las devuelve cuando cumplen los dieciocho años.

Estamos hablando de menores que han sufrido la desgracia de perder a sus padres, que no tienen familia que les pueda acoger y que tienen la desdicha de haber caído bajo la tutela de un sistema de protección a la infancia que no está funcionando correctamente en Cataluña.

Para colmo, las pensiones de orfanat que reciben estos menores se las están quedando ustedes en concepto de gastos del servicio. Es decir, les hacen pagar a los niños huérfanos la estancia y la manutención que reciben en los centros tutelares, a diferencia de otros menores tutelados, que no tienen que pagar nada.

Desde Ciudadanos, hemos presentado una proposición de ley por lectura única para agilizar la solución a este despropósito, no solo para que dejen de quedarse con las pensiones de orfanat, sino también para que le devuelvan a los legítimos dueños de esas pensiones hasta el último euro que se les ha hurtado.

Pero antes de que esta proposición de ley llegue a pleno, desde Ciudadanos hemos puesto encima de la mesa otra opción para que usted pueda subsanar esta barbaridad, y le anuncio que va a poder subsanarla antes de que nuestra ley entre a pleno. ¿Cómo? Pues votando a favor de la enmienda que hemos presentado a sus presupuestos para que en ellos se contemple una partida suficiente para que la Generalitat devuelva a los huérfanos los millones de euros que se ha quedado a lo largo de todos estos años.

¿Van ustedes a aceptar esta enmienda para que nos tengamos que ahorrar la vergüenza de tramitar esta ley por vía urgente?

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre té la paraula el conseller senyor Chakir El Homrani. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Abans de començar, el vicepresident ha fet, en la seva resposta, referència al que hem viscut a Europa, a Grècia, entorn de la vulneració dels drets humans. Em sumo a aquesta reflexió i n'afegeixo una altra.

Fa dues setmanes va haver-hi un atemptat a Alemanya, i les víctimes no s'han tingut en compte. Fem aquesta autocrítica tots i totes. No pot ser que hi hagi víctimes de primera i de segona. I sí que ho volia dir i ho volia dir aquí en el Ple. *(Aplaudiments.)*

Respecte a la seva pregunta, ja li vaig explicar fa poc que en sessions de govern estàvem treballant respecte de com fer front a això, que és a partir d'una interpretació que es fa de la LDOIA. Necessitem poder-ho modificar, estem treballant en el decret. Això afecta uns dos-cents trenta infants d'un sistema de protecció que protegeix més de deu mil infants, i seguirem treballant en aquesta línia.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar té la paraula la diputada.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, usted lo ha dicho: el problema reside en que ustedes hacen una mala interpretación de la ley de infancia. Y, mire, como principal partido de la oposición, le ofrecemos una opción. Si lo quiere solucionar inmediatamente, puede aceptar nuestra enmienda. ¿Lo va a hacer? Porque, mire, sí, hace un mes le pregunté por lo mismo y nos contestó pues que lo iban a solucionar vía decreto. Pero es que un mes después aún estamos esperando que lo presente. Y, mientras tanto, a Ciudadanos, nos ha dado tiempo a presentar dos soluciones posibles, mediante una ley por lectura única que ya está presentada, y mediante una enmienda a sus presupuestos, que también está presentada.

Así que la solución la tiene usted encima de la mesa, porque ya no solo se trata de que dejen de quedarse con las pensiones. En Ciudadanos, lo que queremos es que la Generalitat devuelva un dinero que no debía haberse quedado nunca. Deje de poner excusas y devuelva las pensiones.

(Aplaudiments.)

El president

Diputada, ha acabat el temps. Per respondre de nou té la paraula el conseller. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Mirin, tindran diverses oportunitats. Nosaltres sempre treballem en diverses vies, i si té una miqueta de temps serà conscient de que el que hem de fer és modificar la LDOIA, i modificar bàsicament el que és la disposició addicional setena. I vostès tindran una oportunitat, que crec que encara no han analitzat.

Si es miren les esmenes a la Llei de mesures, que és la que s'ha de modificar per poder modificar la LDOIA, es trobaran que hi ha l'esmena presentada. I estic segur que, després del que han dit vostès, vostès votaran a favor de l'esmena presentada pel Grup Republicà i pel Grup de Junts per Catalunya, n'estic seguríssim. I això ens permetrà modificar una llei que s'ha de modificar per poder fer front a aquesta realitat. Estic segur que en el Ple del Parlament trobarem el seu vot a favor perquè no podria ser d'una altra manera.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'ús de l'espai públic

310-00308/12

La següent pregunta és sobre l'ús de l'espai públic, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Conseller, fins quan seguirà permetent que, dia sí dia també, un grupuscle de persones tallin al capvespre l'avinguda Meridiana?

Quants dies fa que la tallen? Cent quaranta-dos?

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Bon dia. Gràcies, president. Diputat, li agradi o no li agradi, no s'autoritza la concentració o la manifestació en funció de la ideologia. A aquest país es protegeix el dret a manifestació, inclús a l'Estat espanyol està consagrat en la Constitució que vostès han defensat públicament aquí, a tort i a dret.

Per tant, aquesta mateixa Constitució que vostès defensen és la que protegeix que les persones es puguin manifestar, perquè és un dret inalienable i un dret fonamental dels ciutadans.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Matías Alonso Ruiz

Sí, conseller. Vostè i el Departament d'Interior de la Generalitat estan col·laborant amb els grups organitzats que protesten contra la vigència de l'estat social i democràtic de dret. Grups organitzats, emparats per l'Administració de la Generalitat, i més concretament pel seu departament, atempten greument contra drets fonamentals de milers i milers de catalans.

Conseller, com és que vostès no han impedit aquests talls diaris, que les primeres setmanes –cal recordar-ho– ni tan sols s'havien comunicat? El separatisme té carta blanca al seu departament? El Departament d'Interior està al servei de l'autanomenada Assemblea Nacional Catalana? És el senyor Cruanyes qui decideix els talls diaris, sembla, en nom de l'ANC? Ara sembla que els conductors i usuaris de l'avinguda Meridiana i els veïns i petits empresaris de la zona depenen de la voluntat sectària d'una entitat separatista que fa el que vol arreu de Catalunya, amb la connivència i la col·laboració del desgovern a què vostè pertany.

Fa temps que l'hi estem dient: no hi ha drets preeminents. El dret a la manifestació i a la protesta no està per damunt del dret a treballar i a moure's amb llibertat. Vostè discrimina la majoria dels ciutadans de Catalunya i, en el cas que ens ocupa, de forma especial, els veïns i usuaris de la Meridiana, que són dipositaris de drets tan sagrats, defensables i exigibles com els del grupuscle organitzat per l'ANC que la talla de forma violenta, si escau, com s'ha vist reiteradament.

Escolti, conseller, si el lliure exercici dels drets va a pes –que de vegades és el que sembla– són molts més els milers de conductors i els centenars d'usuaris de les línies de transport afectades pels talls de la Meridiana que no pas les desenes d'esvalotadors que la tallen cada dia. És el mateix que li puc dir en el cas dels talls dels dijous de la avinguda Roma, a Tarragona, i de la plaça Ricard Vinyes, a Lleida, o del tall diari del carrer Barcelona, a Girona, i d'altres arreu de Catalunya.

Quan s'acabarà la connivència d'Interior amb els qui violenten la llibertat del conjunt dels ciutadans de Catalunya? Li ho he dit més d'una vegada: ja n'hi ha prou, conseller, ja n'hi ha prou! (*Aplaudiments.*)

Per respondre de nou té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Sembla que per a vostè, per l'explicació que ha fet, les minories no es podrien manifestar, perquè afectaria..., aquesta minoria, si fa una manifestació, afectaria la majoria i, per tant, una minoria no es podria manifestar. I això vol dir que vostès tenen mentalment, tenen una lògica: un estat, un país el qual no seria democràtic; només es podrien manifestar uns quants, no tots.

Miri, mentre vostès qüestionen el dret a manifestació, nosaltres el protegim. Mentre vostès qüestionen la Constitució espanyola, nosaltres ens adequem a aquesta llei. Mentre vostès qüestionen una llei de concentració i manifestació que regula el dret a manifestar-se i a concentrar-se, nosaltres el garantim a tots.

Per tant, aquesta idea que ens intenten traslladar permanentment de que aquests grups parlamentaris, aquests representants d'una societat que pensa i que creu i que

defensa la democràcia en poder votar som antidemòcrates, vostès, amb aquesta fotografia que acaba de fer, ho estan demostrant que els que són antidemòcrates són vostès.

I avui tindrem molta estona per poder parlar sobre el dret i estaré molt tranquil a l'hora d'explicar-li i demostrar-li que aquí no es fa cap illegalitat, sinó que es protegeix un bé preuat com és el de manifestar-se i concentrar-se, independentment de la ideologia. Perquè vostès, normalment, quan la manifestació o la concentració és d'una ideologia que no els agrada, vostès la persegueixen. Nosaltres, les garantim totes. Per què? Perquè som demòcrates.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta és sobre les expectatives generades pel Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2020 en matèria d'educació.

Pregunta al Govern sobre les expectatives generades pel Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2020 en matèria d'educació

310-00305/12

I la formula, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el diputat senyor Carles Riera. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, bon dia. Conseller, la propaganda del seu Govern i dels comuns ha generat unes expectatives sobre el Projecte de pressupost per al 2020 que en absolut es corresponen amb la realitat.

Si bé és legítim comparar –com vostès ho fan i ho farà– la seva proposta amb la del darrer pressupost aprovat per aquest Parlament el 2017, també ho és comparar-la amb el pressupost realment executat l'any 2019, que no em negarà que és la comparació que realment afecta la ciutadania i els serveis públics en el present. I aquí és on la seva propaganda es converteix en un engany i –li ho he de dir– en un frau.

L'increment de la despesa d'educació previst per al 2020, en comparació al 19, és de 236 milions d'euros, un 4,9 per cent, gairebé el mateix increment anual que s'ha produït en els anys de pròrroga pressupostària, inclòs el període del 155. Perquè vostès, conseller, no fan altra cosa que ajustar el pressupost a les despeses tendencials, sense fer cap pas endavant ni qualitatiu ni quantitatiu per tal d'avançar en l'escola inclusiva i lluitar contra la segregació escolar.

Conseller, vostès, amb el suport dels comuns, han rebutjat totes les demandes i propostes de mínims dels sindicats i, el dia 30 de gener, vostès, el Govern, es van aixecar de la taula de negociació. I tampoc han escoltat les principals reivindicacions de la comunitat educativa. Conseller, fins quan pensen continuar enganyant la ciutadania?

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Quan vulgui.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Senyor diputat, vostè sap perfectament que aquests pressupostos reverteixen retallades; vostè sap perfectament que aquests pressupostos tenen algunes de les demandes de la comunitat educativa, i vostè sap perfectament també que l'estat en què va quedar l'educació pública, després de les retallades, no es pot revertir amb uns únics pressupostos.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Carles Riera Albert

Veig, conseller, que continua aferrant-se a la propaganda. Miri, vostès no inverteixen en educació allò que el nostre país necessita, avui, amb prou feines, el 2,5 del PIB, quan l'objectiu indiscutit per ningú és el del 6 per cent.

Miri, entre el 2010 i el 2019, la despesa del Govern per alumne –per alumne– de l'escola pública ha baixat un 22 per cent i, en canvi, l'increment que vostès proposen global per al sistema educatiu, entre el 20 i el 19 –ja l'hi he dit– no arriba ni al 5 per cent. D'aquests 236 milions que vostès proposen d'augment per al 20, re; 70 van a les escoles bressol per mandat judicial, només faltaria; 45, a l'escola concertada, que ha caigut en alumnes, en canvi l'escola pública no deixa de créixer en alumnat. I, d'altra banda, ens proposen 261.200 més per repartir-los entre dos mil centres escolars. Ja em dirà, això, quina incidència té en la realitat de l'escola inclusiva. La resta, ajuts en beques, que cal reconèixer que sí que tenen un lleuger augment.

Conseller, cap millora significativa sobre el sistema educatiu. Tindran ocasió de corregir aquesta actuació aprovant les esmenes que nosaltres proposarem, que sí que reflectiran...

El president,

Diputat, ha acabat el temps...

Carles Riera Albert

...allò que la comunitat educativa i els sindicats... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

El president

Gràcies. Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyor diputat, la tornada del Govern de la Generalitat en la participació del finançament de les llars d'infants públiques és la reversió de retallades més important que s'ha fet i que es podia fer.

Vostè sap perfectament que situar a zero la inversió de la Generalitat en les llars d'infants públiques no només incomplia la LEC, sinó que era una retallada que anava més enllà dels efectes pressupostaris, abandonava els ajuntaments en la corresponsabilitat i, a més a més, això tenia a veure també amb el cost a les famílies. I no només això –vostè també ho ha dit– ens aboca, ens ha abocat a un deute molt difícil de solucionar. Un deute, per exemple, amb l'Ajuntament de Barcelona, de 51 milions d'euros.

Aquests pressupostos comencen a assumir la corresponsabilitat, això és molt important. Però, a més a més –i vostè també se n'ha oblidat–, aquests pressupostos per primer cop –per primer cop– compleixen la memòria del decret d'escola inclusiva i, per tant, situen més de quatre cents professionals en l'escola inclusiva i gairebé 40 milions d'euros addicionals també en d'altres serveis d'escola inclusiva. Són dos passos endavant molt importants en els pressupostos, a banda del tema dels menjadors escolars, que revertim també la retallada de la desaparició de menjadors en els instituts i comencem una nova etapa amb més beques i amb més quantia en les beques.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el feminisme del segle XXI i les polítiques públiques

310-00303/12

La següent pregunta és sobre el feminisme del segle XXI i les polítiques públiques, i la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Aurora Madaula. Quan vulgui.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Aquesta setmana celebrarem la diada del 8 de març, el Dia Internacional de les Dones, que des de fa uns anys s'ha convertit en un moviment massiu i global, que uneix les dones de tot el món en la lluita feminista per la igualtat, contra el masclisme i el patriarcat.

El feminisme és un moviment revolucionari, perquè tots els moviments que pretenen canviar l'estat de les coses, ho són. Però és que, a més, aquest feminisme revolucionari, que no és retòric sinó profund, ha adoptat formes noves d'expressar-se, de denunciar l'opressió i la dominació. L'anomenada «quarta onada» de la reivindicació feminista ha trobat en les noves tecnologies i les xarxes socials el mitjà per esdevenir un gran fenomen de masses que generi consciència, lluita, sororitat i denúncia.

Les xarxes socials, malauradament, no canvien la mentalitat, no omplen de contingut cap política, i per això tampoc acaben amb el masclisme. Les xarxes socials són un mitjà que la lluita feminista ha sabut utilitzar per denunciar els abusos. El feminisme existeix perquè el masclisme perviu. La ja coneguda campanya «*Me too*» que es va posar en marxa per denunciar les agressions sexuals patides per dones, en l'àmbit nacional s'ha ampliat amb altres campanyes de denúncia, com ara el moviment On Són les Dones, que vol sensibilitzar i visibilitzar les dones a l'espai públic. També la campanya «Drets rere la porta», que alerta sobre la vulneració de drets de les treballadores de la llar i les cures. O la més recent «MatxisEI», que serveix per alertar que el masclisme, malauradament, no coneix fronteres ideològiques ni geogràfiques.

Tots aquests petits moviments s'insereixen en la quarta onada feminista que acaba d'esmentar i que combaten el masclisme i el patriarcat fent ús de les xarxes socials que ajuden a fer visible el problema. Un exemple és el cas de la investigadora de la Universitat de Girona que ha denunciat el masclisme en l'àmbit acadèmic a través de Twitter.

Desgraciadament l'impuls de les polítiques que treballen pels drets de les dones coincideix amb l'ascens del feixisme i el negacionisme, que ve i intenta limitar els drets de les noies –també amb l'anomenat «pin parental»–, amb aquesta extrema dreta que banalitzava la lluita feminista.

Consellera, per això, per aquesta xacra que denunciem, li demano quin és el capteniment del Govern pel que fa a l'impuls de polítiques públiques feministes transformadores.

El president

Diputada, ha acabat el temps. Gràcies. Per respondre a la pregunta, té la paraula la consellera de la presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó i Pla)

Gràcies, president. Senyora Madaula, coincideixo amb vostè en el feminisme, en el reconeixement del feminisme, en la lluita feminista i en la lluita contra el negacionisme –com vostè ara ens acaba d'explicar–, i en que les nostres polítiques han de ser desacomplexadament feministes.

I si en un principi la idea feminista era la de crear un món sense exclusions per a les dones, aquest ideal s'ha anat enriquint amb la idea de modificar la mateixa noció de drets i de ciutadania. I, com vostè deia, som en la quarta onada del feminisme i no aconseguirem una igualtat completa si en aquesta lluita no ens hi involucrem tots, homes i dones. I si cada onada del feminisme s'ha caracteritzat per una revolució, sens dubte, la revolució de la quarta onada feminista és la d'incorporar les noves masculinitats. De fet, les noves masculinitats poden ser un aliat del feminisme, perquè trenquen l'estructura patriarcal i tots sabem que mentre la societat sigui patriarcal no hi haurà igualtat real.

Vull recordar que un dels principals fonaments de la desigualtat de gènere es troba en la configuració de les relacions entre l'espai públic i el privat. I les lluites

feministes han aconseguit que les dones fessin el camí de l'esfera personal a l'esfera pública. I sí, tenim encara un sostre de vidre però hi som, tot i que la bretxa segueix existint, tal com ahir vam poder constatar en la presentació de les dades 2020 de l'Observatori de la Igualtat de Gènere. Però ara hem de repensar les nostres polítiques des de la reconstrucció de l'espai públic i privat.

Ara és essencial que els homes facin el procés que hem fet les dones, però a la inversa. Els homes han d'introduir-se en l'espai privat. Per tant, qüestionar-se, remodelar o desconstruir la forma tradicional i imposada de ser home és un dels majors reptes del feminisme. I les polítiques públiques han de ser polítiques feministes que facilitin aquest trànsit, com per exemple amb polítiques que incorporin les cures en el rol dels homes, o polítiques quant als usos del temps, o polítiques en educar en una sexualitat igualitària.

I és que, com deia Angela Davis: «El feminisme és la idea radical que sosté que les dones som persones», i és per això que necessitem un feminisme radical i ser radicalment feministes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el futur de l'automoció a Catalunya

310-00310/12

La següent pregunta és sobre el futur de l'automoció a Catalunya, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Eduard Pujol. Quan vulgui.

Eduard Pujol i Bonell

Consellera Chacón, bon dia. El sector de l'automòbil és estratègic. A Catalunya som un dels grans fabricants europeus de cotxes, i ho volem continuar sent. I em consta que aquesta és, efectivament, la voluntat del Govern. A Catalunya la indústria de l'automòbil representa el 20,7 per cent del PIB, situant-se cinc punts per sobre de la mitjana a l'Estat espanyol. Filant més prim, el sector de l'automoció representa el 10,2 per cent del PIB, i al seu voltant impulsa la recerca i la ciència i dona feina a més de 143.000 persones, que és molta gent, que és la suma de la població de l'Alt Penedès i de l'Alt Camp –sumades.

A Catalunya hi tenen fàbrica la SEAT, del grup Volkswagen, i la Nissan, del grup Renault. En el cas de la SEAT, els primers 80 van ser complicadíssims després de l'adeu de la Fiat, perquè òrfena de tecnologia pròpia, la SEAT va haver de trobar les aliances tecnològiques, comercials i empresarials que ens l'han fet com avui la coneixem. I no era fàcil. Sota propietat de la Volkswagen –i aquest és un punt també important–, el 93 es va inaugurar la fàbrica de Martorell i es va entrar en un nou ordre industrial. Vam passar de fabricar milers de cotxes perquè sí, per vendre, generant grans estocs..., es va passar a la idea de cotxe fabricat només sota demanda, eliminant estocs però exigint una indústria auxiliar àgil, adaptable, que és aquesta indústria auxiliar que avui tenim.

On som? La SEAT és coneguda mundialment com el fabricant de Barcelona i l'any passat va vendre 570.000 unitats; és un rècord. La Nissan, en canvi, viu una situació envoltada de més interrogants. Però els grans interrogants són globals i s'adrecen al conjunt de la indústria. El cotxe com a idea està canviant de paradigma. Estem immersos en la quarta revolució industrial. Les marques ja no es defineixen únicament com a fabricants, sinó que són impulsores de grans respostes a la mobilitat. I aquí entra el debat global del cotxe elèctric i el seu interpas, a través de l'híbrid.

L'automòbil ha de ser compatible amb la lluita contra el canvi climàtic. Avui ja no es pot contaminar perquè sí, i l'automòbil ho sap. Aquestes respostes, que són globals, tindran una afectació local, i és en aquest context que a Catalunya tot l'ecosistema industrial de l'automoció s'haurà d'adaptar cap a la producció d'aquest vehicle elèctric.

Consellera, vostès han dissenyat un pla de suport a la indústria de l'automòbil, vostès han analitzat el sector...

El president

Diputat, ha acabat el temps. Gràcies. Per respondre té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, la senyora Maria Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, president. Diputat, efectivament, som conscients que el sector de l'automoció i la mobilitat és un sector no només estructural, representa, com vostè ha dit, aquest 10,2 per cent del nostre PIB. A més de 143.000 persones treballant-hi, és també un sector estructurant: a part dels dos grans fabricants, tenim més de deu mil empreses que depenen d'aquest sector. I és un sector que està enmig d'una tempesta perfecta: canvis tecnològics, canvis en els hàbits de consum, que vostè ha esmentat, i també tots els criteris de descarbonització.

Què és el que hem fet? Analitzar. Analitzar i veure com aquest sector es veurà, doncs, transformat. Quina és la primera anàlisi que hem fet? Què passarà si l'evolució de cotxe de combustió a cotxe elèctric es manté? L'any 2025 es preveu que un 25 per cent dels cotxes ja seran elèctrics i això ens porta a canviar la fabricació de molts proveïdors. A partir d'aquí, hem analitzat 325 empreses amb dotze sistemes i cent vuit subsistemes, fil per randa, ho hem fet des del departament, i hem classificat les empreses després d'aquesta anàlisi segons el seu impacte.

En els propers cinc anys, si no es fa res..., 24 empreses necessiten una actuació immediata, 211 empreses –44.000 treballadors i treballadores– necessiten un període de transformació en els propers cinc anys i 90 empreses no han de patir perquè estan fabricant components vinculats al vehicle elèctric. Per tant, 211 empreses, quaranta mil llocs de treball perillens si no fem res en els propers cinc anys.

Ens hem posat, efectivament, a treballar en aquest Pla de l'automoció. Què proposa aquest pla? Aquest pla ha estat consensuat amb els agents socioeconòmics i ha estat també parlat amb els diferents actors de l'ecosistema, i proposem quaranta-vuit actuacions molt detallades, fil per randa. Perquè si no fem res, tots aquests llocs de treball estan en perill, perquè aquí no es tracta de fer un pedaç i una solució temporal a un sector tan important, aquí es tracta d'adaptar un sector a aquest nou context, de seguir fent-lo ser competitiu i, sobretot, de mantenir i crear llocs de treball de qualitat. Per això, precisament, hem fet aquest estudi i impulsem el Pla d'automoció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació del decret sobre l'habitatge

317-00177/12

Acabades les preguntes al Govern, passem a les preguntes al president de la Generalitat. I la primera la formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Qué pasos daría usted si unos okupas le ocuparan su domicilio particular?

Gracias.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Miri, doncs ho posaria en comunicació dels Mossos, aplicaria i demanaria que s'apliqués la llei. Jo soc una persona privada, que té la seva casa, no soc un gran tenidor i, per tant, penso que, en funció de com desenvolupi vostè aquesta pregunta misteriosa, doncs, potser jo li puc contestar amb una mica més de sentit comú.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Bien, efectivamente le he preguntado que qué haría usted si unos okupas le ocuparan, valga la redundancia, su domicilio particular. Y, como era previsible –usted mismo lo ha dicho–, ha contestado con poco sentido común. Y sobre todo con poca empatía; ese ejercicio de necesaria empatía, permítame que lo realice yo.

Efectivamente, usted lo primero que haría si le ocurriera eso sería acudir a los Mossos. ¿Y sabe lo que le dirían? Que no tienen ningún instrumento para actuar después del Decreto de vivienda que han aprobado, si es que ya tenían pocos. Después, usted, irritado, acudiría a la justicia, y la justicia le diría –de hecho, se lo acaban de notificar– que es inadmisibile que su Decreto de vivienda ofrezca más garantías y derechos al okupa que al propietario. Usted quedaría absolutamente desprotegido y sin soluciones.

Pero le voy a pedir un ejercicio de empatía más relevante sobre un asunto incluso más crucial. Mire, usted no está en ninguna lista de espera de vivienda social, yo tampoco, pero tengo amigos y familiares que están en esa situación, y es probable que usted también. A ver si pensando en ellos puede realizar ese ejercicio de empatía un poquito mejor. ¿Cómo se sentiría usted –como se sentiría usted– si después de esperar dos o tres años en una lista de espera viera que tienen más derechos los que le pegan una patada en la puerta a un domicilio y entran? ¿Qué clase de sociedad está usted impulsando desde su Gobierno? ¿La de la ley de la selva? ¿Aquella que protege a los que entran en un piso y luego, las familias, desesperadas, contratan los servicios de dudosa legalidad para que los saquen de ahí, en unas mafias que probablemente ya participaron en la ocupación previa?

Efectivamente, señor Torra, es muy probable que a usted no le ocupen su domicilio particular y por eso no lo tenga tan claro, pero piense un momento en la gente, en la cantidad de familias que están viviendo esta situación, y derogue inmediatamente el Decreto de vivienda.

Muchas gracias.

El president

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; la veritat és que em podia imaginar qualsevol cosa amb les quals vostès avui preguntessin per intentar tapar l'escàndol del dia, bé, l'escàndol fins a les onze del dematí, que és el que hem conegut avui, no?, que un militant seu, el senyor Carlos Vidal, doncs, fins tres setmanes abans d'entrar a la Junta Electoral Central, eh?, era militant del Partit Popular, i després va continuar resolent recurs rere recurs de la

Junta Electoral Central; un cas molt semblant al del senyor Betancor, que després suposo que tindrem ocasió de parlar-ne. *(Aplaudiments.)*

Em podia imaginar qualsevol pregunta, excepte potser aquesta, no?, i amb el grau de demagògia amb el qual vostè ha plantejat tot aquest tema. Perquè jo li puc assegurar que justament el que aquest Govern ha intentat i ha procurat sempre, i ha aprovat en el decret justament que vostè esmentava, i que fa referència, doncs, als grans tenidors..., és perquè volem que per sobre de tot prevalgui la justícia social en aquest país. La justícia social, que són termes bastant antitètics respecte al que vostè i el seu grup parlamentari solen defensar.

I, efectivament, no hem tingut la complicitat de la judicatura en aquest punt, no l'hem tingut, i per això precisament aprofitarem –jo ara ho comentava amb la consellera de Justícia i amb el conseller de Territori– totes les oportunitats que tinguem –totes–, ens les mirarem fins a l'últim detall per veure si també els aspectes processals que ara la judicatura ha al·legat, la judicatura catalana ha al·legat per no poder aplicar aquest decret..., doncs es pot aplicar. Perquè això és el que volem fer, que s'apliqui aquest decret.

A més a més, que em comentava el conseller, i certament ho hem estat discutint aquests dies al Consell Executiu, les noves inversions que farem en habitatge permebran també a la ciutadania..., i s'ha vist, i ara també, fins i tot aprofitant aquests 72 milions que ens ofereixen, doncs, aplicant la regla de despesa els aplicarem també una part molt important a habitatge, perquè és un dels principals problemes del país, i en això el Govern està absolutament compromès.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president

Pregunta al president de la Generalitat sobre la taula de diàleg entre governs

317-00178/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. President, volem saber si creu vostè en la taula de diàleg entre governs.

Gràcies.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La prova de que hi crec és que hi soc. El que, si em permet, també –i ja posats a fer aquestes preguntes tan directes–, m'agradaria saber si el seu grup creu en el dret a l'autodeterminació de Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Jéssica Albiach Satorres

És la sessió de control al Govern. Igualment, jo li contestaré: sí, hi creiem. I, per tant, de la seua resposta també es desprèn que no comparteix vostè les afirmacions

que va fer la senyora Clara Ponsatí dient que la taula del diàleg era una enganyifa i que només servia per a que Pedro Sánchez guanyés temps.

En qualsevol cas, nosaltres volem deixar ben clar que ens agradaria i que defendem que l'acte que es va celebrar a Perpinyà es pogués fer a qualsevol punt de Catalunya, dins de l'Estat espanyol, i que no fos així és una evidència de la situació d'excepcionalitat que tenim. Però també volem posar damunt la taula que aquest acte era el tret de sortida de la campanya electoral de Junts per Catalunya, perquè estem en campanya, afortunadament, des que vostè va dir «pressupostos i eleccions». Afortunadament, ho va dir. I no és una percepció pròpia. Jo crec que és evident que també ho comparteixen altres forces independentistes que no són Junts per Catalunya, evidentment. I és una evidència, perquè o bé no van assistir a l'acte o bé ho van fer d'una manera tèbia.

I, en aquest acte, nosaltres el que vam poder comprovar és que Junts per Catalunya continua en la lògica de les vies fracassades, dels temps del passat, i, a més, en un llenguatge de confrontació, que jo crec que no ens porta a res bo parlar de «lluita definitiva» i també de «vencedors i vençuts».

President, jo crec que ara que s'ha obert un nou escenari en el Govern espanyol és el moment també d'obrir una nova etapa a Catalunya, perquè la situació cada vegada és més insostenible per les baralles que tenen entre els socis de Govern, i per això calen unes eleccions com més aviat millor. I, a més, jo crec que unes eleccions on tothom, on la ciutadania sàpiga bé què és el que defensa cada força política –hi insisteixo–, perquè avui hem conegut que un de cada quatre votants de Junts per Catalunya aposta per la via unilateral i potser el que estan fent vostès és, per un costat, seure a la taula del diàleg, però, per l'altra, dir que és una enganyifa o que només serveix per a que Pedro Sánchez guanyi temps.

Ja li dic que per a nosaltres aquesta taula del diàleg és una oportunitat que no es pot desaproveitar i que tampoc es pot utilitzar –i això també és important– com a munició electoral. Sabem que la solució no serà fàcil ni ràpida, però també li ho dic: en una sola reunió de la taula el diàleg entre governs s'ha fet més feina que en tres reunions de la taula del diàleg a Catalunya, on per no tindre ni tenim un calendari ni tenim un pla de treball. M'agradaria pensar, president, que la taula del diàleg a Catalunya no és una enganyifa.

(Aplaudiments.)

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre de nou, té la paraula president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; no m'ha contestat, eh?, la seva posició respecte al dret a l'autodeterminació de Catalunya. No. *(Veus de fons.)* O almenys, si em permet, en la reunió que vam tenir a la Moncloa, els representants del seu grup o els més afins al seu grup no ens van contestar; això sí que li ho puc assegurar, que en aquella taula no ens van contestar, cosa que lamento, perquè pensàvem que potser a l'altre costat de la taula representant l'Estat –ara que vostès estan al Govern–, doncs, trobaríem una receptivitat a la proposta catalana que es basava en l'exercici del dret d'autodeterminació i a una amnistia. I no en vam trobar cap, perquè no se'ns va respondre a res.

Per tant, nosaltres encara no sabem quina és la posició de l'Estat espanyol, del Govern del PSOE i de Podemos sobre l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'amnistia. Esperem que en la propera reunió, doncs, això es pugui concretar, perquè penso que és molt important conèixer les dues posicions de sortida dels dos governs. Per nosaltres és, hi insisteixo –a més a més, va ser una posició granítica de la delegació catalana, i, a més a més, vaig felicitar tots els integrants de la delegació catalana–, exercici del dret a l'autodeterminació i fi de la repressió. Així de clar, és molt senzill. Ens agradaria saber per part de l'Estat quina és la solució –ho poden dir amb

una frase–, i això és el que esperem de conèixer d'una vegada, doncs, quina és la posició de l'Estat espanyol.

Sobre el que va comentar la consellera Clara Ponsatí, doncs, a mi, permeti'm que li digui que a mi no em sobra ningú del món independentista i menys un exiliat. A mi no em sobra ningú i menys un exiliat, que tenen tot el meu respecte –tot el meu respecte–, i que jo penso que necessitem –ho he dit sempre– la força de la unitat de tot el moviment independentista, tot, amb els seus diferents accents. Però ho necessitem, ho necessitem justament per la dificultat que suposa anar a negociar amb l'Estat espanyol. Perquè, evidentment, nosaltres ens movem entre l'escepticisme i la prudència; és que només faltaria, que coneixem molt bé davant de qui estem negociant. I, per tant, lògicament, nosaltres necessitem la força de la unitat; necessitem la mobilització, totes les mobilitzacions, com ara apuntava molt bé el diputat, i necessitem una resposta clara per part nostra. Nosaltres la vam posar sobre la taula. Jo vull conèixer d'una vegada quina és la posició del Govern espanyol respecte a la sobirania, que és el punt que estem discutint: la sobirania dels catalans. Dret a l'autodeterminació, sí o no, i amnistia, sí o no.

El president

President, gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la lluita contra la violència masclista

317-00176/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, en el marc de la preparació del 8 de març, del Dia Internacional dels Drets de les Dones, el nostre grup parlamentari vol manifestar el compromís amb la defensa dels drets de les dones i amb les polítiques feministes, que són una eina imprescindible per avançar cap a una societat lliure de masclisme. Però, president, creiem, en canvi, que per al Govern de la Generalitat la lluita contra la violència masclista no està sent tractada com a prioritat. I li poso alguns exemples. Els recursos dedicats a polítiques específiques envers les dones és de 10 milions d'euros, una xifra que ni tan sols recupera la dotació prèvia a les retallades, que el 2010 era de quasi 12 milions d'euros.

Segon, Catalunya té una xarxa d'atenció que arriba només a una de cada deu dones víctimes de violència masclista; nou de cada deu queden fora de qualsevol tipus d'atenció.

Tercer, les dones que pateixen violència masclista tenen molts problemes per accedir a les indemnitzacions que la Generalitat preveu per a aquests casos. Entre 2015 i 2019 només noranta-una dones han rebut aquesta ajuda, i, en aquest mateix període, hi ha hagut set mil sentències condemnatòries per violència masclista i seixanta mil denúncies.

Quart, els nous recursos que el Govern de la Generalitat ha anunciat per a aquest tema sortiran majoritàriament dels recursos del Pacte d'estat contra la violència de gènere. Són recursos transferits pel Govern central per sumar, no per reemplaçar allò que haurien de fer i no fan les comunitats que, com Catalunya, tenen les competències transferides. I és per això, president, que li pregunto si creu que des del Govern s'estan fent tots els esforços necessaris, s'estan destinant tots els recursos i s'estan donant totes les facilitats possibles a les víctimes de violència masclista.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat, quan vulgui.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor diputat. Penso que abans la consellera ha pogut ja expressar quina és la posició, en general, del Govern respecte un tema que és cert que, malgrat el reconeixement legal de la igualtat entre homes i dones, malgrat la lluita contra la violència masclista i les violències sexuals, malgrat aquesta major sensibilització, malgrat els recursos que jo ara i les accions de govern que jo ara li puc explicar, doncs les dades continuen constatant aquesta realitat que vostè exposa, és cert. Com hi ha un índex de pobresa que ens preocupa al país, com hi han tants temes que ens preocupen al país que certament, tot i l'acció decidida del Govern i prioritària del Govern, la realitat és aquesta i, per tant, crec que hem de fer aquest exercici sincer de dir que les dones continuen patint discriminació, violència, desigualtat i que per això és necessari no només commemorar, celebrar amb tota la força el dia 8 de març, sinó efectivament fer aquests exercicis i penso que seria molt bo que en aquest Parlament tinguéssim sessions llargues en què poguéssim debatre efectivament sobre tot aquest punt.

També s'ha dit i es va comentar, em sembla, en l'exposició que va fer aquesta setmana, consellera, que l'índex d'igualtat de gènere l'any 2017 a Catalunya s'ha situat al 70,9 per cent, que suposa una millora respecte al 60 des d'on veníem, però que està lluny del que aspirem.

I si vostè ara repregunta, jo després sí que entraré molt concretament a explicar-li, amb els pressupostos del 2020, quines seran les actuacions concretes que farem sobre aquest tema.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Sí; gràcies, president. Molt honorable president, nosaltres creiem que des del Govern no s'està fent tot el que caldria fer, i li he posat uns exemples ben concrets. Nosaltres creiem que és obvi que cal reforçar les actuacions en l'àmbit de la prevenció i de lluita contra la violència masclista i per prevenir situacions de discriminació de les dones i de violència masclista des de la petita infància i al llarg de la vida. Jo no dubto de la seva bona voluntat, però demostrin, amb fets i amb recursos, que la lluita contra la violència masclista és realment una prioritat i que es compleixen les resolucions del ple específic que sobre aquesta qüestió vam celebrar.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Temes ja més concrets dels pressupostos del 2020. En primer lloc, incorporem una perspectiva de gènere. És la primera vegada que uns pressupostos de la Generalitat inclouen una perspectiva de gènere a totes les seves partides: Polítiques de lluita contra la violència masclista i dels 12,7 milions d'ingressos finalistes del Pla estatal de violència de gènere ens serviran per reforçar la Xarxa integrada de les víctimes de la violència masclista, amb obertura de vuit nous serveis d'intervenció especialitzada, amb obertura de quinze pisos pont nous per a dones que han patit violència masclista i els seus fills i filles; augmentaren en 2 milions d'euros la dotació del contracte programa de l'Institut Català de les Dones; desplegaren un servei d'assessorament i formació professional en matèria de violències sexuals. Volem reformar la llei de violència masclista. Volem continuar desplegant el pla STEMcat i dones TIC, també molt important i volem incorporar la perspectiva de gènere...

El president

President, se li ha acabat el temps...

El president de la Generalitat

...a l'avaluació dels projectes que reben fons... *(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la taula de diàleg entre governs

317-00180/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Bon dia, president, conselleres, consellers, diputats i diputades. Avui insistim, president, tornem a abordar la negociació política en aquest Parlament com a eina complementària, irrenunciable i aliada del carrer. Ho deia fa ben poca estona el company Bernat Solé: «És la nostra doble força.» Per una banda, un carrer mobilitzat, reivindicatiu, en confrontació permanent amb l'Estat i, per l'altra, la negociació política, una via per esberlar l'escletxa i arrencar un referèndum d'autodeterminació i l'amnistia a qui fins fa no res ens volia tancats i silenciats. No es contraposen, es retroalimenten, multipliquen l'eficàcia. Així ho entenem nosaltres. La mobilització maximitza la nostra força a la mesa i així ho defensem i ens preguntem si aquesta és també la seva posició, president.

Nosaltres no volem renunciar a cap via, a cap, perquè l'objectiu polític que perseguim la república catalana de justícia social i igualtat d'oportunitats és irrenunciable i ho mantindrem així a tot arreu: al carrer, a les institucions davant dels adversaris polítics, des de les presons i des de l'exili. I aquí ens cal tothom, tothom. I un camí és negociar i si vam arrencar una mesa de negociació *in extremis* a Madrid és perquè el republicanisme avui és més fort del que ho havia sigut mai i vam demanar que vostè ho liderés, president, com no podia ser d'una altra manera.

Ara, la mesa és un espai de govern a govern, que es reconeix i es compromet a treballar per resoldre un conflicte polític. Sabem sobradament que no ho podem fiar tot a una carta, president, i no ho farem. No som il·lusos; coneixem millor que ningú aquest Estat espanyol, però president, dissabte vam sentir com es parlava de la mesa de negociació, menystenint-la; veus que, des de les seves sigles, menyspreaven la taula on vostè, el vicepresident, dos consellers i diputats d'aquesta mateixa cambra es van asseure per buscar una sortida política per a aquest país, i no entenem, president, com, en un mateix espai polític, es pot seure a defensar l'autodeterminació i l'amnistia –que bé quan tenim una estratègia comuna–, però alhora, poques hores després, es pot carregar amb duresa i amb amargor. Dimecres passat, vostè va liderar la delegació catalana a la Mesa i assegurava en roda de premsa que no s'aixecaria mai de la mesa de negociació i dissabte el seu espai polític menystenia públicament aquesta eina, debilitant, per nosaltres, la nostra posició.

President, és obvi, com li deia ara mateix a la senyora Albiach, que ens necessitem tots, però ara necessitem saber quina és la seva posició.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. *(Aplaudiments.)* Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; bé, gràcies, diputat. M'ha sorprès aquesta part final de la seva exposició, perquè crec haver comentat a la senyora Albiach, doncs, justament la meva..., el meu capteniment respecte al moviment independentista. Crec que vostè s'hi referia d'aquesta manera, no? A mi no em sobra ningú. A mi no em sobra ningú en el moviment independentista, li ho puc dir. I aquesta ha sigut sempre la meva posició. Jo vinc d'espais unitaris, he cercat la unitat sempre en totes les accions que jo he impulsat, i li puc assegurar que he posat sempre el país per davant del partit, sempre, en totes les qüestions.

Nosaltres no hem negat mai que el conflicte polític s'ha de resoldre políticament, però no anem amb el lliri a la mà. Nosaltres no anem amb el lliri a la mà, nosaltres sabem perfectament qui és l'Estat espanyol, sabem totes les complicacions que suposa aquest diàleg, i vostès són els primers que ho reconeixen. Normalment, en cada ocasió que tenim de parlar d'aquest tema, vostès sempre parlen de l'escepticisme amb el que van, també, a aquesta taula de negociació. Són vostès els primers que solen fer-ho servir. Jo penso que és prudent remarcar aquest escepticisme. És veritat, ens movem entre l'escepticisme i la prudència, certament, no? Però tenim molt clar que volem l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'amnistia. I això ho poso per davant de tot, jo. Perquè no he vingut aquí a fer retrets. Jo poso per davant de tot l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'amnistia.

I estic segur –deuen estar d'acord amb mi– que la millor sortida, la que volem, la que lluitarem, la que ens fa comprensibles per tota la lluita d'aquests últims anys és sortir d'aquesta taula de negociació amb una data per al referèndum. Estic segur que tot això vostès ho comparteixen. I aquesta ha de ser la posició de la delegació catalana. Nosaltres anem a negociar, com ha dit el vicepresident, sobirania –sobirania–, perquè aquest és el conflicte. El conflicte polític és de sobirania; és del dret dels catalans a l'exercici de l'autodeterminació. I jo abans he tingut la voluntat, justament, de posar en valor la posició comuna amb la qual vam anar en aquesta negociació.

Per tant, escolti'm, reunir-se no és l'objectiu, eh?, l'objectiu és exercir la sobirania, és treure aquesta data per poder exercir el referèndum, que penso que això és el que compartim. I a mi m'agradaria, doncs, sortir avui d'aquest debat amb aquest optimisme de que compartim aquest mateix objectiu.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les irregularitats a la Junta Electoral Central

317-00179/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. Molt honorable president Torra, la setmana passada i avui mateix hem vist com apareixien als mitjans de comunicació informacions periodístiques de greus, molt greus, irregularitats a la Junta Electoral Central. Per exemple, s'ha descobert que Ciutadans tenia a sou un membre de la Junta Electoral Central; és a dir, amb una mà escrivien les resolucions per presentar-les a la Junta Electoral Central i amb l'altra mà les resolien. Un cas sense precedents. Això sí que és un delictes, això sí que és ser un *delincuente*. És un delictes de prevaricació, és un delictes electoral, és un delictes de suborn... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

Albert Batet i Canadell

...és un fet molt greu. Són jutge i part en resolucions transcendents, que hem vist durant tot aquest temps com ens ha afectat, des del 21 de desembre fins al dia d'avui, en la política catalana, els drets i deures de molts ciutadans i de molts partits polítics aquí a Catalunya.

Per exemple, no ens permetia, la Junta Electoral Central, que el president Puigdemont participés en debats electorals. No permetia la Junta Electoral Central que presos polítics participessin en mítings electorals, com va passar a la campanya del 21 de desembre. No es permetia que el president Puigdemont, que la Clara Ponsatí i que el Toni Comín anessin en unes llistes a eleccions europees. I, malgrat haver guanyat aquestes eleccions europees i ser escollits eurodiputats, com diu la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, la Junta Electoral Central durant sis mesos no va permetre que accedissin a l'acta d'eurodiputat, com estan fent amb el vicepresident Junqueras. O, per exemple, amb vostè mateix, senyor president, que li volen treure la condició de diputat per inhabilitar-lo, justament la Junta Electoral Central. El que s'hauria d'inhabilitar són les decisions de la Junta Electoral Central durant aquests dos anys. És una vergonya. Els hauria de caure la cara de vergonya. Han estat fent trampes, han comprat l'àrbitre i han jugat amb quelcom bàsic, que és la democràcia i els drets i deures i les llibertats de les persones. Diuen que són els campions de la regeneració i són els campions de la regressió. Això sí que és corrupció.

Des de Junts per Catalunya condemnem aquests fets que s'han produït, molt greus, que volen alterar la vida política a Catalunya. Volem un estat justament que hi hagi democràcia i qualitat democràtica.

I, en aquest sentit, president, li preguntem quin és el seu capteniment sobre aquests fets tan greus que podem veure i que volen alterar la representació del Parlament de Catalunya.

El president

Diputat, ha esgotat el temps.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, diputat. Estic totalment d'acord amb vós. *(Veus de fons.)* No, «que raro» no, perquè, vostès s'imaginen això? Vull dir que passi en qualsevol altre país del món? *(Veus de fons.)* S'imaginen tenir, vostès, un partit polític, a sou de la Junta Electoral Central..., treballant de dia per un partit polític i al vespre resolent les mateixes demandes que ells presentaven? *(Aplaudiments.)* Però en quin país democràtic del món algú es pot imaginar que això passa?

Doncs, escolti'm, dues tasses. Perquè avui hem sabut que el senyor Carlos Vidal del PP, militant del PP, també estava a la Junta Electoral Central. Bé, això, per vostès, els deu semblar normalíssim, però fora d'aquí els asseguro que tothom ho troba una aberració, fins i tot ètica i moral, una aberració ètica. I vostès haurien de ser els primers en dir: «Escolti'm, això és un escàndol.» Vostès haurien de ser els primers. Home, ja està bé!

I jo penso que ja no és la Junta Electoral Central. De fet, el qüestionament sobre la democràcia és claríssim. Vull dir, és que aquí, no ho sé, però és que passen unes coses que no passen enlloc, no? Jo aquests dies repassava la Carta dels drets

fonamentals de la Unió Europea, i, escolti'm, facin una repassada, llegeixi's des del primer punt, que parla de la dignitat humana, fins a l'últim punt, i mirem en tots aquests dos anys què és el que ha passat en aquest país i què és el que està passant.

Doncs bé, aquesta actuació de la Junta Electoral Central, aquesta actuació d'aquests membres, posa sota sospita totes les resolucions emeses, totes. I, en concret, si m'ho permeten, doncs –i en aquest cas lamento haver de parlar de mi–, la meva.

I jo li demanaria a aquesta cambra dues coses, dues. En primer lloc, u, que recuperi la llei d'una sindicatura electoral pròpia, d'aquesta cambra, perquè ja no ha-guem de passar per la Junta Electoral Central sinó per les sindicatures d'aquest país. *(Aplaudiments.)*

I, dos, ara que ja sabem com s'ha arribat a aquesta resolució, ara que ja sabem com estaven viciades aquestes resolucions, perquè políticament això era una persecució contra l'independentisme, jo demano a aquesta cambra, en base a la votació del 4 de gener, us ho demano, president, que reconsiderem la decisió d'haver-me re-tirat l'escó i que, per tant, pugui tornar a tenir tots els drets com a diputat d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació irregular d'un membre de la Junta Electoral Provincial de Barcelona

317-00175/12

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor Batet; gracias, señor Torra. Han calentado esta sesión de control, esta sesión de control *fake* que se hace a un señor que no es presidente de la Generalitat porque no es diputado, pero que está amparado por el presidente, señor Torrent, de esta cámara, y por eso nos vemos obligados a hacer una especie de sesiones de control que no son tales. *(Veus de fons.)*

Hemos llevado este asunto... *(Algú diu: «A la junta electoral.»)* No...

El president

Silenci.

Carlos Carrizosa Torres

...no, a la junta electoral, no, al Tribunal Constitucional, que ya nos ha dado la razón seis veces, señores, seis veces. *(Aplaudiments.)*

Mire, y el señor Torra debe de haber olvidado al señor Marc Marsal, que lo tienen a sueldo de su Gobierno, que es de la Junta Electoral Provincial de Barcelona *(aplaudiments)* y del *consell assessor* que enchufó el señor Puigdemont en el año 2016 y lo puso en la junta electoral esta *fake* que hicieron en las leyes mal llamadas «de desconexión». Y que ese señor en la Junta Electoral Provincial de Barcelona ha votado en contra de inhabilitar al señor Puigdemont..., al señor Torra, de quien cobra dinerito. *(Aplaudiments.)* Y el señor Marc Marsal también ha votado en contra de evitar que TV3 hiciera publlirreportajes a los candidatos separatistas. ¡Oh, qué raro! ¡Oh! *(Aplaudiments.)* Vaya, me parece que se tienen que tragar sus palabras, señores. No nos pueden dar a nosotros lecciones de democracia.

Pero, miren, que el señor Torrent ampare...

El president

Silenci.

Carlos Carrizosa Torres

...al señor Torra todavía lo entendemos, todavía lo podemos entender. Pero que, después de las cosas que se oyen aquí, después de su reafirmación de hacer claudicar a más de la mitad de la población de Cataluña con sus pretensiones independentistas, el señor Sánchez y el Partido Socialista se sienten con ustedes en esa mesa de chantaje es intolerable. *(Aplaudiments.)*

Y yo les digo –y yo les digo–: «Dejen de bloquear Cataluña.» Tienen ustedes a Cataluña bloqueada con un señor que no puede ni firmar válidamente decretos, pues, para reducir las listas de espera o la pobreza infantil, porque no es presidente. *(Aplaudiments.)* Los catalanes quieren soluciones, no más líos, señor Torra. No se encastillen ustedes en su tema, en su monotema, okupando la casa de todos los catalanes. Es usted un okupa. Hablaban de okupas antes... ¡Usted un okupa! *(Aplaudiments.)* Váyase a su casa de una vez, señor Torra, y desbloquee la política catalana. *(Aplaudiments.)*

El president

Diputat, ha acabat el temps. *(Aplaudiments.)* Per respondre té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui. *(Aplaudiments.)* President, quan vulgui.

El president de la Generalitat

President, lamento que en aquesta cambra s'insulti impunement. *(Aplaudiments.)* Ho lamento, ho lamento molt, i que vostè no protesti. Se m'acaba de dir «ocupa», en aquesta cambra. Se m'acaba de dir «ocupa». *(Remor de veus.)*

El president

President... *(Persisteix la remor de veus.)* Silenci, tothom. Silenci!
President, prossegueixi, si us plau.

El president de la Generalitat

No, no seguiré, president. No seguiré per dues coses: primer, perquè se m'insulta, i, dos, perquè no hi ha pregunta; no se m'ha preguntat res, ha sigut un míting. *(Aplaudiments i remor de veus.)* I crec que és deure dels grups parlamentaris preguntar –preguntar. No hi ha hagut cap pregunta, ni una pregunta –ni una pregunta.

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

Per tant, no tinc cap obligació de contestar a cap pregunta. *(Aplaudiments.)*

El president

Molt bé. *(Remor de veus.)* Silenci. *(Pausa.)*

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Síndrome d'Asperger

401-00028/12

Continuem, acabada la sessió de control, amb l'ordre del dia. I el següent punt és la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Síndrome d'Asperger.

A continuació passarem a donar lectura d'aquesta Declaració amb motiu del Dia Internacional de la Síndrome d'Asperger i farà la lectura la secretària tercera, la senyora Laura Vílchez, a qui li dono la paraula. Endavant.

La secretària tercera

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Síndrome d'Asperger.

»El 18 de febrer es va commemorar el Dia Internacional de la Síndrome d'Asperger, un dia de celebració i reivindicació a tot el món, en el qual les persones amb síndrome d'Asperger i altres trastorns de l'espectre autista i llurs famílies es converteixen en protagonistes.

»La síndrome d'Asperger és un trastorn del neurodesenvolupament que comporta una alteració en el processament de la informació. Les persones afectades no presenten símptomes aparentment manifestos ni disminució de les capacitats intel·lectuals –a vegades, fins i tot les poden tenir superiors a la mitjana en alguns aspectes–, però llur cervell funciona d'una manera particular i, freqüentment, presenten habilitats especials en àrees restringides.

»Aquest trastorn, que persisteix durant tota la vida i que afecta una de cada cinquanta-nou persones, tot i que es manifesta de maneres diferents en cada individu, presenta trets comuns: dificultats en la comunicació i les relacions socials, alteració dels patrons de comunicació no verbal, interessos restringits, inflexibilitat de pensament i de comportament, dificultats en les funcions executives i de planificació, i dificultats en la interpretació i gestió de les emocions, tant pròpies com alienes, entre d'altres.

»Totes aquestes particularitats no es veuen a primera vista. Per això, resulta difícil entendre que persones sense cap tret distintiu que els faci semblar diferents tinguin el reconeixement d'una discapacitat social que explica llurs conductes.

»Amb la voluntat que aquesta discapacitat social esdevingui una expressió de la neurodiversitat de la societat i que les persones amb Asperger i altres trastorns de l'espectre autista i llurs famílies tinguin el suport i la comprensió de l'entorn en tots els àmbits de la vida, el Parlament de Catalunya es compromet a vetllar perquè aquestes persones puguin desenvolupar tot el potencial en un ambient educatiu formal, acollidor, comprensiu i amb uns mètodes d'ensenyament adaptats a totes les etapes educatives; puguin tenir una inclusió laboral efectiva, tant en el sector públic com en el privat, amb polítiques d'ocupació específiques i incentius a la contractació; puguin gaudir d'una atenció a la salut adequada i integral, i puguin materialitzar un projecte de vida independent que els permeti desenvolupar-se de manera autònoma.

»Les persones, quan es poden desenvolupar plenament, esdevenen importants actius per a la societat. Les persones amb la síndrome d'Asperger també ho poden ésser com a membres de ple dret d'una societat diversa, respectuosa, inclusiva, equitativa, justa i acollidora, de la qual tothom es pugui sentir orgullós i a la qual tothom pugui aportar el seu talent.

»Palau del Parlament, 4 de març de 2020.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Seguim amb l'ordre del dia.

Decret llei 1/2020, del 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge

203-00026/12

El següent punt és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2020, del 21 de gener, pel qual es modifica el Decret llei 17/2019, del 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge.

D'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà en primer lloc el conseller de Territori i Sostenibilitat per exposar les raons per les quals ha estat promul-

gat aquest decret llei. Té la paraula, doncs, el conseller senyor Damià Calvet. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades i diputats, la veritat és que ens hem reconciliat una miqueta amb aquesta lectura i aprovació de la Declaració sobre la síndrome d'Asperger, després de la «bronca» que havíem tingut en la sessió de preguntes orals, una «bronca» en la que s'ha intentat, des del meu punt de vista, desnaturalitzar el mateix concepte de la democràcia.

En tot cas, em pertoca defensar la convalidació del Decret 1/2020, que complementa el Decret 17/2019, el que vam convalidar, doncs, fa relativament poc, de mesures urgents en matèria d'habitatge. I em pertoca fer-ho en un marc en el que recentment han passat coses relatives a l'habitatge, no?, i, per tant, el debat sobre la convalidació d'aquest decret jo crec que no podrà defugir-les.

En primer lloc, hem conegut –això és de fa pocs dies– la posició de la judicatura respecte a una de les intencions del Decret 17/2019, que és la de precisament evitar una tipologia de desnonaments. I la judicatura, amb una lectura molt restrictiva –després m'hi referiré– del Decret 17/2019, doncs, en fi, no n'ha fet massa cas. En tot cas, amb el que pretenem fer avui reforcem el Decret 17/2019 i amb el que farem com a govern i amb el que fins i tot ens plantejem fer a nivell de Congrés dels Diputats, doncs també reforçarem al final aquesta voluntat política, que s'ha de poder materialitzar..., voluntat política, necessitat social que s'ha de poder materialitzar en instruments.

També presento la convalidació... (*Adreçant-se a la Mesa.*) Jo tinc més temps, no?, que no pas el que em marca aquí? (*Veus de fons.*) Ah, d'acord, d'acord. És que em marcava dos minuts. Perdoneu, eh? Ara m'havia alterat. Molt bé. També... –no, seré breu, de tota manera; o ho intentaré–, també emmarquem aquesta presentació de la convalidació i la proposta al Parlament perquè ho convalidi en el debat que hem tingut avui mateix amb la diputada senyora Ibarra, del Grup Socialistes, i la que hi ha hagut també entre el Grup Parlamentari del PP i el president de la Generalitat, que s'han referit a temes d'habitatge, no? Senyal que són temes que estan, doncs, en l'agenda política i als quals hem de fer front.

I s'emmarca també en la notícia, que jo vull ara també subratllar, d'aquesta major destinació de recursos a les polítiques d'habitatge, eh? S'han aconseguit 72 milions d'euros, provinents d'aquesta flexibilització del deute que no podem aplicar al cent per cent, sinó que, si apliquem el regle de la despesa, es minora. Això, a tots els efectes, doncs, no supleix el deute històric de l'Estat. M'estic referint no tan sols al dèficit fiscal o als no pagaments de la disposició addicional tercera, sinó també a aquest deute més recent d'IVA: 400 milions d'euros que no arriben i que si arribessin ens permetrien encara poder dotar millor les polítiques, entre altres, d'habitatge, per descomptat.

Això d'aquests 72 milions d'euros és com aquell que té, diguéssim, una factura a cobrar i quan la va a cobrar en comptes de donar-li diners li donen un préstec, no? En fi, no deixa de ser una mica sorprenent, però ho aprofitarem. Ho aprofitarem sense deixar de denunciar aquesta situació i sense deixar de reclamar, doncs, aquesta necessitat de disposar de tots els nostres recursos, per gestionar-los, per fer millors polítiques, entre altres d'habitatge, i també fer-ho, com no pot ser d'altra manera, amb solidaritat.

En tot cas, satisfets de poder portar aquesta convalidació aquí, a debat al Parlament. Ja vam explicar en el seu moment, a finals de gener, que el Decret llei de mesures urgents –el que vam convalidar en aquesta cambra, eh?– pretén donar resposta a les conseqüències de la crisi, a les dificultats de les famílies, de les persones i les famílies, per mantenir l'habitatge. Es van multiplicar els desnonaments, s'han multiplicat els desnonaments entre el 2003 i el 2018; 88.000 casos només a Catalunya.

I, per tant, aquesta és una realitat a la que hem de fer front amb tot tipus de mesures: amb les governamentals, és a dir, les ajudes que anem, doncs, gestionant any rere any, amb dificultats, efectivament, però també amb instruments legislatius. El país no pot esperar el temps que implica un procediment d'elaboració d'una llei ordinària que, doncs, abraci tots els temes d'habitatge, i és per això que hem anat desenvolupant eines concretes específiques, en forma de decret llei: la del 17/2019, aquesta que presentem avui, i també molt properament presentarem altres mesures de la mà del Departament de Justícia, en col·laboració també amb el Departament de Territori, per ajudar a tenir una política més completa en matèria d'habitatge.

Però jo vull referir-me específicament a que en aquests anys de crisi, amb aquestes xifres de desnonament que hem tingut, s'han destinat i s'han continuat destinant molts recursos públics, ajuts i prestacions per evitar la pèrdua de l'habitatge. L'any 2012 hi destinàvem 50 milions d'euros i aquest any 2018, del que hem tancat, diguéssim, les dades més recentment, hi hem dedicat 130 milions d'euros. La dada més recent és la del 2019, que és de 101 milions. Abans, en el debat amb la senyora Ibarra, hi feia referència: aquesta xifra no ve tota del Plan nacional de la vivienda; és una tercera part que ve del Plan nacional de la vivienda, absolutament insuficient –i insisteixo que ens han d'ajudar a que això millori, millori substancialment–, i dos terceres parts que provenen dels pressupostos propis de la Generalitat, que ara, a més, incrementarem.

Totes aquestes quantitats les hem destinat, evidentment, a real·lotjar persones i famílies que havien perdut l'habitatge per la impossibilitat de pagar l'habitatge, és a dir, la hipoteca o el lloguer. S'ha atès l'emergència habitacional per la via de les prestacions i la destinació de la pràctica totalitat del parc d'habitatge social disponible a l'atenció de persones i famílies que havien perdut l'habitatge. En aquesta dotació del parc d'habitatges també vull, doncs, fer referència explícita a que des del Govern de la Generalitat i via el Decret 1/15 vam poder entrar en una dinàmica de compra d'habitatges per tanteig i retracte a la que altres encara no han arribat, i, en tot cas, nosaltres l'estem explotant i la volem explotar al màxim també. Hi haurien d'haver diners del Banco Nacional de la Vivienda per poder destinar-los a tanteig i retracte, que ara no els hi podem destinar.

Però, en tot cas, també persisteix el risc d'exclusió social en importants capes de la ciutadania, que tenen dificultats per sortir de la crisi, on la crisi els va portar, en el cas dels joves que pateixen també la precarietat del mercat laboral amb dificultats serioses per emancipar-se, en definitiva, doncs, per accedir al mercat de l'habitatge.

És necessari, per tant, dotar-nos d'una legislació, i aquest va ser un desideratium que ja vam dir quan vam convalidar el Decret 17/2019, d'una legislació que fusioni i la multitud d'eines de les que ens hem anat dotant al llarg d'aquests anys, eh? Estic parlant de la llei base, la del dret a l'habitatge, però també –ara hi feia referència– del Decret 1/15, de la 24/15, de la 4/16 o d'aquest mateix Decret 17/2019. Això ho haurem de posar al dia, haurem de posar al dia tota la legislació sobre habitatge; però, en tot cas, aquest Decret llei de mesures urgents i aquest complement que presentem avui, aquest Decret 1/2020, considerem que són imprescindibles per afrontar la situació. Per això ho hem fet: mesures urgents, i ara les complementem.

Vull detallar-los les característiques del text que portem avui a convalidació, que és curtet, eh?, és una matisació, una apreciació, una millora, no?, del que ja havíem convalidat. El Decret llei 1/2020 resol alguns dubtes de naturalesa tècnica i jurídica que podien aparèixer, que de fet van aparèixer mentre acabàvem de debatre i presentàvem el Decret 17/2019, eh? Van aparèixer, no vam ser a temps d'incorporar-ho en el mateix decret i, per tant, vam optar per fer un decret complementari i avui portar-lo a convalidació.

Aquests dubtes apareixien al voltant del concepte d'habitatge buit. Amb la modificació de la definició d'habitatge buit que avui presentem, harmonitzem el concepte present al Decret llei 17/2019 amb l'existent en altres normes: des de la Llei 18/2007,

la de base, la del dret a l'habitatge, a les disposicions de la llei, la 24/15 o la 4/16. Fixin-se, eh?, aquesta dispersió de normes que tenim: la del 2007, la 15, la 16... Amb el Decret de mesures urgents havien sortit aquests dubtes, no hi vam estar a temps i, en tot cas, doncs ara ho harmonitzem. És necessari, per tant, i això ho palesa, que afrontem una posada al dia de la legislació. Ho hem de fer.

Aquest Decret llei, l'1/2020, dona cabuda a reconèixer la situació d'ocupacions sense títol habilitant de famílies vulnerables en habitatges buits, d'entitats financeres, eh?, amb grans tenidors. Calia donar cobertura a les famílies amb vulnerabilitat acreditada que estan ocupant un habitatge d'una entitat financera o de gran tenidor amb anterioritat a l'aprovació del Decret llei 17/2019. Aquesta és la intenció i aquest és l'objectiu. No, doncs, alertar al voltant de la situació d'habitatges dels privats, com s'ha intentat amb la pregunta oral que han fet al president de la Generalitat. Estem parlant del reconeixement de la situació d'ocupacions sense títol habilitant de grans tenidors, no de res més. No facin demagògia en aquest tema.

Perquè se'n facin una idea: el 35 per cent dels casos de meses d'emergències resolts favorablement i que resten pendents de real·lotjament són precisament d'ocupants sense títol habilitant d'habitatges de grans tenidors –el 35 per cent. Per tant, és evident que hi hem de donar resposta des del Govern. Tenir una via oberta per evitar el seu desnonament és important, i això és el que impulsem amb aquesta modificació, amb aquest Decret 1/2020.

Ens trobem davant la possibilitat, de fet davant la realitat –vista la interpretació que ha fet la judicatura–, que fons d'inversió que han adquirit part del parc immobiliari de les entitats financeres, del rescat bancari, poden prendre mesures contra aquestes famílies vulnerables. I, per tant, és necessari evitar que es converteixin en desnonaments, que això acabi convertint-se en desnonaments.

He posat molt d'èmfasi en parlar del rescat bancari, dels grans tenidors, i vull tornar a fer-hi èmfasi: el rescat bancari –que és una realitat i que es va produir i que ha comportat una situació de gestió del parc immobiliari a través de fons d'inversió– té un peatge social, el rescat bancari ha de tenir un peatge social. I amb el Decret 17/2019 i amb aquest Decret 1/2020 crec que estem en la línia de dotar-nos d'aquest peatge social. I ho fem amb orgull des del Govern de la Generalitat, i entenc que això serà majoritàriament compartit per aquesta cambra.

L'impacte de les meses d'emergència –sobretot, eh?, en aquestes llars vulnerables– podria ser important si no incorporéssim aquestes mesures per evitar un increment notable dels desnonaments de famílies que estan ocupant habitatges de bancs des de, com a mínim, sis mesos abans de l'aprovació del decret. Per tant, també ho acotem, ho limitem, ho definim amb molta precisió, eh? El 35 per cent és una xifra prou important per si mateixa.

Voldríem també referir-nos a algunes de les crítiques que s'han fet sobre un suposat risc d'efecte crida, d'efecte crida a ocupar habitatges de grans tenidors, per dir que no és així –que no és així–: ni efecte crida respecte a habitatges de grans tenidors ni sobre habitatges de particulars, com s'ha intentat, doncs, en fi, explicar o relatar en la pregunta oral del Subgrup Parlamentari del Partit Popular al president de la Generalitat. No hi ha ni hi pot haver aquest efecte crida, perquè el decret planteja la mesura de lloguer social obligatòria a famílies vulnerables que hagin ocupat amb anterioritat a l'entrada en vigor de la norma, sense que sigui aplicable en casos posteriors, i, a sobre, *sempre* amb informes favorables dels serveis socials municipals. Per tant, tenim molt clar a qui ens dirigim, quin és l'objectiu del 17/2019 i d'aquesta puntualització del Decret 1/2020 –tenim molt clar a qui ens dirigim.

El text que es porta a convalidació avui reforça, per tant, el caràcter estructural del 17/2019, en aquesta lluita contra l'exclusió residencial, i els mecanismes per evitar desnonaments de famílies en situació de vulnerabilitat, persones i famílies en situació de vulnerabilitat acreditada, que es trobin en aquests habitatges de grans tenidors.

Per tant, aquest text ens porta a reforçar la dimensió social del Decret 17/2019, ja que és des de la protecció dels col·lectius amb més risc d'exclusió residencial des d'on creiem que millor podem garantir que els casos d'emergències es vagin reduint, que és la nostra intenció, amb aquest decret i amb moltes altres mesures; entre altres, també, amb el Decret 17/2019 possibilitem que, en sòls d'equipaments, puguem fer habitatges dotacionals, que també destinarem a aquest fi. Per tant, no és només, diguéssim, reconeixent aquesta situació d'aquests casos, sinó amb moltes més mesures que ens fixem aquest objectiu, i l'anem aconseguint, de reduir els casos d'emergències.

El Decret –permetin-me que m'hi torni a referir– 17/2019, i aquest complement, el Decret 1/2020, són, per tant, eines normatives al servei d'un objectiu compartit per la majoria d'aquesta cambra: que el dret a l'habitatge de les famílies vulnerables estigui per damunt dels interessos dels grans fons d'inversió i de les entitats financeres. M'agrada pensar que, en això, hi estem majoritàriament d'acord.

No és cap anormalitat que des del Govern es demani col·laboració al sector privat –no és cap anormalitat. De fet, per resoldre problemes creiem precisament que des del Govern fixem les condicions de base, però després apellem també, en la col·laboració publicoprivada, a que el sector privat corresponent se'n responsabilitzi. Per tant, no és cap anormalitat que també en matèria d'habitatge apellem a aquesta responsabilitat, a aquesta col·laboració. En definitiva, també el sector privat n'és corresponsable de la situació a la que hem arribat, i més encara quan en molts casos estem parlant –i hi torno a fer referència explícita– d'entitats financeres rescataades amb recursos públics i grans tenidors que s'han fet amb carteres immobiliàries d'aquestes entitats.

També volem aprofitar –vaig acabant– avui aquesta convalidació per dir-los que, tal com va anunciar ahir la consellera de Justícia, la senyora Capella, aviat també farem una proposta que va vinculada a un altre projecte normatiu de govern per tal de blindar les suspensions dels desnonaments, atenent que afecta el dret substantiu, el mateix caràcter del contracte d'arrendament. A la norma que tenim previst desenvolupar per afrontar els increments dels preus de lloguers hi afegirem, doncs, tot allò que calgui per apellar a aquest dret substantiu i blindar les suspensions dels desnonaments.

I millorarem, millorarem aquest article que ha provocat l'acord de l'Audiència Provincial de Barcelona de divendres de la setmana passada, que deia que afectava la norma processal. Fixin-se, eh? Nosaltres vam fer un decret per evitar, doncs, aquesta situació, però la judicatura, reunida a l'audiència provincial, va considerar que en tant que això afectava la norma processal, hi havia un conflicte en paral·lel; van tenir una lectura restrictiva –ara m'hi referiré–, i doncs, en fi, la nostra norma l'hem de millorar. Com a govern, però, creiem que no és així, però farem aquesta modificació que afavoreixi la possibilitat..., en definitiva, que no hi hagi excusa possible a les suspensions dels desnonaments que es produeixen cada dia arreu del país. Creiem que no ens ho podem permetre.

I això, hi insisteixo, ho fem perquè considerem que els jutges han fet aquesta lectura restrictiva del decret que vàrem aprovar des del Govern i, amb aquesta decisió, han permès que continuïn els desnonaments, que volíem aturar com fos. Sé que quan dic això, hi ha una part de la judicatura que segurament se sent incòmoda, però jo, com a govern, crec que no puc deixar de dir-ho.

De fet, amb el decret recentment aprovat per part del Govern, ja hi van haver jutges que el van utilitzar per evitar desnonaments. Va ser després, reunida, que van establir aquesta... o que van fer aquesta lectura restrictiva i que van establir aquest criteri que avui comencem a reforçar, que acabarem de reforçar, i que no renunciem tampoc a reforçar també al Congrés dels Diputats de cara al que és la normativa processal del Govern de l'Estat.

Per tant, els demano que, efectuat el debat, puguem convalidar aquest Decret 1/2020; que puguem reforçar el Decret 17/2019. Que ens ajudin a tenir una millor política d'habitatge, que hem definida entre tots; entre la gent que en el seu dia va impulsar la iniciativa legislativa popular que va acabar convertint-se en la Llei 24/15; també, evidentment, amb la mateixa Plataforma d'Afectats per la Hipoteca; amb el Sindicat de Llogateres, que avui ens acompanyen per observar i estar ben atents a aquest debat, que ens ha de procurar tenir, en definitiva, millors polítiques d'habitatge.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. A continuació passam a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn d'intervenció, d'acord amb la Junta de Portaveus, serà d'un temps màxim de deu minuts per a cada grup i cinc minuts per als subgrups. Té la paraula, en primer lloc, la diputada Marina Bravo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *conseller*... Mire, señor Calvet, la verdad es que me sorprendió un poco que haya venido aquí a hablarnos de este decreto y a decirnos que está muy orgulloso de él, después de ver el informe del Consell de Garanties Estatutàries, el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Tiene una conclusión única, que dice que, por unanimidad, consideran que este decreto de ley es inconstitucional. Y yo sé que a ustedes esto de inconstitucional les da igual completamente, sobre todo si se habla de competencias, que no es este caso, se habla de derechos de las personas que no tienen relación con las competencias.

Pero es que no únicamente dice que este decreto de ley sea inconstitucional; dice cosas muy duras, este informe, esta nota del Consell de Garanties Estatutàries, que no sé si ha leído, porque no ha hecho referencia alguna a él. Dice cosas como que este cambio legislativo que proponen constituye una modificación –y leo literalmente– «carente de toda racionalidad», –carente de toda racionalidad–, dice el informe del *consell*, la nota del Consell de Garanties Estatutàries. Y dice que es una modificación arbitraria por no tener ningún sentido en cuanto a su contenido y a su potencial resultado aplicativo –dice esto, y no ha hecho mención a ello en ningún momento.

No solo eso, sino que dice que está muy orgulloso. «Carente de racionalidad.» ¿Le parece que es para estar orgulloso que un dictamen, por unanimidad, concluya que la modificación del decreto que ustedes proponen no tiene ningún tipo de racionalidad, que no tiene ningún sentido, que es una modificación arbitraria? No es algo que diga yo, es algo que dice el Consell de Garanties Estatutàries. Y yo no soy capaz de entender cómo después de esta nota, que fue solicitada por nuestro grupo, este dictamen que fue solicitado por nuestro grupo, ustedes siguen aquí viniendo con el mismo decreto, sin hacer ni una sola modificación.

Y para quien no sepa de qué va el decreto..., porque usted ha hablado de vivienda, y de otras cuestiones, y personas vulnerables y demás, me parece fenomenal, pero para quien no sepa de qué va el decreto, pues, lo voy a explicar muy rápidamente. El decreto hace una modificación sobre un decreto anterior, una modificación muy sencillita, quita una frase. En el decreto anterior, lo que se decía es que un piso se considera vacío, pues, cuando no está ocupado durante más de dos años, y en el decreto anterior decía que no se consideraba vacío si ese piso estaba ocupado y si el propietario había iniciado las acciones legales para vaciarlo. Esto es algo que parece que tiene todo el sentido común del mundo. Bien, pues lo que hace este decreto, lo único que hace este decreto, es quitarle todo el sentido común que tenía esa frase.

Y este decreto, lo que dice, es que, aunque..., o sea, si te ocupan el piso, aunque hayas iniciado todas las acciones legales para recuperarlo y para poderlo poner probablemente de nuevo en alquiler, pues, ese piso se considera vacío. O sea, que entran en el mismo saco las personas a las que les han ocupado un piso que las personas que no quieren alquilar una vivienda que tienen vacía, que entran en el mismo saco y que incurren en las mismas obligaciones y con el riesgo de las mismas penalizaciones que tienen las personas que tienen una vivienda vacía.

Porque esta modificación se hace en la definición de «vivienda vacía»; no se hace ni cuando hablamos de los grandes tenedores ni cuando se habla, pues, de las obligaciones a las que incurren o de las penalizaciones. Esta modificación se hace en la definición de «vivienda vacía» del decreto de ley. Y a mí la verdad es que eso no me parece normal, pero es que al Consell de Garanties Estatutàries tampoco. Y yo le escuchado con atención –le escuchado con atención– para ver cómo intentaba defender lo indefendible, aunque la verdad es que no es que lo haya defendido mucho, ha estado hablando de otras cosas, pero no ha defendido esta cuestión.

Esta situación no es nueva. Ya la hemos vivido con el Decreto de las VTCs, unas recomendaciones que le avisan de que está incurriendo en una ilegalidad, de que está tramitando una ley que es inconstitucional, que genera inseguridad jurídica, que vulnera los derechos de los ciudadanos y que además no es justa.

La otra vez, nos decía el señor Torra que era, pues, para que los taxistas estuvieran calmados para el Mobile, que me parece un motivo horroroso. Esta vez, sospecho que los señores de Podemos tienen algo que ver, y la aprobación del presupuesto, porque es el tipo de ley que les encanta a los señores de Podemos, que es proteger a quienes se saltan las leyes y dejar fuera y desproteger a los que las cumplen. Y esto, de nuevo... (*Aplaudiments.*) Y esto, de nuevo, no es algo que diga yo, es algo que aparece también en la nota del Consell de Garanties Estatutàries, que lo ha querido remarcar.

El Consell de Garanties Estatutàries, el propio *consell*, habla de a quién puede perjudicar una legislación como esta, un decreto legislativo que solo quitando una frase puede perjudicar a mucha gente, y dice –y leo también textualmente–: «Estas situaciones, las de ocupación, constituidas por la fuerza o la vía de los hechos consumados, al margen de los procedimientos válidos establecidos por los poderes públicos, son susceptibles de perjudicar injustamente aquellas personas y familias que, también en situación de necesidad, optan por las vías regulares y reglamentarias para acceder a viviendas sociales gestionadas por las administraciones.» Pero esta es la forma de hacer de Podemos: proteger a quienes han conseguido una pequeña parcela, aunque sea saltándose las leyes, en vez de preocuparse de que todo el mundo tenga las mismas oportunidades de acceder a la protección que debe brindar el Estado.

Y..., bueno, con el Decreto de las VTCs nosotros insistimos una y otra vez en que lo retirara. Esta vez, pues, de nuevo, lo que le pedimos es que lo retire antes de someterlo a la votación. Le leo alguna cosa más que dice la nota del Consell de Garanties Estatutàries. Dice: «El derecho a la vivienda, que constituye un mandato para los poderes públicos y a la vez condiciona el uso del bien por parte del propietario en cuanto a la función social» –que, por supuesto, reconocemos, la función social de la vivienda–, «en ningún caso pueda amparar una restricción tan incongruente y contradictoria con el orden constitucional como la que es objeto de este dictamen.» Y eso lo dice el Consell de Garanties Estatutàries, que está básicamente nombrado por el *president* y por este Gobierno. Eso es lo que les dice el Consell de Garanties Estatutàries, eso y que es carente de toda racionalidad.

Si ocupan ilegalmente una vivienda, la Administración tiene que poner facilidades a las familias para que puedan recuperarlas, no aprovechar un litigio judicial eterno para dar alas precisamente a la ocupación ilegal y a las mafias, que explotan a los más débiles, que necesitan acceso a la vivienda, y el mercado no se lo permite.

En resumen, este decreto de ley es inconstitucional; este decreto de ley vulnera nuestros derechos; este decreto de ley es irracional, arbitrario e injusto. Lo dice el Consell de Garanties Estatutàries. Y es que, encima, ni siquiera cumple su función, la función social de dotar de una vivienda a quienes más lo necesitan.

Y ustedes saben perfectamente que, si no fuera por la sentencia del Tribunal Constitucional, este dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sería de obligado cumplimiento, sería un dictamen vinculante. Pues bien, tienen la oportunidad de no hacer caso a esa..., bueno, no hacer caso, nadie les va a protestar por hacerlo, de hacer caso a lo que querían hacer inicialmente y hacerlo vinculante y retirar este decreto de ley.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Rosa Maria Ibarra, del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Sí; gràcies, president. Consellera, consellers, ens porten a la convalidació el Decret 1/2020, de 21 de gener, que modifica el 17/2019, de mesures urgents per a millorar l'accés a l'habitatge; un decret que ha estat objecte de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, el qual determina la seva inconstitucionalitat. I ho ha fet per unanimitat. I ens sembla sorprenent, com a mínim, que el conseller no s'hagi referit en cap moment durant la seva intervenció a aquest dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Si em permet, conseller, ha fet una mica l'estratègia de l'estruç: ha amagat el cap sota terra i que passi la realitat jurídica de llarg, no?

El Consell de Garanties Estatutàries considera que l'únic article del decret és inconstitucional, perquè vulnera els articles 9.3 i 33 de la Constitució, pel que fa a la supressió, com a causa justificada de la desocupació permanent de l'habitatge..., l'ocupació d'aquest, sense títol legítim, quan la persona propietària, ja sigui una entitat financera, ja sigui un fons d'inversió, ja sigui un particular amb més de quinze habitatges, acrediti haver iniciat les accions judicials adequades per a la seva recuperació, abans de complir-se el termini de dos anys per considerar l'habitatge com a buit.

En concret, el consell entén que la legislació catalana en matèria d'habitatge té com a finalitat assolir la funció social de l'habitatge, i que aquest és un objectiu a protegir constitucionalment. Però, a la vegada, col·lideix –de la manera que està regulada en aquest decret– amb altres drets constitucionals. I és que la mesura recollida en aquest decret és, segons el consell, arbitrària, per tant, contrària al cànon d'arbitrarietat derivat de l'article 9.3 de la Constitució, respecte del titular del dret que és privat de la possessió, ja que perjudica greument el contingut del dret de la propietat recollit en l'article 33 de la Constitució.

A banda d'això, el consell fa unes reflexions prou interessants respecte a alguns punts en concret del Decret 17/2019 que poden afectar la tutela judicial efectiva, que no són menors, i crec que se'ls haurien d'estudiar bé –han dit que ho farien, per tant, crec que s'ho haurien d'estudiar–, que no són menors, però en les que ara no entraré.

Aquesta és la part tècnica, la part jurídica del decret que avui ens porten a convalidació. I vostès ens poden dir –de fet, d'alguna manera ho han dit–: amb la situació que tenim actualment a Catalunya, amb la manca d'habitatge, amb la situació de vulnerabilitat de tantes i tantes famílies, no podem estar ni amb taticismes ni amb legalismes, hem de buscar solucions per la via directa. Però, de vegades, conseller, la via directa no és la més ràpida.

Vostès són al Govern. Vostès han de tenir en compte el marc normatiu en el que ens movem a l'hora de fer noves regulacions, perquè si no ho fan, si tiren per la directa, estan caient en la demagògia institucional, que és la pitjor que hi pot haver

—per molt lloable que sigui l'objectiu, per molt que compartim l'objectiu que es vulgui aconseguir.

El que avui vostès fan —portant-nos a convalidació aquest decret— és d'una irresponsabilitat màxima. Vostès saben que aquest decret és inconstitucional, i no perquè els ho diguem nosaltres, sinó perquè ho diu el Consell de Garanties Estatutàries; els ho han dit clarament. Saben que aquest decret serà portat al Tribunal Constitucional i saben que aquest decret serà declarat inconstitucional, i, per tant, no tindrà efecte. Per tant, quan ens plantegem per què ho fan, per què ens el porten a convalidació —conscients, com són, que aquest decret no té recorregut—, només se'ns acudeix que ho fan per pur tacticisme partidista, perquè tenim unes eleccions a tocar. Però això és un greu error.

Vostès estan donant expectatives a alguns col·lectius en el sentit que aquest decret aportarà solucions a la seva situació personal. I també alguns aspectes del 17/2019, fins i tot, que aquest decret paraitzarà la reclamació judicial del propietari sobre un habitatge ocupat, obligant-lo a formalitzar un contracte de lloguer social. Però quan les coses no es fan bé, acaben malament.

I hem vist com l'Audiència Provincial de Barcelona —i també ho va fer la de Girona— s'ha pronunciat en sentit contrari. Per tant, frustració d'aquells que es pensaven que aquest decret els ajudaria. I a la vegada, aquest tipus de mesures adoptades —a corre-cuita i de manera, diguem-ne, una miqueta innovadora..., perquè van aprovar aquest decret pocs dies després d'haver aprovat l'anterior— poden generar soroll i inseguretat en un àmbit —l'immobiliari—, que sabem que és molt sensible i que pot acabar comportant l'efecte contrari al que es pretenia, que és el de l'accés a l'habitatge.

Aquesta, al nostre entendre, no és la manera de fer les coses. Cal prendre mesures per afavorir l'accés a l'habitatge de manera urgent, però, sobretot, cal fer-ho bé. En aquest sentit, el que ha fet i està fent el Govern d'Espanya ens dona el missatge de que les coses es poden fer bé. Es va modificar la Llei d'arrendaments urbans, que va comportar una sèrie de mesures: l'ampliació dels terminis dels contractes de lloguer de tres a cinc anys —o a set, si els propietaris són grans tenidors— i la possibilitat de renovació automàtica per tres anys més; la pujada de la renda dins del mateix contracte, limitada per l'IPC; les despeses de preparació del contracte que hauran de ser assumides per l'arrendador, i limitar la fiança a dos mesos de lloguer. Aquestes mesures van suposar una clara millora de la situació de molts arrendataris respecte allò que havia aprovat el Partit Popular. Són suficients, a la vista de la situació que tenim? No, evidentment que no. Hem de seguir treballant, però ho hem de seguir fent bé.

I, en aquest sentit, des del Ministeri ja s'ha anunciat que abans de l'estiu es portarà a l'aprovació una proposta per limitar els preus del lloguer, per facilitar que les comunitats o els ajuntaments puguin determinar àrees tensionades i es pugui aplicar un control sobre aquestes àrees. O també ha anunciat que s'emprendran les mesures per prorrogar la suspensió dels llançaments hipotecaris sobre «vivendes» habituals per a col·lectius vulnerables. En definitiva, mesures que suposaran millores en el mercat de l'habitatge i que es prendran amb la seguretat jurídica necessària perquè produeixin efectes reals. Per tant, seguim. Seguim treballant i fent-ho bé.

Per facilitar l'accés a l'habitatge no només s'ha d'intervenir en el mercat d'una manera directa, cal posar ordre en l'habitatge buit i l'habitatge ocupat. Els ho hem dit moltíssimes vegades. Els ho vam demanar en una moció. Cal crear una taula interdepartamental per saber quina realitat tenim al país i com hi podem actuar. Quants d'habitatges tenim buits, quants ocupats. Si sabem quants habitatges tenim buits i ocupats i quin perfil és el dels ocupats, podrem dissenyar una estratègia sòlida per actuar-hi i, sobretot, no deixar-ho en mans dels ajuntaments, que s'hi han d'enfrontar sols.

Vostès, amb l'habitatge buit i amb les ocupacions, han mirat, conseller, cap a un altre costat. I, d'altra banda, una de les millors maneres per contenir els preus de llo-

guer o per fer-los baixar és posar habitatge al mercat. Habitatge públic assequible. I per tant, calen recursos per fer-ho. Aprofitem els recursos que també puguin venir de l'Estat.

I també ens cal incrementar l'habitatge del sector privat. Recuperar l'habitatge construït en alguns barris degradats que no són atractius per a moltes persones per anar-hi a viure. Calen recursos per rehabilitar aquests barris. I no ens referim només a l'espai públic, sinó als habitatges. Si ho fem, recuperarem les ciutats i a més posarem al mercat més habitatge.

Per tant, voluntat política. Voluntat política que es manifesta en recursos. I vos-tès no n'hi han posat. Vostès no han recuperat la inversió en habitatge del 2010, han consignat en aquest pressupost 316 milions menys, i destinen a habitatge la meitat de la mitjana de les altres comunitats. I aquí es veu la voluntat política d'un govern. Vostè, conseller, ens interpel·lava directament i ens deia que els ajudéssim a fer venir més recursos del Govern de l'Estat. Però miri, cada vegada que hi ha hagut la possibilitat de que hi hagués més recursos –ja sigui en el pressupost del 2019 o, precisament, fa uns dies, amb la regla de despesa– el seu partit hi ha votat en contra.

Mirin, al CEO del 2019, de valoració de les polítiques públiques del Govern, la política d'habitatge és la pitjor valorada, juntament amb l'atur i la temporalitat. I no és d'estranyar. No dediquen els recursos suficients ni enfronten bé les eleccions de manera encertada. No ho estan fent bé. No fan les coses bé, i aquest decret n'és una bona mostra. Aquest Govern suspèn, conseller, suspèn en molts àmbits. I també, malauradament, en les polítiques d'habitatge.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Susanna Segovia, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Bé; bon dia. Moltes gràcies, diputats, diputades, conseller, membres de la Mesa.

Avui debatem la modificació d'un decret que ahir va tenir la seva primera derrota. Ahir, les famílies del Bloc Llavors, de Sants-Montjuïc, van ser desnonades malgrat aquest decret, malgrat una roda de premsa que van fer aquí els Grups Parlamentaris de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, la CUP i Catalunya en Comú Podem.

Tot el que s'ha fet fins ara no ha estat suficient per poder aturar el desnonament de les famílies del Bloc Llavors. I nosaltres sí que voldríem aprofitar el debat d'aquest decret per preguntar-li al Govern, i que ens contesti quan pugui, què és el que ha fet el Govern per evitar aquest desnonament, a banda de la roda de premsa. Sí que ens agradaria saber-ho, amb detall: què és el que ha fet el Govern? Si es van arribar a trobar amb la jutgessa, si es van dirigir a la jutgessa, si li van fer arribar a la jutgessa, personalment, quines eren les directrius que donava el lloguer per tal de fer..., ja no dèiem aturar indefinidament el desnonament, sinó aturar-lo fins que, des de l'Ajuntament de Barcelona, es poguessin iniciar els expedients sancionadors i es pogués forçar Vauras a seure, a negociar aquest lloguer social.

També ens agradaria saber si el Govern es va asseure amb Vauras, si hi van parlar, si s'hi van dirigir per demanar-li que oferís aquest lloguer social a què estava obligat pel decret. Però nosaltres seguim tenint una mica de por, perquè al final el decret, en alguns temes, el Govern potser no se'l cregui tant.

I també ens agradaria saber per què l'única imatge que van tenir les famílies del Bloc Llavors de l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya va ser novament l'acció dels Mossos d'Esquadra. I va ser novament una acció absolutament desproporcionada dels Mossos d'Esquadra.

I també ens agradaria que no ens tornin a dir una altra vegada que això passa perquè els mossos obeeixen una directriu judicial, perquè moltes vegades també

hem discutit aquest tema i vostès saben, com sabem nosaltres, que els mossos no tenen per què actuar així com ho fan, que no tenen per què tenir l'agressivitat que estan tenint des de fa més d'un any cada vegada que intervenen en un desnonament i cada vegada que hi han persones aturant amb els seus cossos aquest desnonament.

Perquè les imatges que vam veure ahir, no sabem què opina el Govern de les imatges que vam veure ahir; de com els mossos donaven cops de porra als dits a la gent que estava agafada a una barana. No sabem què és el que pensen fer sobre això.

Per tant, és com una mica contradictori treure pit d'un decret com es va treure pit fa quinze dies en un faristol en aquest mateix Parlament i després ahir veure l'escena que vam veure. I no tenir més informació de què és el que ha fet el Govern en aquests quinze dies. Potser estaria bé que ens ho expliquin, què és el que han fet en aquests quinze dies. El conseller pot tornar a demanar intervenir, però no tenim informació, no la tenim.

Nosaltres, com ja sabem, efectivament, donarem suport a la modificació d'aquest decret. Sí, sí que en donarem. I no perquè sigui una cosa d'emparar la il·legalitat ni de gent que actua, sinó perquè creiem que millora l'abast del decret. Malgrat el que pugui dir el Consell de Garanties Estatutàries que –com també s'ha dit– no és la primera vegada que quan entren en conflicte els drets a la propietat privada o els drets a la lliure competència amb drets socials bàsics, doncs, moltes vegades acaba dictaminant més cap al dret a la propietat privada i al dret a la lliure competència, com ens va passar amb els decrets de les VTC, com exactament ha posat com a exemple Ciutadans. I nosaltres creiem que, tot i així, són decrets que s'han de defensar i que s'han de mantenir.

Però és que a més a més, que el Partit Popular el porti al Constitucional i que facin el que han fet aquest matí de preguntar-li al president Torra què faria si li ocupessin el seu pis, doncs no ho sé si el president Torra té més de quinze habitatges? Potser ho podrien veure en la seva declaració de béns, perquè si no té més de quinze habitatges, no li aplicaria aquest decret. És així de senzill, perquè només aplica les mesures que preveu d'oferir lloguer social en aquells casos de grans tenidors i persones jurídiques amb més de quinze habitatges. És així de senzill.

Si seguiu utilitzant la demagògia i la criminalització de l'ocupació per dir que una persona que té un pis i que li entren, li donen un cop a la porta i li ocupen per culpa d'aquest decret, ja no podrà executar el desnonament, és que és mentida. És que és així de senzill: és mentida. Excepte que aquesta persona tingui més de quinze habitatges i llavors el que podrà fer aquesta persona és oferir un lloguer social a aquestes persones que li han ocupat, sis mesos abans de l'aplicació del decret. Perquè és que tampoc és a partir d'ara, que és una altra cosa important que també ha comentat el conseller.

Per tant, utilitzar la demagògia i la criminalització de l'ocupació i fer veure que les ocupacions són tot màfies que donen cops a les portes i que ocupen i que destrossen és justament donar l'esquena a la quantitat de famílies vulnerables que l'únic que poden fer és ocupar per poder tenir dret a un habitatge, perquè ningú ocupa perquè és més fàcil ocupar que pagar un lloguer. No és veritat això: no és cert. I haurien de deixar de criminalitzar l'ocupació en aquest sentit i, si no, parli amb les famílies que estan ocupant i veuran la situació en la que estan. Famílies que han hagut de deixar de pagar una hipoteca perquè no han pogut pagar-la, o perquè s'han endarrerit a vegades en el pagament d'un mes, que vam veure no fa gaire com intentaven desnonar un senyor, una persona gran, perquè un mes s'havia endarrerit en el pagament. Això no és una criminalització..., no és una màfia que ocupa. No és un cop a la porta. Això va ser un desnonament i aquella persona estava pagant i també hi havia una amenaça de desnonament. I ho saben perfectament. És gent que no ha pogut pagar i que es queda vivint a casa seva perquè no té on anar.

Gent que estaven pagant uns lloguers i que de cop i volta els demanen una pujada abusiva i els obliguen a marxar de casa seva. Però és que quan els obliga a marxar

de casa seva, ni tan sols troben un lloc que puguin pagar el lloguer i s'hi han de quedar, han de seguir vivint allà, perquè no poden anar a un altre lloc a pagar de sis-cents a mil euros per un pis amb tres habitacions on pugui viure la família, mínimament dignament.

És per a aquestes persones que també està pensada –hi insistim– no la regularització de l'ocupació, no és cert; no es regularitza l'ocupació. S'obliga, es corresponabilitza els grans tenidors a oferir un lloguer social, que aquella gent pugui seguir vivint pagant un lloguer social. Això és el que fa el decret en el cas de famílies vulnerables, i també s'ha dit, han de tenir un informe dels serveis socials com a família vulnerable. Per tant, no és que qualsevol que vol dona un cop a la porta i a partir d'aquí ja em quedo, perquè gràcies al decret ningú no em pot fer fora. Tampoc és veritat això, tampoc és veritat. I quan diuen això, estan fent demagògia. Estan fent demagògia i de molt poca elaboració, a més a més.

Ho portaran al Constitucional i no sabem què farà el Constitucional, però ja hem vist quines actituds té el Constitucional cada vegada que hi tornem. Hi ha una col·lisió de drets i sempre acaba optant pels drets que defensen la propietat privada i el lliure mercat, en lloc del dret a l'habitatge. Per què no? Potser ens sorprèn i tot. Potser el Constitucional acaba fallant a favor del dret a l'habitatge, que també és un dret constitucional. Que sembla que quan fem reformes de la LAU, com la que va fer el Partit Popular, que, *evidentment*, lesionaven el dret a l'habitatge, perquè ens ha portat a la bombolla a la qual estem, doncs aquí, el Constitucional, no va tenir res a fer. No va tenir res a dir, perquè vulnerar el dret a l'habitatge sembla que pot ser constitucional, tot i que sigui un dret constitucional, també.

Per tant, quan hi ha aquesta col·lisió de drets, nosaltres, políticament, què és el que pot fer un grup polític que es posiciona a favor dels més vulnerables? És el que estem fent també amb la convalidació d'aquest decret. I és el que defensarem. I utilitzar el Constitucional per frenar els avenços socials doncs, senzillament és tornem-hi! Hi ha la judicialització de la política i hi ha la judicialització de la pobresa. És utilitzar tribunals per condemnar la gent a viure en la pobresa i a viure amb la vulnerabilitat de l'habitatge. I això és el que pretén combatre aquest decret i per aquest motiu nosaltres hi donarem suport.

Jo no m'estendré en el contingut del decret que es va aprovar i aquest, perquè ja n'hem parlat, però sí que demano responsabilitat en aquesta cambra i a tots els partits que en formen part per, realment, fer tot allò possible, tot el que ens donen els marges polítics, jurídics i legals, per reforçar això.

També li demano al Govern de la Generalitat més valentia. La consellera, aquests dies, ha estat parlant de mediació, no és cert?, de la importància de la mediació. L'Ajuntament de Barcelona té un servei d'intervenció en casos d'ocupació que serveix justament per això, per mediar, per acompanyar, per donar resposta. Es planteja la Generalitat fer-ne un de semblant per tot Catalunya?, perquè potser seria una mesura interessant per poder desplegar, per una banda, aquesta idea de la mediació i, per una altra, les mesures que preveu el decret; per seure a parlar amb els fons voltors i dir-los: «No desnonis; has d'oferir un lloguer social», i no deixar-ho tot, tampoc, en mans de la justícia.

Han anunciat mesures per reforçar el decret enfront d'aquesta interpretació que ha fet la justícia, que nosaltres considerem que no s'adequa. N'estarem pendents. Ens agradaria molt saber quines són aquestes. I si realment reforcen el decret i ajuden a protegir les famílies vulnerables, ens hi trobaran, com sempre que ho fan.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Maria Sirvent, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, doncs una discussió sobre què és estatutari, sobre què és constitucional, sobre com hem de legislar per garantir el dret a l'habitatge. Potser hauríem de parlar de l'Àngela, de Sants; de la Cristina, del Poble Nou; de la Sílvia, de Gràcia; de la Mari Carmen, de setanta-vuit anys, de Breda; de la Júlia, de l'Hospitalet; de la Sofia i les seves filles, al Raval; de l'àvia de noranta anys a l'Hospitalet; de l'àvia a Hostafrancs; de la Manuela, al Raval, de setanta-un anys, o de la Saïoia i les seves filles. I així podríem continuar.

I, si us hi heu fixat, només he dit noms de dones. Només he dit noms de dones perquè el 50 per cent de les famílies monoparentals estan en risc de desnonament.

Aleshores, avui ens veniu a explicar el que es pot legislar, el que no es pot legislar, i a més a més el que és constitucional o el que és estatutari. Sembla que el que és constitucional a dia d'avui és que Vauras, és que Blackstone, és que Azora, doncs, especulin sense límits als nostres barris i facin fora les veïnes. Això sí que és constitucional. També és constitucional, doncs, que el Tribunal Suprem falli sistemàticament a favor de banquers que cada dia fan fora famílies de casa seva.

Aquí el que succeeix és molt senzill d'entendre; aquí el que hi ha és una guerra entre els poderosos, entre els banquers, entre els especuladors i les veïnes. I tot aquest sistema legal, tot aquest sistema estatutari i constitucional, serveix precisament per poder assegurar aquest sistema que defensa sempre la propietat privada i la possessió davant dels drets de les veïnes a gaudir d'una vida digna.

I això ens passa amb molts altres drets. Resulta que ara el dret a l'autodeterminació, el dret a l'habitatge o el dret de les dones a gaudir d'una vida digna, doncs, poden ser una posició negociadora en una taula de negociació. Doncs no. Aquests drets no poden ser cap posició negociadora; en tot cas, els hem de defensar.

I saben qui els defensa? Doncs mirin, no els defensen vostès en aquesta cambra, no els defensa el Govern, no els defensen els ajuntaments; els defensen les veïnes. Els defensen la Mari Carmen i les seves veïnes; els defensa la Sílvia amb les seves companyes; els defensen les plataformes; els defensen els sindicats de llogaters, que cada dia posen el cos davant dels desnonaments.

I què fa aquest Govern?, què fa aquest Govern davant d'aquesta sagnia de desnonaments que es viu cada dia als barris? Doncs mirin –no sé si hi van estar l'altre dia–, les meves companyes –l'Albert Botran i la Natàlia Sànchez– sí que hi van anar als desnonaments del Bloc Llavors. I hi havia milers de «furgones» policials, un desplegament que era absolutament desproporcionat, els Mossos d'Esquadra intentant entrar a les cases de les veïnes sense ordre judicial. On estava, vostè, conseller? On estava, vostè, consellera, que volia regular els preus del lloguer?

A veure si també, quan regulem els preus del lloguer, passarà el mateix que amb aquesta llei, que vostès, en precampanya electoral, explicaran que fan polítiques pel dret a l'habitatge, però que després no aconseguiran que aquestes polítiques siguin efectives. Els volem veure, també, davant de cada desnonament, posant el cos com ho fan les veïnes, protegint el dret a l'habitatge de veritat. I parlant amb aquests fons voltors i enfrontant-vos amb aquests fons voltors. Perquè els hi van demanar, els hi van demanar les veïnes del Bloc Llavors, que es reunissin amb Vauras. S'han reunit, vostès, amb aquest fons volor? Li han demanat explicacions sobre l'especulació sense límits que està exercint als barris?

Mirin, també era inconstitucional avortar, en aquest país; també era obligatori el servei militar; també havíem d'aguantar jornades de setze hores laborals, i també estava prohibit el dret a vaga. I ho vam conquerir a cada barri; ho vam conquerir a cada carrer, amb desobediència si calia. El que fèiem era autoorganitzar-nos i mirar als ulls de les nostres veïnes i reconèixer-nos en elles per generar xarxes de comunitat, que són les úniques –les úniques– que garanteixen drets a dia d'avui, en aquest país.

Així que, mentre d'altres van negociant drets, doncs, les veïnes els van exercint. I el que cal és autodeterminar-nos, autodeterminar-nos en tots els aspectes de la nos-

tra vida, i no parlar de competències, de si és l'Estat, de si és la comunitat autònoma la que té les competències. Aquí ningú tindrà competències quan es tracti de plantar-se davant de drets d'especuladors, de poderosos i banquers. Els drets es conquereixen lluitant al carrer.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Consellera, conseller, diputades, diputats, si fa una setmanes teníem oportunitat de debatre el Decret 17/2019..., i nosaltres dèiem al conseller que aquell decret era un despropòsit i explicàvem quins eren tots els nostres arguments per oposar-nos rotundament a aquell decret. I era difícil, però ho ha aconseguit, s'ha superat –s'ha superat–: presenta un nou decret que ve a aprofundir encara més el despropòsit del decret que ens presentava, hi insisteixo, fa unes setmanes. Perquè bàsicament en què consisteix aquest decret? Doncs bàsicament consisteix en dir que un habitatge, encara que estigui ocupat il·legalment i encara que el seu propietari intenti recuperar-lo per via judicial, continuarà tenint la condició d'habitatge buit, encara que a la pràctica no ho estigui, perquè efectivament està ocupat.

I jo crec que tenim un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que és clar, rotund i que els diu a vostès no només que aquest decret és inconstitucional, d'una forma molt clara i molt nítida, sinó que a més fa referència a algun altre aspecte del Decret 17; concretament a l'obligatorietat d'haver d'oferir un lloguer social abans que el propietari pugui recórrer judicialment. I els diu també d'una forma molt clara i molt nítida que això és inconstitucional per vulnerar el dret a la tutela judicial efectiva.

I aquest dictamen del Consell de Garanties Estatutàries és *anterior* a les decisions judicials de l'Audiència de Barcelona o de l'Audiència de Girona, que es neguen a aplicar aquest precepte perquè veuen també d'una forma molt nítida i molt clara la inconstitucionalitat d'aquest.

No entenem, sincerament, com un govern amb Convergència, com un conseller de Convergència ha pogut dur els decrets que ens ha dut, d'habitatge, a convalidació en aquest Parlament. No ho entenem, sincerament. Ho podem entendre per l'entorn en el que estan: un govern amb Esquerra Republicana, condicionats per Podem i condicionats per molts altres factors. No ho entenem.

I el que sí que vull fer és celebrar sincerament la posició que hem sentit per part del Partit Socialista. No ha dubtat de la inconstitucionalitat d'aquest decret, no ha dubtat de la inconstitucionalitat del Decret 17/2019; només em queda preguntar-los què espera el Govern del Partit Socialista per dur aquests dos decrets al Tribunal Constitucional perquè se'n suspengui la seva aplicació immediatament. Ho han fet? Se'ls està passant el temps. Si no ho fa el Govern, no pateixin, que ho farem nosaltres. Però aleshores no vinguin vostès aquí a dir que aquests decrets són inconstitucionals, si vostès, que tenen la responsabilitat del Govern, no actuen en conseqüència.

Continuem. Permetin-me, jo no donaré noms de persones afectades per la manca d'habitatge. No els puc donar, perquè no tenim prou temps, però sí que els puc donar una xifra que vostès haurien de conèixer, que la ignoren, perquè no es fan polítiques per aquestes persones. Són 135.000 unitats de convivència; vaja, allò que tota la vida n'hem dit «famílies», del tipus que siguin, però 135.000 famílies, i per tant 300.000 persones que també tenen noms i cognoms, que estan inscrites en el Registre de sol·licitants d'habitatge de protecció.

Però, en canvi, tot l'esforç legislatiu i executiu del Govern no s'adreça a complir amb la seva competència de construcció d'habitatge i de facilitar habitatge a aquestes 300.000 persones amb nom i cognom, sinó que se centren en intentar resoldre els problemes d'unes determinades ocupacions, que generalment els subjectes d'aques-

tes ocupacions són màfies que rebenten pisos sense preguntar de qui són –i per això no només afecta grans tenidors, afecta tota la població, afecta tot tipus de propietaris–; rebenten pisos per posar-los a relloguer l'endemà a famílies vulnerables, abusant de les necessitats d'aquestes famílies. I vostès els donen empara jurídica.

Els porto, per si no ho coneixien –estic convençut de que sí– el mapa d'ocupacions a Espanya. Les tres primeres províncies espanyoles amb més ocupacions: Barcelona, Girona i Tarragona. I això és gràcies a les polítiques del seu Govern.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del diputat José Rodríguez, del Grup Parlamentari Republicà.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresident. Gràcies, conseller. En un país normal estaríem fent un debat sobre una modificació molt petita d'un decret d'habitatge; una modificació que en el fons el que fa és generar més seguretat jurídica, defineix més clarament què és una ocupació..., perdó, què és un pis, un habitatge buit; que afavoriria la interpretació per part dels jutges d'aquest decret; que afavoriria també i clarificaria com aplicar aquest decret. Clar... I, per tant, el que faríem és un debat molt més senzill, més acotat, més tècnic fins i tot, i els grups expressaríem el nostre vot. De fet, és una modificació que ens demanen les entitats socials que lluiten pel dret a l'habitatge; no és una modificació que nosaltres vulguem treure perquè som creatius.

Però no, ai las, quan arribem a segons quins drets bàsics, algú sempre s'escuda en alguna cosa etèria. El poder judicial ara ens diu que el decret no es pot aplicar exactament com el Parlament vol perquè no sé què del tema processal, i aquí els grups de l'oposició, i especialment els grups d'obediència espanyola, ens diuen i es refugien en això: un altre cop en la Constitució espanyola. Quan hi ha una col·lisió de drets entre els drets socials i els drets a la propietat, sempre surt una interpretació, de fet, de la Constitució espanyola.

Perquè en la Constitució espanyola podem trobar l'article 47, on diu: «Tots els espanyols tenen dret a “disfrutar” d'un habitatge digne i adequat», i després afegeix una *cola* que és que les administracions tenen l'obligació de lluitar..., de regular la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació.

Deu ser que o els catalans ja no som espanyols –cosa que agraeixo que ens comencin a reconèixer– o bé que els drets socials de la Constitució són sempre paper mullat –són sempre paper mullat–, el dret a l'habitatge, el dret al treball... Són drets declaratius, diuen; no són drets fonamentals.

De fet, el problema no és ni tan sols la Constitució, perquè la Constitució no deixa de ser un text, més o menys millorable, fet a finals dels anys setanta per una gent amb bona voluntat que volia sortir d'una dictadura dins dels marges que ens donaven. El problema és la doctrina constitucional, que els darrers anys ha sigut sempre a favor del poderós, sempre, i avantposa els drets de propietat dels especuladors i dels grans tenidors als drets dels ciutadans. Ara potser volem tornar a amagar-nos un altre cop darrere de la Constitució quan comencem a fer polítiques d'habitatge que superen les males polítiques d'habitatge que hem fet tots. I aquí no vull atribuir només al Govern de l'Estat males polítiques d'habitatge. Les males polítiques d'habitatge han fet que enterrem tots els estalvis en pedra, jo el primer –jo vaig un ser dels joves que van fer un compte «vivenda» i després va caure en meitat de la pujada invertint en un habitatge–, tots vam caure en això.

Però és que, a més, el dret de l'habitatge tampoc és un..., ho hem entès malament també. De fet, hem afavorit durant molt temps que l'habitatge sigui un objecte de negoci especulatiu de dalt a baix: «*Invierte en vivienda, que seguro que después todo sube*», no? Això, una generació ho hem estat escoltant durant anys.

I potser ara que el Parlament comencem a fer algunes polítiques que superen això, doncs no, un altre cop la barrera de la Constitució. Ens diuen que l'Estat ho

farà millor... Bé, no ho sé, si ho farà millor. Jo només sé què ha fet en els darrers deu anys: Plan vivienda de Zapatero, 1.500 milions d'euros, 2007; Plan vivienda d'ara, 400 milions d'euros. El conseller l'hi deia: el Govern de l'Estat, amb les ajudes del Mifo, ens està ofegant. Quan teníem abans 100 milions d'euros, ara ens donen 50, i a més amb uns criteris molt més restrictius.

D'acord, doncs sí, vostès generen el problema, arriba el problema a les administracions autonòmiques i després venen als parlaments autonòmics on no governa i diuen: «Eh, vostè ho està fent malament.» Ostres, no ho sé... No ho sé, no ho acabo d'entendre, la veritat. Jo el que sí que acabo d'entendre és potser certa hipocresia; però ho deixem aquí.

Perquè en el fons no volem superar les males polítiques de l'habitatge. Hem malvenut 200.000 habitatges de VPO a tot Catalunya, durant dècades. No volem superar les polítiques de l'habitatge que volen dir no donar diners públics als bancs de forma..., sense cap retorn social. No volem superar les males polítiques d'habitatge regulant els preus del mercat. Ara tenim una promesa del ministre espanyol, per primer cop, però quan aquí al Parlament hem portat un decret per intentar regular-ho ens l'heu tirat endarrere l'oposició. Per tant, jo no sé si m'acabo de prendre «en sèrio» certes promeses fetes, declaratives, quan no tenim encara cap proposta.

De fet, Espanya no és el país que més bé ho fa, no; és el país que pitjor ho fa, o l'estat que pitjor ho fa, en polítiques d'habitatge. Quan aquí comencem a treballar, s'escuden un altre cop en la Constitució espanyola. I saben què passa amb això? Que molts catalans, i cada cop més, ens sentim alienats d'aquesta Constitució espanyola, perquè l'esteu corrompent, l'esteu utilitzant com a escut, l'esteu utilitzant per negar drets, l'esteu utilitzant per oprimir identitats nacionals minoritàries, esteu utilitzant-la per negar-nos drets socials, drets nacionals i drets col·lectius. I no s'estranyi que tot aquest escut al final ens faci a tots tornar-nos més independentistes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades, ciutadans que ens acompanyeu seguint aquest debat avui aquí, que anem a validar o convalidar, eh? –no sé el terme, diguem-ne, precis quin ha de ser– un decret que fa poc més de quaranta-vuit hores ha estat ignorat per la judicatura i que no ha tingut present la seva existència, i que els propietaris del Bloc Llavors, del fons Vauras, doncs, tampoc han ofert l'opció de lloguer social als ocupants dels habitatges, com era d'obligació segons el compliment d'aquest decret, i evitar així el que ha estat un dolorós desallotjament.

El Govern, em consta que ha estat mediant, com contràriament s'ha dit, en aquesta situació, tant en relació amb la judicatura com als dels mateixos fons Vauras, que s'han tancat a defensar, diguem-ne, el que ells consideren els seus legítims drets i ignorant el que són els requeriments que aquest decret, doncs, imposava.

Precisament situacions com les viscudes, doncs, fa aquestes hores en el carrer Lleida és el que pretén evitar aquest decret. Per això vam manifestar en el Ple passat el nostre grup –jo mateix– que aquest era un decret valent, que situa amb claredat la voluntat política de fer front a l'emergència, i se situa al costat dels més vulnerables; que es veu molt clarament, diguem-ne, en les intervencions que hi han hagut, qui està al costat dels més vulnerables i qui està al costat dels més poderosos, no?

De fet, el tema de l'habitatge, en aquests moments, el que està... També vaig tenir ocasió de manifestar en el darrer Ple, en què es va aprovar la validació, doncs, d'aquest decret, sense la modificació i l'aportació d'aquest, que és realment la pun-

ta només de l'iceberg d'un conflicte social que té dimensions realment estructurals i que hi interaccionen molts àmbits en la gestió. Ens cal més inversió..., per fer front a una política d'habitatge potent, que doni respostes eficaces i eficients al problema que tenim, ens cal una inversió excepcional per a la construcció d'habitatge públic i protegit; una gestió urbanística que garanteixi la inclusió social; un increment d'ajuts socials, més dels que tenim, i, per tant, aquí el compromís de l'Estat; un increment de la renda del salari mínim; legislar el topall del que és el preu de lloguer; una legislació que protegeixi i prioritzi el dret a l'habitatge i fer-lo compatible amb el dret de la propietat, i afavorir una gestió àgil.

Per aquesta raó, el problema de l'habitatge requereix el concert entre administracions, departaments, societat civil i organitzacions polítiques, i posar totes les eines disponibles per fer-hi front. Una nova llei i un nou pla nacional, certament, són necessaris, però l'emergència ens obliga a actuar amb urgència, i aquest decret intervé en aquest context de crisi, i també d'emergència.

Els desnonaments es produeixen a diari; els preus no tenen fre; el lloguer s'ha fet inaccessible per a les rendes de les classes populars i treballadores, especialment la gent jove. Per aquesta raó, aquest decret no només és necessari, sinó que a més convé que tingui la màxima fortalesa i suport de tots els sectors implicats.

Per aquesta raó nosaltres celebrem el diàleg que hi ha hagut previ a l'aprovació d'aquest decret i la negociació pertinent, la qual probablement s'ha dilatat una mica en el temps, ja que s'està treballant en el contingut d'aquest decret des del maig, doncs, de l'any passat. En aquest sentit volem agrair la participació de representants de la PAH de Barcelona i del Sindicat de Llogaters, que és just correspondre amb el reconeixement al seu compromís, ja que aquest decret tampoc hauria estat possible sense, en bona part, la seva aportació.

Però sí, certament, aquest decret és jurídicament controvertit, precisament perquè és políticament valent i aposta per protegir els més vulnerables i exigir als més poderosos –els fons voltor, fons d'inversió amb finalitat especulativa, els grans tenidors d'habitatges–, per posar fre a les pràctiques especulatives, sempre menyspreables, però que han de ser delictives quan és a costa dels més febles i dels més vulnerables.

En aquest sentit, aquest decret força posar al mercat una oferta de lloguer social provinent dels habitatges buits i incrementar així la seva oferta a persones i famílies d'acreditada vulnerabilitat. És aquest, probablement, un dels elements més importants del decret, en contemplar que l'ocupació sense títol legítim no impedeixi que es pugui considerar buit un habitatge, amb la qual cosa es permet que l'aplicació del lloguer social obligatori..., i també es doni en aquests casos, regulant la manera de revertir els pisos de lloguer social a pisos considerats avui ocupats il·legalment.

Així, avui deixem ben tancat i estructurat amb aquest decret l'objectiu d'intervenir de forma efectiva contra l'exclusió residencial i el de reforçament dels mecanismes per evitar desnonaments. No podem permetre de cap de les maneres situacions com la del desallotjament del Bloc Llavors, abans esmentat, aquí a Barcelona fa dos dies. Val a dir –val a dir– que el contingut d'aquest decret que avui validem aquí en el Parlament dona una eina als jutges per evitar-ho i esperem que la facin valdre. Ja prou de dolor a persones socialment vulnerables.

Amb aquest decret normalitzem la relació amb el sector privat, conscient que a aquest sector hi ha una part que prové de la globalització de l'economia i del baix cost del preu del diner, que no pot tenir el mateix reconeixement que el sector privat convencional, de l'estalvi de les rendes de treball. Em refereixo a les entitats financeres rescatades amb fons públics i grans tenidors que s'han fet amb carteres immobiliàries d'aquestes entitats i fons d'inversió, que refugien els seus capitals en el sector immobiliari només amb l'objectiu d'obtenir la màxima rendibilitat especulativa, a costa d'una demanda social del dret a l'habitatge digne per als més vulnerables.

Aquest decret és valent, en entrar a diferenciar aquesta realitat i considerar que els grans tenidors i els fons d'inversió i entitats financeres mereixen un tracte diferent. D'aquesta manera, aquest decret fa front a una situació d'emergència, promou la reducció de desnonaments, incrementa el parc d'habitatges de lloguer social amb l'oferta d'habitatges buits del sector privat i, alhora, contribueix a la moderació dels preus de lloguer, que s'acosti més l'oferta a la demanda. Aquí val a dir que necessitem que el Govern d'Espanya faci ús de les seves competències per posar els topalls a l'increment del preu de l'habitatge de lloguer.

Crec que s'ha aconseguit que avui disposem d'una eina normativa al servei d'un objectiu compartit per la majoria d'aquesta cambra, em sembla, que el dret a l'habitatge de les famílies vulnerables estigui per damunt dels interessos dels grans fons d'inversió i de les entitats financeres. Generalitat i Parlament, amb cooperació dels ajuntaments i els agents socials, podem respondre amb aquest decret davant de la ciutadania, que posem les eines per respondre a aquest repte. Ara toca al Gobierno de España i al Congreso de los Diputados de posar també en marxa les eines legislatives i pressupostàries de què disposin per assumir aquest repte social urgent.

Esperem que aquest decret sigui respectat pel Tribunal Constitucional, i a veure qui s'atreveix a portar-lo (*remor de veus*)..., a portar-lo al Tribunal Constitucional. A veure qui s'atreveix a portar-lo al Tribunal Constitucional, que voldrà dir que està clarament ubicat fora del que són els més vulnerables i els més necessitats. Aquest decret és una eina útil per als sectors més afeblits, més necessitats, de la nostra societat. I qui no el defensi es col·loca a l'altra banda, a la banda dels més poderosos, que estan especulant amb una necessitat tan bàsica i un dret tan fonamental, reconegut a la nostra Constitució, com és el dret a l'habitatge.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Hem cridat a votació, un cop acabat el debat.
(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Diguï'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions del senyor Morral.

El president

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Senyor Morral, nosaltres, si no ho fa el Govern del Partit Socialista en coherència amb el discurs que hem sentit avui aquí, ho portarem al Tribunal Constitucional, ho farem. I no serà perquè no estiguem al costat de la gent vulnerable: serà perquè estem al costat de la gent, de les 135.000 famílies que estan inscrites en el Registre de sol·licitants d'habitatges de protecció i als quals aquest Govern els dona l'esquena per intentar salvar les ocupacions il·legals i donar-los carta de naturalesa. Per això ho portarem al Constitucional.

El president

Gràcies, diputat. (*Antoni Morral i Berenguer demana per parlar.*) Trenta segons, també.

Antoni Morral i Berenguer

Diputat, no posava en dubte de que vostès ho portarien al Tribunal Constitucional. Sabem clarament, vostès, a on estan ubicats en el terreny, diguem-ne, de defensar els drets dels més vulnerables i els drets dels més poderosos: vostès estan ubicats *clarament* en la defensa dels drets dels més poderosos.

(*Aplaudiments.*)

El president

Bé, hem cridat a votació. Com saben sobradament, d'acord amb l'article 158.3, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació. Passem a la votació.

Comença la votació.

El Decret llei 1/2020 ha estat validat per 77 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Un cop validat el decret, em correspon preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol tramitar aquest decret com a projecte de llei. *(Pausa.)* No?

Doncs queda convalidat el Decret 1/2020.

(Aplaudiments.)

Projectes de pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 2020

230-00007/12 i 230-00008/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2020. D'acord amb la Mesa Ampliada, aquest punt de l'ordre del dia se substanciarà conjuntament amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el relatiu al Projecte del pressupost del Síndic de Greuges per al 2020. En farà la presentació el vicepresident primer, el senyor Josep Costa.

(Pausa. Remor de veus.) Silenci...

El vicepresident primer

Gràcies, president. Prenc la paraula, en aquest cas, com a membre de la Mesa i en representació d'aquesta, per presentar el pressupost per a l'exercici del 2020. La faig, bàsicament, en base a tres premisses, aquesta defensa del pressupost: crec que és un pressupost de consens, és un pressupost de continuïtat i és un pressupost de contenció.

És un pressupost de consens perquè a la Mesa del Parlament no hi ha govern ni oposició, i això en els temps que corren pot semblar una mica sorprenent, però, efectivament, les tasques de govern de la Mesa, de govern del Parlament no diferencien entre govern i oposició, entre majories i minories, sinó que s'intenta sempre resoldre per consens. Per tant, aquest pressupost és el resultat d'aquest sistema de govern del Parlament en base al consens.

Malauradament, aquest és el segon intent d'aprovar el pressupost. Crec que en aquesta ocasió hem tengut més èxit a l'hora de buscar aquest consens, que no és unanimitat, però sí una àmplia majoria d'aquesta cambra; una àmplia majoria com, de fet, sempre ha aprovat el pressupost del Parlament.

Deia també «continuïtat», perquè l'any passat aquesta cambra ja va aprovar el seu pressupost amb les variables i amb les partides que, diguéssim, donaven compliment al que és l'estructura de funcionament d'aquest Parlament en aquesta legislatura, a les grans partides que s'havien consensuat i que s'havien aprovat a principis de legislatura, i, per tant, en aquest pressupost per al 2020 estan pràcticament en unes magnituds molt semblants. Estam parlant que els increments bàsics del pressupost són essencialment aquells que per llei venim obligats en matèria de personal.

També podem dir que és un pressupost de continuïtat en la mesura en que és essencialment, bàsicament, el mateix pressupost que va venir en aquest plenari fa un mes i que aleshores no va poder ser aprovat, però que amb un retoc mínim, amb un canvi mínim ara sí que ha generat consens, i que, per tant, podrem aprovar.

I deia, finalment, que és un pressupost també que manté una certa contenció, perquè encara està en unes xifres molt inferiors a les que aquest Parlament havia disposat fa uns deu o dotze anys; encara estam en unes magnituds totals de pressupost molt inferiors a les de la dècada anterior. Per tant, és un pressupost auster. I que,

per cert, també en matèria de retribucions dels diputats molt més auster que no d'altres que a vegades ens donen lliçons.

Finalment, també destacar que en matèria de personal –de personal funcionari, de personal laboral d'aquesta casa–, estam davant un pressupost que consolida també la recuperació de drets i la recuperació de condicions laborals dels funcionaris i dels treballadors d'aquest Parlament, que, com tots els funcionaris i treballadors públics, havien patit en els temps de les retallades aquesta minoració dels seus drets i, diguéssim, deteriorament de les seves condicions de treball.

Per tant, també per segon any –i me'n vull felicitar– hi ha un acord dels treballadors..., del Parlament amb els seus treballadors per continuar recuperant condicions de treball que havien perdut i revertir aquestes retallades, aquestes mesures d'austeritat que havíem hagut d'adoptar fa uns anys.

Per tant, com deia, és un pressupost de consens, de continuïtat i de contenció, i per això, demanaré el suport d'aquest plenari.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Si no hi ha intervencions per part dels grups parlamentaris... (*Marta Ribas Frías demana per parlar.*) Sí? Doncs obrirem un torn de dos minuts per als grups parlamentaris que així ho desitgen.

Senyora Marta Ribas...

Marta Ribas Frías

Sí; per explicar el sentit del nostre vot, que una vegada més anunciem que votarem a favor del pressupost del síndic, que també es vota en aquest punt, però votarem en contra dels pressupostos del Parlament, perquè no creiem que la prioritat en aquests moments sigui apujar el sou que percebem els diputats i diputades de la cambra. Ho vam dir així de clar fa un any i ho vam dir així de clar fa un mes. No creiem que sigui la prioritat del país que es pugi els sous dels diputats i diputades, perquè ens cal un sou digne per a tothom, ens cal un sou digne per a l'exercici de la política institucional, però no és que això no estigui garantit amb el sou que tenim ara mateix els diputats i diputades. Això ja està assolit, actualment.

Hi ha hagut l'opció, durant aquest darrer mes, d'aprovar un pressupost diferent, una proposta diferent que mantenia una congelació..., que feia una congelació del sou dels diputats i diputades d'aquesta cambra, però només obtenia el suport d'Esquerra Republicana i de Catalunya en Comú Podem. És el que hi ha. Cadascú posa les seves prioritats polítiques on les posa i les nostres no són apujar el sou dels diputats i diputades en aquest moment. Per això votarem que no.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. (*Maria Sirvent Escrig demana per parlar.*) Senyora Sirvent, quan vulgui.

Maria Sirvent Escrig

Sí, president, per explicar breument el sentit del nostre posicionament.

Nosaltres, durant totes les legislatures, ens hem abstingut respecte al pressupost del Parlament com també del dels organismes de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges. Per què ho hem fet? Doncs perquè aquests pressupostos estableixen uns sous de més de noranta mil euros, en molts casos, anuals bruts per a determinats alts càrrecs i per a determinats càrrecs directius. En aquest sentit, volem fer palesa que la mitjana del sou dels catalans i les catalanes no arriba ni tan sols als vint-i-cinc mil euros i, per tant, entenem que aquests pressupostos s'haurien

d'ajustar a aquesta realitat social i no quedar-se davant o entre les parets de marbre d'aquesta cambra. Precisament per això, nosaltres mantindrem el nostre posicionament respecte al pressupost de la Sindicatura de Comptes i el Síndic de Greuges i ens abstindrem en aquests pressupostos.

Però, amb relació als pressupostos del Parlament, hi votarem en contra, perquè, a més a més, no només no s'han racionalitzat aquests sous, no s'han racionalitzat els sous que tenen, que són absolutament desorbitats segons el nostre punt de vista, sinó que, a més a més, es volen augmentar els sous dels diputats. Ja saben que nosaltres seguim un estricte codi ètic i que, per tant, els nostres sous són de 2,5 vegades el salari mínim interprofessional i entenem que aquesta cambra també hauria de fer una racionalització d'aquests sous, que són absolutament desorbitats.

El president

Gràcies, diputada. *(Marta Moreta Rovira demana per parlar.)* La diputada Moreta també...

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Només per donar explicació de vot sobre el Projecte de pressupost del Síndic de Greuges.

Nosaltres ens abstindrem en el Projecte de pressupost del Síndic de Greuges i ho farem per la institució del Síndic de Greuges; no ho farem per les actituds i les formes del síndic, del senyor Ribó, que no ha exercit el seu càrrec ni amb imparcialitat ni amb objectivitat ni amb independència ni amb rigor institucional.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Cridem... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Sí, senyor Carrizosa?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, para dar también explicación de voto respecto a nuestro voto negativo en cuanto a los presupuestos del *síndic*.

Para nosotros el síndic Ribó tiene su cargo caducado hace muchísimo tiempo. Tiene pendiente dar explicaciones en este Parlamento por sus viajes para ver las finales de la Champions con dinero presuntamente proveniente de la trama del tres por ciento y, por lo tanto, de ninguna forma mientras el señor Ribó esté al frente de la oficina del *síndic* podemos apoyar el presupuesto de esa oficina que, por otro lado, bien ejercida, debería ser la garantía de los derechos de los catalanes frente a las intromisiones y al mal uso de las instituciones y de los organismos públicos contra la ciudadanía.

El president

Molt bé. Hem cridat a votació. Votarem primer la proposta de pressupostos del Parlament de Catalunya per al 2020 i acte seguit votarem el Projecte de pressupost del Síndic de Greuges, també per a l'exercici 2020.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació.

Votarem en primer lloc, com hem dit, els pressupostos del Parlament de Catalunya per al 2020.

Comença la votació.

Els pressupostos del Parlament de Catalunya per al 2020 han estat aprovats per 79 vots a favor, 12 en contra i 40 abstencions.

I votem ara el Projecte de pressupost per al Síndic de Greuges per al 2020.

Comença la votació.

Els pressupostos per al Síndic de Greuges per a aquest exercici 2020 han estat aprovats per 70 vots a favor, 40 en contra i 21 abstencions.

Interp·l·lació al Govern sobre les polítiques de dones

300-00240/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interp·l·lació al Govern sobre les polítiques de dones, interp·l·lació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, *president*. Buenos días, diputados, diputadas, *consellera*. Tenemos la impresión de que el feminismo cambia con el paso de las décadas, pero no es así. Las barreras para alcanzar la igualdad real en los distintos ámbitos de la vida de las mujeres siguen siendo las mismas. Se suman nuevos desafíos porque el mundo cambia, pero la batalla de fondo permanece. Lo decía hace pocos días Vivian Gornick, que a sus ochenta y cuatro años ha vivido en primera persona como activista la segunda ola del feminismo, pero también el «*me too*». Lo que reivindicaban ellas y sus compañeras en los años setenta, pero también las obreras textiles de Nueva York con su huelga de 1908, no era muy diferente de lo que nos sigue preocupando hoy en día: igualdad salarial, jornadas de trabajo razonable, conciliación y corresponsabilidad.

Millones de mujeres en todo el mundo saldremos a las calles este domingo. El Ocho de Marzo es un día en que hacemos patente que, aunque estamos en el siglo XXI, la discriminación en el mundo del trabajo y la carga que representan los cuidados y la crianza de los hijos e hijas sigue recayendo en nosotras, algo que nos hace más pobres y más vulnerables.

Como decía el lema del Ocho de Marzo de hace dos años, las mujeres permitimos que se mueva el mundo, pero no se nos paga por ello. En los últimos diez años la brecha salarial en Cataluña se ha situado entre el 23 y el 24 por ciento, con un ritmo de reducción tan pequeño que, de mantenerse, tardará 350 años en erradicarse. Las mujeres están mejor formadas, pero sufren más paro y más precariedad laboral. El 74 por ciento de los contratos a tiempo parcial en Cataluña corresponden a mujeres, y es así porque no se les ofrece otra opción y también porque los recortes en guarderías y dependencia se han traducido en que han sido ellas las que han tenido que asumir los cuidados. De hecho, el 97 por ciento de las personas que reconocen que trabajan a tiempo parcial en Cataluña por esta razón son mujeres.

Las mujeres conforman también el grueso de las personas que cobran menos de mil euros al mes en Cataluña; son siete de cada diez. En Cataluña la precariedad laboral tiene rostro de mujer y los salarios bajos tienen rostro de mujer. Y es así porque la mayoría trabaja en los sectores peor remunerados; el 84 por ciento son camareras, dependientas, administrativas o trabajan en el servicio doméstico.

Si la brecha salarial general es de un 23 por ciento, en las ocupaciones peor remuneradas –que son las que realizan mayoritariamente las mujeres– se alza a niveles de entre el 30 y el 40 por ciento. De hecho, el 88 por ciento de la mano de obra en el sector doméstico son mujeres; muchas de ellas, inmigrantes que trabajan sin cotizar a la seguridad social y por sueldos que, según un estudio de la UGT, en muchos casos no superan los 343 euros. No sabemos cuántas son. En noviembre pasado el sistema de seguridad social de empleadas del hogar en Cataluña había contabilizado un poco más de sesenta mil; sin embargo, podrían ser unas 200.000, si hacemos caso a la OIT, porque la mayoría permanece en la economía sumergida.

Me gustaría preguntarle hoy, *consellera*, qué se está haciendo por estas mujeres, porque lo que yo constato es que estamos haciendo muy poco. A pesar de que la inspección del trabajo en Cataluña tiene casi plenas competencias, de las últimas memorias se desprende que no se hizo ninguna actuación referida a las empleadas del hogar en todo el periodo cubierto; no consta siquiera que se haya solicitado una sola vez a los juzgados sociales la autorización previa para entrar a un domicilio en los casos de empleadas del hogar. ¿Cómo se explica esto? Estamos hablando de muje-

res que están sometidas a una extrema vulnerabilidad, que son objeto de acoso y de abusos y que tienen muy poco margen para pedir ayuda si no existen los mecanismos para prevenir y denunciar.

He intentado averiguar también cuántos accidentes del trabajo de empleadas del hogar se han comunicado en Cataluña durante los años 2018 y 2019 diferenciados por sexo y gravedad y me ha sido imposible saberlo. ¿Me podría decir, *consellera*, cuántas son? ¿Y sabemos cuántos de estos accidentes del trabajo se han investigado?

Como usted ya sabe, las cuidadoras no profesionales de personas dependientes tienen la posibilidad ahora de suscribir un convenio especial con la seguridad social para cubrir la jubilación y la incapacidad. Este derecho –que había desaparecido en 2012 con una reforma del Partido Popular– fue recuperado por el Gobierno socialista de Pedro Sánchez a cargo de la financiación del Estado a través de un decreto ley de marzo de 2019.

El pasado noviembre solo cinco mil cuidadoras no profesionales habían suscrito este convenio en Cataluña mientras en el País Vasco eran 8.300. ¿Cómo es posible esta diferencia tratándose de una comunidad mucho más pequeña que Cataluña? ¿Me podría decir qué tiene previsto hacer su Gobierno para informar a las cuidadoras de que disponen de este derecho?

También resulta extraño que si son las mujeres las que realizan de forma mayoritaria los trabajos más precarios, tanto de la memoria de la inspección del trabajo como del control de cumplimiento de la moción que presentó mi grupo parlamentario hace un año, se constata que la conversión de los contratos de trabajo temporales a indefinidos producto de actuaciones por fraude..., favorecieron mucho más a los hombres que a las mujeres: un 57 por ciento frente a un 42 por ciento. Me gustaría que me explicara estas cifras, *consellera*, y qué está haciendo para revertirlas.

Con motivo del Ocho de Marzo de 2019 este Parlamento aprobó una moción presentada por mi grupo parlamentario que instaba al Govern a poner en marcha en un plazo de tres meses el Pacto nacional por la lucha efectiva contra la desigualdad retributiva y la feminización de la pobreza que contiene el *pla de govern* de esta legislatura. La moción incluía la creación de programas específicos para los colectivos de mujeres que sufren de manera más extrema la precarización y la pobreza. Ha pasado un año y seguimos sin saber nada de este pacto. ¿Cuándo se hará realidad? Me gustaría recordarle que es una medida que está en el plan que presentó su propio Gobierno y no es una medida impuesta desde la oposición.

También aprobados en marzo del año pasado que en seis meses tenía que estar listo el plan bienal para incentivar la ocupación estable y de calidad para las mujeres, con su correspondiente estudio de impacto de género y de edad, tal como establece el artículo 32 de la Ley de igualdad efectiva de hombres y mujeres. No sabemos nada de este plan. ¿Se ha avanzado algo, en este año?

La verdad es que la radiografía de la desigualdad entre hombres y mujeres en el mundo laboral en Cataluña es muy negativa. La *consellera* Artadi anunció en este hemicycle hace un año que se estaba trabajando en el informe del impacto de la Ley 17/2015, de igualdad efectiva, tal como establece la propia ley. Me gustaría saber cuándo estará listo este informe, porque ya ha pasado un año, y cuándo se desplegará esta ley, porque en los presupuestos que ha presentado su Gobierno no se contempla ninguna partida específica para esto. Le agradecería mucho, en su turno de respuesta, *consellera*, que me intentara contestar alguna de estas preguntas, porque muchas de ellas se las he hecho escritas por lo cual no es una novedad para usted.

Me gustaría también que profundizara en qué se está haciendo para luchar contra la violencia machista, que es otra de las cuestiones que volverán a reivindicarse este domingo. En una rueda de prensa, su antecesora, la *consellera* Artadi, afirmó, el 25 de febrero de 2019, que su Gobierno destinaría 37 millones de euros en 2019 para luchar contra la violencia machista. Pero en el Pleno celebrado el 13 de noviembre pasado usted afirmó, a una pregunta formulada por mí, que se destinarían 32 millo-

nes de euros, de los cuales 19,5 millones correspondían a recursos propios y 12,7 a recursos transferidos para el despliegue del Pacto de estado contra la violencia de género. Pero en la comisión del pasado 25 de enero usted afirmó que en 2020 los recursos serían de 30 millones, de los cuales 17,5 millones correspondían a recursos propios y el resto a los del pacto de estado, que son los únicos que no varían cada vez que pregunto por esta cuestión.

Mi pregunta es bien concreta: ¿sabemos cuánto se está destinado a luchar contra la violencia machista en Cataluña? ¿En 2019 fueron los 37 millones de euros que anunció la *consellera* Artadi o los 32 millones de euros que anunció usted? ¿Y cómo es posible que se destine menos dinero en los presupuestos de 2020 a luchar contra la violencia de género que lo que anunciaron para 2019 usted y la *consellera* Artadi?

También me gustaría recordarle que, con motivo del debate de política general de 2018, este Parlamento aprobó aumentar en un 35 por ciento la partida específica para luchar contra la violencia machista, y las cifras no muestran que esto esté sucediendo. Como recordaba esta mañana el presidente de mi grupo parlamentario, Miquel Iceta, en este momento tenemos una red de atención que llega solo a una de cada diez mujeres que se estima son víctimas de violencia machista; nueve de cada diez quedan fuera de cualquier tipo de atención; existen solo ocho servicios de intervención especializada para cubrir todo el territorio. Esto se traduce en que hay solo cincuenta y nueve profesionales para recuperar a las víctimas de toda Cataluña.

En abril de 2019, su *conselleria* aseguró que a lo largo de 2019 se abrirían dos nuevos servicios de intervención especializada. Me gustaría saber si estos servicios están en funcionamiento o si forman parte de los ocho nuevos servicios que se anuncian en los presupuestos de 2020. Y también me gustaría saber cómo se financiarán, si saldrán de recursos propios o se financiarán con recursos transferidos por el Gobierno central para desplegar el Pacto de estado contra la violencia de género, porque lo que yo constato, por sus respuestas escritas, es que todas las nuevas actuaciones saldrán de los recursos del pacto de estado y no (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de recursos propios. Me han quedado algunas cuestiones fuera, pero seguiré más adelante.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Molt bé. Gràcies, diputada. Per respondre a la intervenció, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputada, abans d'entrar en continguts concrets de la interpellació, voldria destacar que som en la setmana del Vuit de Març, el Dia Internacional de la Dona, i el Vuit de Març precisament ens permet posar de manifest la determinació, la sensibilitat, el reconeixement i la lluita de les dones, que, com no pot ser de cap altra manera, té una traducció en la determinació, la sensibilitat, el reconeixement i la lluita de les polítiques de dones de govern cada dia de l'any.

De fet, l'activitat parlamentària d'aquesta sessió plenària d'avui també ho posa de manifest. Hem començat el dia en la sessió de control amb interpellacions..., o amb interpellacions com aquesta que en aquests moments estem substanciant, o debats com els que tindran lloc aquesta tarda quant a dues proposicions de llei, amb aspectes que tenen relació amb la violència masculista.

Per tant, diputada Silva, permeti'm primer de tot que li agraeixi aquest debat sobre polítiques de dones precisament aquesta setmana, sense deixar de reconèixer també que amb la diputada Silva tenim l'oportunitat de treballar aquestes polítiques durant tot l'any i no només en el marc d'aquesta setmana en la que reivindicuem el Dia Internacional de les Dones.

De fet, ahir vàrem presentar les dades del 2020 de l'Observatori d'Igualtat de Gènere, i senzillament el que vostè diu..., té raó, o sigui, la bretxa salarial existeix: una esclatxa del 23 per cent, i que això, doncs, com no pot ser d'altra manera, té conseqüències també directes amb aquesta cara de la pobresa, que la pobresa tingui rostre de dona, no? I, per tant, totes aquestes dades que ahir presentàvem, doncs, precisament venen a dir que encara hi ha molta feina a fer quant a la lluita per la igualtat de les dones i els homes.

De fet, permeti'm també que li digui, doncs, que pel que fa a aquests temes laborals que concretava en un col·lectiu determinat i en els accidents de treball, doncs, com vostè sap, això no és competència del Departament de la Presidència, això és competència del Departament de Treball. Aquí tenim el conseller El Homrani, doncs, que estic segura que quan li demani jo totes aquestes dades..., doncs, les hi faré arribar, tal com vostè m'ha demanat en aquesta interpellació. Però permeti'm, doncs, que en aquests moments jo no li pugui donar les dades, perquè no en dispo- so, entenent que això no és competència directa del Departament de la Presidència.

Bé, el que sí que li puc dir és que des del Departament de la Presidència som peça angular en les polítiques de dones pel que fa al Govern. I a partir de l'Institut Català de les Dones, i també del seu pressupost i de les accions concretes –que ja n'hi parlaré més endavant–, també vull posar en valor que les polítiques d'igualtat de gènere no es reflecteixen únicament en el pressupost de l'Institut Català de les Dones ni en el meu Departament de la Presidència, sinó que es fa en el conjunt de tots els departaments del Govern.

I, com vostè sap, perquè hem tingut ocasió de poder-ne parlar tant a la comissió del Parlament en la que vàrem comparèixer ara fa uns dies, com en d'altres àmbits, i amb la mateixa presidenta de l'Institut Català de les Dones, una novetat d'aquests pressupostos de la Generalitat, d'aquests pressupostos 2020, és que per primera vegada incorporen la perspectiva de gènere. I això què vol dir? Doncs això vol dir que s'analitzaran tots els programes pressupostaris per tal de donar compliment al Pla estratègic d'igualtat de gènere del Govern. En això hi estem compromesos i en això hi estem determinats.

I és precisament al voltant d'aquesta determinació i d'aquesta realitat i d'aquest compromís que les polítiques de dones que vol aplicar el Govern són absolutament transversals i que afecten la totalitat dels departaments del Govern. I és per això, també, que en aquesta nova etapa que hem iniciat des de l'Institut Català de les Dones la prioritat és la coordinació de totes les polítiques que fem des del Govern, perquè el nostre objectiu no és el nombre d'iniciatives, sinó que totes les iniciatives que endeguem des del Govern responguin a l'objectiu d'aconseguir un impacte real per transformar aquelles realitats que no ens agraden. Vostè n'ha explicat unes quantes, i, per tant, jo li dic: «Per transformar aquestes realitats que no ens agraden, tenim aquests pressupostos, tenim aquesta eina, però sobretot en tenim el compromís i la determinació.»

Però per això, abans de res, cal avançar en la planificació i cal avançar en la coordinació de totes les polítiques del Govern, i això fer-ho des de l'Institut Català de les Dones. I, com saben, i perquè n'hem pogut parlar en més d'una ocasió, doncs aquest impuls en la coordinació, que a més a més també ens constaten i ens demanen les organitzacions, és la màxima prioritat de l'Institut Català de les Dones.

Ens parlava també de la violència masclista, aquesta xacra que encara afecta de manera colpidora la nostra societat. I li puc dir que, per exemple, en el cas de la coordinació de les polítiques de lluita contra les violències masclistes, volem donar des del Govern un nou enfocament en l'abordatge de les violències sexuals, implementant un nou model per tal d'aprofundir i alinear totes aquelles iniciatives que es duguin a terme des de les diferents administracions per tal de garantir que totes les intervencions segueixen unes directrius comunes, que totes les intervencions contribueixen a l'abordatge integral de la violència masclista i que totes les interven-

cions gaudeixen d'una qualitat estandarditzada. En definitiva, que totes les intervencions treballin coordinament per aconseguir la recuperació de les dones, també de les adolescents i de les nenes, que han patit violències sexuals.

De fet, pel que fa referència a la lluita contra la violència masclista, i en dos punts concrets, permeti'm que li parli de lo que és la xarxa d'atenció a les víctimes –vostè també hi feia referència–, i també permeti'm que li expliqui –perquè no ara de manera directa però sí que n'hem parlat en d'altres ocasions–, que li parli de les unitats de valoració forense, que també han estat, doncs, tema cabdal en aquest Parlament.

De fet, a Catalunya, l'any 2009, per tant, molt abans de la llei orgànica de l'Estat, es va posar en marxa com a prova pilot la unitat de valoració forense integral a la Ciutat de la Justícia, per prestar servei a sis jutjats de violència sobre la dona, anomenats «Vido», de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

Aquesta prova pilot ens ha permès dissenyar el desplegament progressiu al servei del conjunt dels divuit jutjats de violència sobre la dona de Catalunya, a més a més del Jutjat de Tortosa, que no té concretament, doncs, un jutjat especialitzat en temes de violència masclista. Per tant, diguem que, a més a més dels jutjats de Barcelona i de l'Hospitalet, ja estan en funcionament Girona, Lleida, Tarragona i Tortosa. Per tant, aquestes unitats, a hores d'ara, ja arriben a una gran majoria de la població de Catalunya. I podem afirmar, en aquests moments, que des de l'inici d'aquest desplegament, i que, com hem dit, arribarà al conjunt d'aquests divuit jutjats de violència sobre la dona, a hores d'ara ja arribem a una majoria de la població catalana.

I què aconseguirem amb això? Doncs aconseguirem reduir a la meitat el temps d'espera en el treball d'aquests equips per a l'obtenció de proves que els jutges utilitzen per resoldre cadascun dels casos. I també reduïrem el nombre d'entrevistes de la víctima –que en aquests moments sol ser una mitjana de cinc entrevistes– a dues, i, per tant, també, en aquest sentit, protegir la víctima de violència masclista. Amb aquest nou plantejament, a més a més, per tal de reduir el temps d'espera de les proves pericials, farà que el procés judicial, com li deia, sigui menys traumàtic i que la solució per al conflicte pugui arribar més ràpidament. Nosaltres entenem que aquest també és un factor clau per a la recuperació emocional de les víctimes i l'impacte sobre els seus fills i les seves filles, també polítiques de combat contra la lluita de violència masclista.

I també mesures de protecció, com, per exemple, les ordres d'allunyament. De fet –més d'un cop, també, n'hem parlat en aquest Parlament–, els fets ens mostren les dades, i és que a Catalunya es denega un nombre molt important d'ordres d'allunyament. D'això també n'hem pogut parlar moltes vegades.

I com vostè sap, i jo mateixa vaig explicar en la compareixença a la comissió, es va encarregar un estudi al respecte al grup de recerca Antígona, a la Universitat Autònoma. Doncs dir-li que aquest estudi serà presentat demà mateix, dia 5 de març, en una jornada específica; ho farem conjuntament amb el Departament de Justícia. I tot esperant les conclusions que demà mateix ja podrem tenir, el que li puc dir és que hem pogut veure que cap dada apunta a una relació causa-efecte en el fet que existeixin o no existeixin aquestes unitats de valoració forense en l'acceptació o la denegació de les ordres d'allunyament.

I pel que fa a la xarxa d'atenció a les víctimes, doncs, en aquest sentit, nosaltres contemplem que, a part dels vuit SIE i els altres que s'han d'obrir, també tenim el SIADs. Recordar que al SIAD tenim cent dues oficines d'atenció a la dona, i, per tant, doncs, en aquest sentit també podem ampliar aquesta mirada, no? Amb els SIEs que tenim i els cent dos SIADs vol dir que tenim presència a tot el territori en aquells serveis de recolzament a la dona, les polítiques de dones, no? Per tant, doncs, en aquest sentit tenim garantida aquesta xarxa repartida arreu del territori.

Com li deia, reforçar els SIADs arreu del territori també és un compromís d'aquest Govern. I això com ho hem fet? Doncs incrementant el contracte programa en un 64 per cent, passant de 3 milions a 5 milions. I en aquest sentit, doncs, aquest

compromís d'aquest Govern per tal de que a aquest exercici, aquest contracte programa es millori.

I després, doncs, podem continuar també parlant de les altres polítiques.

El president

Per fer la rèplica té la paraula, de nou, la diputada. Quan vulgui.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, *consellera*. Con relación al tema de la lucha contra la violencia machista, me gustaría insistir en saber cuánto dinero está destinando Cataluña de sus recursos propios para luchar contra esta lacra: ¿los 37 millones que anunció la *consellera* Artadi, los 32 millones que anunció usted o los 30 millones que ahora están consignados en los presupuestos? Porque lo que yo constato es que todas las nuevas actuaciones en relación con la lucha contra la violencia machista que se han ido anunciando a lo largo de esta legislatura se están financiando con los recursos del Pacto de estado contra la violencia de género.

Y le doy algunos ejemplos. Las unidades de valoración forense integral, a las que usted se ha referido en su intervención, han sido financiadas con los recursos del pacto; también los nuevos servicios de atención especializada para recuperar a las víctimas de violencia machista, que se desplegarían en 2019 y que no sé si forman parte de estos ocho nuevos servicios que anuncian los presupuestos, porque tampoco me lo ha contestado; también, el I congreso internacional para el abordaje de las violencias machistas que se celebró en octubre; el nuevo modelo de abordaje de violencias sexuales; el protocolo contra las violencias sexuales en entornos de ocio, que presentaron la *consellera* Artadi y el *conseller* Buch en una rueda de prensa y al que hizo mención el *conseller* Buch esta mañana. La lista es larga, pero no consigo encontrar una sola actuación nueva que no salga de estos recursos finalistas.

Creo que usted y yo estamos de acuerdo en que la lucha contra la violencia machista es un reto muy difícil y necesita el esfuerzo de todas las administraciones, y es lo que aquí le estamos pidiendo desde nuestro grupo parlamentario. Por eso quiero insistir en esto, y también de dónde saldrá la financiación para los nuevos ocho servicios de atención especializada que anuncian los presupuestos: ¿de los recursos del pacto de estado o de recursos propios?

Quiero preguntarle algo que quedó fuera de mi primera intervención, y es: ¿cuándo se hará realidad el pacto catalán contra la violencia machista y por qué los presupuestos de 2020 no incluyen una partida para hacerlo realidad? En octubre de 2018 este Parlamento aprobó que el pacto catalán tenía que ser realidad antes de seis meses, o sea, en abril de 2019, y los grupos parlamentarios seguimos sin ser convocados. Hacer realidad un pacto implica crear un gran consenso político-social, los grupos políticos deberíamos haber sido convocados para participar, pero pasa el tiempo y esto no sucede. Y además se trata de dotarlo de presupuesto.

El Pacto de estado contra la violencia de género no es sólo una lista de medidas que acordaron todos los partidos políticos presentes en el Congreso de los Diputados. Implica transferencias a las comunidades autónomas por 100 millones de euros, 20 millones de euros para los ayuntamientos, más otras partidas específicas por 80 millones de euros. En total, 200 millones de euros que están permitiendo sacar adelante medidas muy importantes como muchas de las que yo y usted hemos mencionado hoy aquí. ¿Cuándo tendremos un pacto catalán y por qué los presupuestos de 2020 ni siquiera tienen prevista una partida específica para esto?

Usted se ha referido al despliegue de las unidades de valoración forense integral –algo que celebramos porque deberían haber estado funcionando en septiembre pasado–, pero quiero preguntarle por qué los juzgados de violencia contra la mujer en Cataluña son los únicos que no disponen de forenses especializados. Es una demanda que me han hecho llegar los jueces y juezas y quiero saber cuál es el criterio para privar a estos juzgados de esta figura indispensable.

Hay una cuestión importante también y es la trata y el tráfico de mujeres y niñas con fines de explotación sexual. Me gustaría saber el número de mujeres que han sido identificadas como víctimas de tratas para explotación sexual en Cataluña en el último año. ¿Qué ayudas y apoyos se les están dando para reinserirse en el mundo del trabajo y poder salir de una de las formas de violencia más extrema que sufren las mujeres en Cataluña? ¿Se está haciendo algo para impulsar el plan de lucha contra el tráfico de mujeres con fines de explotación sexual, que está pendiente desde hace años? ¿Está funcionando el grupo de trabajo específico de la Comisión Nacional para una Intervención Coordinada contra la Violencia Machista?, porque la anterior presidenta del ICD me confirmó, en febrero de 2019, que el grupo de trabajo para el abordaje del tráfico de niñas y mujeres con fines de explotación sexual se había creado, pero luego se había cerrado, se pondría en marcha, pero yo constato, en la última acta de la reunión de la comisión, que este grupo sigue sin existir.

Antes de terminar me gustaría insistir en alguna de las preguntas que le hice anteriormente, pero también en qué estamos haciendo para desplegar nuestras leyes de erradicación de la violencia machista y de igualdad efectiva entre hombres y mujeres, y por qué no se han destinado partidas específicas para esto en los presupuestos de 2020.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. Per fer la contrarèplica és el torn ara, de nou, de la consellera. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Senyora Silva, realment tenim molts temes i tenim poc temps per abordar-los. Intentaré contestar al màxim, doncs, i en qualsevol cas, sap que tant jo mateixa com la presidenta de l'Institut Català de les Dones estem a la seva disposició per tal de donar-li tots aquells aclariments a totes aquelles dades o informacions que vostè ens solliciti o del que vulgui... del que vulgui parlar.

Permeti'm que comenci, doncs, parlant del Pacte nacional contra la violència masclista. I començo per un tema que potser és recurrent i que quan vaig arribar a la conselleria em vaig proposar d'impulsar amb un doble objectiu. L'objectiu d'avançar per tal de no acumular més retards –aquest era un dels objectius– però també amb l'objectiu de que els grups parlamentaris tinguessin una participació activa que, al meu entendre, sens dubte, han de tenir i que tal i com estava estructurat en aquell moment això no es permetia. Com sap, durant el primer trimestre del 2019 i en el marc de la Comissió Nacional per la Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista en la que participen l'Administració de la Generalitat, els ens locals i les entitats especialistes, es va crear el grup de treball per a l'impuls del Pacte Nacional contra les Violències Masclistes.

Des de la posada en marxa del grup s'han realitzat quatre reunions de treball, els dies 26 de març, el 2 de juliol, el 12 de novembre i el passat 22 de gener d'enguany, en les quals han estat convocades totes les persones membres d'aquest grup de treball i amb les que s'ha treballat una proposta de serveis i de recursos a desplegar per donar compliment al marc normatiu vigent. I ara on som?, vostè em preguntava. Doncs miri, en aquests moments estem treballant per tal de concretar una proposta del grup de treball en un document de bases per a l'assoliment de l'objectiu que s'haurà de treballar en altres espais de consens. De fet, li voldria detallar els terminis del proper trimestre, que són: que a finals de març hi haurà l'aprovació del document de bases del grup de treball; que el mes d'abril hi ha la presentació i treball del document de bases amb els grups parlamentaris, perquè, com sap i abans li comentava, la participació de vostès és una de les fites que em vaig proposar a l'entrar a la conselleria; i finalment a finals de maig, una sessió del grup de treball per compartir i tancar la nova versió del document de bases amb les aportacions incloses.

Per tant, el Govern està treballant en aquest pacte i no està dins d'un calaix, sinó que camina endavant i va prenent forma aquest impuls pel pacte, amb aquest doble objectiu que abans li comentava.

I segueixo amb el tema pressupostari també. Vostè ens demana quants diners... Miri, 30 milions és el que vaig dir en la meua compareixença a la comissió. Però, i torno a fer servir, si m'ho permet, el terme «expansius», perquè els pressupostos 2020 de la Generalitat són expansius, i també ho són en temes de polítiques de dones. I permeti'm, doncs, per tant, que faci referència a aquests pressupostos expansius i sobretot pel que fa referència a l'Institut Català de les Dones.

Però miri, jo crec que en aquest punt hauríem de fer un canvi de xip. Li proposo fer un canvi de xip. Quan fem els pressupostos, quan dissenyem les polítiques que podem fer, què és el que hem de tenir en compte? Doncs el que hem de tenir en compte és el total dels recursos de què disposem, vinguin d'on vinguin. I amb això, què li vull dir? Doncs amb això el que li vull dir és que quan fem la planificació de les nostres polítiques, en realitat, totes elles són finançades amb els nostres recursos, els que provenen del *pacto de estado*, també. Perquè aquests diners, aquests diners formen part dels recursos dels que disposem. Perquè el nostre problema no és si uns recursos venen d'una o d'una altra via.

El nostre problema, sap quin és? Doncs és que els nostres recursos són insuficients. I els nostres recursos són insuficients com a conseqüència del problema que tenim d'un dèficit estructural de finançament del nostre país, i, per tant, un dèficit estructural de finançament que pateixen els nostres ciutadans, i, per tant, una situació que compromet molt seriosament totes aquelles polítiques públiques, entre elles, les polítiques de dones. Quan tinguem aquests 16.000, 12.000, 14.000 euros de dèficit fiscal, estic segura que podrem abordar tot els àmbits competencials i podrem donar resposta a totes aquelles realitats que encara tenim en el nostre país.

Per tant, permeti'm, doncs, que ja vaig acabant —queden trenta segons—..., que li he dit: hi ha un increment del 64 per cent de recursos del SIAD, que això també ens permetrà de manera important tenir més presència en el territori amb totes aquelles polítiques de suport i d'intervenció en els temes de dones; arribarem als setze SIE de desplegament aquest any; reforçarem la coordinació de les nostres polítiques com a element importantíssim per fer front als reptes que tenim com a societat, i també treballarem en d'altres temes més sectorials, que ara no tinc temps d'explicar.

Permeti'm que acabi amb la frase, doncs, amb què comencem la campanya d'aquest 8 de març: volem els mateixos drets, perquè en aquests moments el que segur que no tenim són encara els mateixos drets, les dones, que els homes. Fem-ho conjuntament.

(Aplaudiments.)

El president

Suspenen el Ple fins a un quart de quatre de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El vicepresident primer

Bona tarda. Vagin prenent els escons. Reprenem la sessió, amb el cinquè punt de l'ordre del dia... *(Remor de veus.)*

Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari
202-00001/12

Senyors diputats, si volen anar seient... El debat i votació del Dictamen de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies sobre la Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari. I, d'acord amb l'article 123 del Reglament, té la paraula en primer lloc el diputat Raúl Moreno, que en fou designat ponent relator.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Benvinguts, diputats, diputades, consellera i persones que ens acompanyen avui, en aquesta tribuna de convidats. Vull fer un repàs –espero no deixar-me ningú– de totes aquelles entitats i persones que ens acompanyen: les representants del Banc d'Aliments de Catalunya, del Banc de Recursos, de Càritas, de Rezero, els Espigoladors, Unió de Pagesos, Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, Mercabarna, Too Good To Go, Nutrició sense Fronteres, persones del Consell d'Empreses Distribuïdores d'Alimentació de Catalunya, d'Aecoc –l'Associació Espanyola de Codificació Comercial; la Cristina Romero, impulsora del Change.org de la iniciativa d'evitar llençar aliments als menjadors escolars; de la plataforma Aprofitem els Aliments, i no sé si em deixo alguna entitat o no, de les que he citat, però, després, en tot cas, amb les successives intervencions de la resta de diputats ho podrem solucionar. En tot cas, agrair la seva presència en aquest Parlament.

Em dirigeixo a vostès en qualitat de diputat relator de la Ponència del Projecte de llei per a la prevenció de les pèrdues i el malbaratament alimentari; una llei que té com a objectiu l'establiment d'accions de prevenció per reduir les pèrdues i el malbaratament alimentaris i d'accions de foment per augmentar l'aprofitament i la valorització dels aliments al llarg de la cadena alimentària.

Ha estat un procés llarg, de compareixences, de debats, de transaccions i treball per part de tots els grups parlamentaris. Per tant, en primer lloc considero que cal agrair la tasca de moltes de les persones que han fet possible avui que estiguem aquí per procedir al seu debat i a la seva votació.

En primer lloc, l'esforç, la constància i la voluntat d'acordar que hem demostrat tots els grups parlamentaris, des del primer moment. Un agraïment sincer als diputats i diputades ponents de la llei: la Carmen de Rivera, de Ciutadans; el diputat de Junts per Catalunya Josep Maria Forné; la diputada d'Esquerra Republicana Montserrat Fornells, i del grup dels comuns, la Concha Abellán. I en tots s'ha demostrat la voluntat de superar les diferències per trobar l'acord. I, com a relator, els agraeixo la facilitat amb què m'han permès treballar. També la del diputat de la Candidatura d'Unitat Popular Vidal Aragonés i de la del Partit Popular, l'Esperança García, perquè, tot i no haver participat de les ponències, sí que han aportat en forma d'esmenes o comentaris les seves consideracions, algunes de les quals, doncs, han estat acceptades o transaccionades en el text que portem avui a votació.

Cal destacar i agrair la feina de la lletrada, la Mercè Arderiu; de l'assessora lingüística, la Marta Payà, i dels equips tècnics dels nostres grups parlamentaris respectivament, per la quantitat de feina que dona el fet de cercar el màxim acord en les propostes.

La llei que avui votem va néixer com una proposició de llei d'aprofitament de l'excedent alimentari. Aquest era el títol original, que també ha estat objecte d'esmena. Una iniciativa impulsada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, registrada el març de l'any 2016, debatuda i admesa a tràmit amb el recolzament unitari dels grups parlamentaris de l'anterior legislatura i que va iniciar els seus treballs de ponència l'octubre de l'any 2016.

Durant l'any 2017 es van substanciar un total de trenta-set compareixences, catorze de les quals van ser per escrit; compareixences de les entitats que avui ens acompanyen en aquest debat i de moltes altres, que avui no han pogut ser-hi, però que les voldria esmentar: la plataforma Aprofitem els Aliments, la Fundació Alcía,

la Xarxa de Consum Solidari, Creu Roja Catalunya, l'Organització de Consumidors i Usuaris, Pimec, Mercabarna, Mercadona, Unió de Pagesos, Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, Federació de Cooperatives Agràries, Gremi d'Hotels de Barcelona, Fundació Catalana per a la Prevenció de Residus i el Consum Responsable, Agència de Salut Pública de Catalunya, Centre de Recerca en Economia i Desenvolupament Agroalimentari, l'Obra Social «la Caixa», Promic Group, membres de diversos departaments del Govern –Residus, Medi Ambient, Control Agroalimentari–, la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat Pompeu Fabra, l'Escola Maristes de Lleida, l'Ajuntament de Barcelona i diferents consells comarcals.

I vull també agrair les aportacions fetes pel mateix Govern de Catalunya, de la conselleria d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i del consell d'entitats creat també amb l'objectiu de millorar el redactat final d'aquesta llei; en especial, de l'Alba Balcells i de la Glòria Cugat.

Posteriorment a les compareixences, els grups parlamentaris van fer les seves esmenes, es van registrar, però no va haver-hi temps d'iniciar el debat d'aquestes pel finiment de l'anterior legislatura. Al febrer de l'any 2018, el Grup Parlamentari Socialistes torna a registrar aquesta llei i el debat a la totalitat es produeix, també, el mes de febrer de l'any 2019, ara farà un any, amb l'objectiu de donar continuïtat als treballs fets a l'anterior legislatura. La ponència va acordar llavors, el mes de març del 2019, tornar a convidar els tretze compareixents i presentar novament les esmenes per part dels grups parlamentaris.

Aquesta és una llei que fins al moment ha comptat sempre amb el recolzament unànime dels grups d'aquesta cambra. I amb aquest esperit, com a relator, vaig redactar un esborrany d'informe de ponència que ens ha servit de guia, de discussió i de consens posterior; un esborrany que incloïa totes aquelles esmenes que generaven acord per part dels grups parlamentaris, inclosos aquells que, per diversos motius, no podien participar dels treballs de la ponència. Màxim consens, per tant, per centrar-nos en allò que ens uneix, i temps suficient per debatre allò en què no estàvem d'acord.

S'han suscitat molts debats, en aquesta ponència, dels quals en destacaria algun d'ells: la mateixa definició del terme «malbaratament alimentari»; la possibilitat de vendre o no productes procedents de la donació amb autorització prèvia del donant; la implicació i el paper del primer sector en aquesta llei; la regulació de l'espigolament, i la compatibilitat de la llei amb altres lleis sectorials existents i amb la mateixa normativa europea. No em toca, com a relator, entrar en el contingut d'aquests debats. En tot cas, els ponents que intervindran tot seguit podran esmentar-los. Però sí que volia deixar clar alguns d'aquests punts, que són els que han estat objecte de debat en la ponència; una ponència que va enllestir el seu treball el passat 2 de febrer de 2020, amb l'aprovació de l'informe de ponència i amb la posterior votació a la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies.

Per tant, cinc anys de tràmit parlamentari, que arriben avui al final d'un llarg camí, del que pot esdevenir la primera llei al conjunt d'Espanya que regula les pèrdues i el malbaratament alimentari i la primera llei europea que implica tots els agents de la cadena alimentària.

Agrair la implicació de tots i totes, dels agents socials, del Govern i dels grups parlamentaris, per entendre que aquesta és una llei necessària per a Catalunya, necessària per als catalans i catalanes, i per la voluntat de consens que ha existit per part de tots i totes durant el tràmit parlamentari.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació intervendran, en primer lloc, els grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple, per un temps màxim de quinze minuts. En primer lloc, té la paraula la diputada Carmen de Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Muchas gracias, presidente. *Consellera*, ilustres diputados y diputadas... Un saludo también a todas las entidades que nos acompañan hoy, a las que todos agradecemos sus importantes aportaciones durante el período de comparecencias.

Hoy llega, finalmente, a este plenario la votación de la Ley de prevención del derroche o desperdicio alimentario, así como de las enmiendas que quedan vivas al articulado; una ley que puede significar un paso en la necesidad de tomar medidas y buscar soluciones contra el desperdicio de alimentos, prevenir y concienciar, que desde Ciudadanos entendemos que son las claves para mejorar la situación actual.

Esta ley, como ha dicho Raúl Moreno, es innovadora en España, ya que en ninguna comunidad autónoma se ha legislado al respecto, por lo que no existe regulación ni marco estatal aplicable.

Desde aquí, quiero agradecer muy especialmente el talante abierto al consenso y a la negociación, como ponente relator, del diputado Raúl Moreno, y a todos los compañeros diputados que hemos formado parte de esta ponencia, por su trabajo y las discusiones de puesta en común. También mi agradecimiento a todos los técnicos que nos han ido asesorando a lo largo de este proceso legislativo.

Como les decía, hoy traemos a votación la Ley sobre la reducción del desperdicio alimentario, y esta es una ley necesaria y esperamos que sirva como instrumento para poner las bases de un problema cada día más acuciante, como es el derroche alimentario, como problema global, que afecta a las sociedades más desarrolladas y que tiene consecuencias globales, como las emisiones de CO₂, los grandes costes para la economía y una vertiente social, que también es importante, a tener en cuenta.

La tramitación de esta ley ha sido intensa y urgente. Desde Ciudadanos creemos que esta celeridad que nos hemos impuesto, todos, para tramitar esta proposición de ley ha jugado en contra algunas veces de la riqueza de opiniones de diferentes sectores y voces entendidas en la materia, que se deberían haber tenido en cuenta a la hora de tramitarla. Creemos que en el resultado final se echan en falta determinados sectores empresariales, de restauradores, y también algunos sectores comerciales, para tener su visión y poder hacer una ley que sea más factible y adaptada a las necesidades reales. En segundo lugar, creemos que esta ley, aunque con muy buen propósito, adolece de cierto zapaterismo legislativo; es decir, nos tememos que es una ley que en la práctica tendrá poca efectividad real.

Por ello, tendremos que ver qué establecerá definitivamente el desarrollo reglamentario, y que es obligatorio desarrollarlo en un breve espacio de tiempo, y que, sin duda, llevará un trabajo ingente para desarrollar los principios y líneas básicas que esta ley ha marcado. El desarrollo normativo que se realice será clave para determinar si esta ley tiene una efectividad real o si se queda en papel mojado.

Antes de pasar a detallar las enmiendas que nuestro grupo parlamentario mantiene vivas, queremos abstraernos un momento del objeto concreto de la proposición de ley y hacer una precisión: en Ciudadanos estamos muy preocupados por el sector primario de Cataluña y nos preocupa que esta ley, en lugar de ayudar, vaya a poner más trabas a los agricultores y ganaderos.

Como es bien sabido, el sector primario está en una situación de crisis, casi crónica, de precios en origen. Y vemos con preocupación el papel discreto que está jugando el Departament d'Agricultura en este problema. Estaremos pendientes de las medidas que se tomen para atajar este creciente y perpetuo problema.

Queremos, desde aquí, hacer un reconocimiento a la mayoría de agricultores y ganaderos que, aun teniendo unos precios muy bajos, colaboran en muchas iniciativas sociales en relación con la alimentación. Esta ley debe proteger a los agricultores y ganaderos, para no empeorar su situación, evitando incrementar costes de producción y evitar situaciones de competencia desleal comercial.

Y en cuanto a las enmiendas que Ciudadanos mantiene vivas para la votación en este Pleno, queremos destacar lo siguiente. Uno, sobre la enmienda 28, entendemos

que es necesario determinar claramente, en el ámbito de aplicación de esta ley, que restan excluidos aquellos productos que no cumplan con la normativa de comercialización. Entendemos que esto es importante, pues no debemos poner en riesgo la salud de las personas. Y, con esta enmienda, entendemos que aseguraríamos mejor esta cuestión.

En relación con la enmienda 49, de que en los supermercados y demás centros comerciales los productos con fecha de consumo preferente sean expuestos para la venta al público en espacios separados *quinze días antes* de su vencimiento. Y, aunque de alguna forma se incorpora en otros artículos de la ley, consideramos que nuestra enmienda mejoraría la redacción.

Sobre la enmienda 98, la mantenemos porque entendemos necesario no poner más impedimentos y cargas al sector primario. Como les decía, debemos ayudar al sector primario, no cargarlo con más dificultades o trabas. Consideramos que no ha quedado suficientemente claro el papel y obligaciones de este sector.

Sobre la enmienda 161, creemos que esta ley debe cumplir dos papeles fundamentales: por un lado, fomentar el aprovechamiento alimentario reduciendo la cantidad de alimentos que se desperdician, y, por otro lado, potenciar proyectos de iniciativa social en diferentes colectivos de personas desfavorecidas, pero siempre, y como no puede ser de otra manera, cumpliendo con todas las garantías laborales de aquellos que se vean involucrados en estas actividades de distribución. Creemos que sería importante que la ley recogiese expresamente esta necesidad de disponer de todas las garantías laborales.

En cuanto al régimen sancionador, tengo que decir que tenemos dudas de su aplicación legal. El artículo 14 clasifica las sanciones en leves, graves y muy graves, pero en su desglose solamente aparecen tipificadas algunas conductas como leves..., algunas conductas sancionables, como leves y graves.

Tampoco votaremos a favor y nos abstendremos en el artículo 9.3, ya que entendemos que no da ninguna seguridad a las entidades, por mucho que se declare la falta de responsabilidad civil y penal. La responsabilidad civil y penal se tiene o no se tiene, independientemente de que venga puesto en la ley.

Por último, relacionado con nuestra preocupación sobre los agricultores y ganaderos, en la disposición adicional cuarta queda pendiente la regulación del espiguelo o del *espigolament*. Quizás hubiera sido el momento de entrar más a fondo en esta figura. En este sentido pedimos al Departament d'Agricultura que, con el consenso necesario del sector primario, no se demore en la aprobación del reglamento de la ley.

En definitiva, señoras y señores diputados, aunque consideramos que esta ley es un paso novedoso e importante para avanzar en la reducción del desperdicio alimentario, creemos que, en la misma, que en esta ley, faltan medios técnicos y económicos para fomentar la aplicación de la jerarquía de gestión de recursos, por ejemplo. O que la jerarquía del consumo de alimentos se establezca dando prioridad a la prevención de la pérdida y desperdicio de alimentos; a la reutilización de alimentos seguros y nutritivos aptos para el consumo humano, que de otra manera podrían desperdiciarse; y a la recuperación de recursos alimentarios para piensos animales cuando sea seguro hacerlo, y al desvío de las pérdidas y desperdicios de alimentos inevitables desde la eliminación hacia, en orden de prioridad, el reciclado y otras formas de recuperación, y, en particular, mediante su utilización en biomateriales, digestión aeróbica y recuperación de energía.

Estaremos pendientes del desarrollo normativo que haga el Govern, que esperamos que lo haga pronto, y cómo consiga éste desarrollar los principios rectores de esta proposición a acciones materiales.

Muchísimas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Raúl Moreno, del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, consellera... Reiterar la meua salutació a aquelles entitats que avui ens acompanyen en aquesta Proposició de Llei de prevenció de les pèrdues al malbaratament alimentari. Catalunya fa un pas endavant amb l'aprovació d'aquesta llei en la lluita contra el malbaratament alimentari. Serà la primera comunitat autònoma que regula per llei aquesta problemàtica. També serà la primera llei d'Europa que actua sobre tots els agents de la cadena alimentària.

Volem regular quelcom que influeix directament en la manera de consumir del conjunt de la població. Produïm i comprem més d'allò que consumim. La lluita contra el malbaratament serà llarga, perquè implica un canvi en els hàbits de consum de la ciutadania. I això no ho farem només aprovant una llei. Ara bé, necessitem que les lleis regulin i acompanyin aquest canvi en els hàbits de consum. I amb aquest esperit, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va iniciar un llarg viatge legislatiu que va començar al març de l'any 2016 i que avui veu la llum gràcies al suport inicial de totes les forces polítiques al Parlament.

Altres països europeus ja han donat algunes passes en aquest mateix sentit. La llei francesa, que incorpora règim sancionador, com la llei catalana, es centra en l'obligatorietat de facilitar els productes amb data de consum preferent a entitats del tercer sector i bancs d'aliments. La llei italiana, per la seva banda, promou la reducció del malbaratament a partir de diverses iniciatives socials i sense règim sancionador. Al conjunt d'Espanya fa anys que es va portar a terme una comissió d'estudi, impulsada pel diputat José María Cazalis, del PNB, que exposava algunes de les mesures necessàries per a la reducció del malbaratament, i trobem en la legislació actual algunes mesures en aquesta línia, però més centrada en l'àmbit de la gestió de residus. Espanya també disposa de l'estratègia «Más alimento, menos desperdicio», però avui, senyors i senyores diputats, a Catalunya volem donar..., volem anar més enllà amb aquesta llei. Perquè no fer-ho significa no actuar davant les conseqüències econòmiques, socials i mediambientals que provoca el fet de produir aliments per després llençar-los i que són aptes per al consum humà, per al consum animal, industrial o per a altres àmbits.

Cinc punts que considerem clau d'aquest text legislatiu. Totes les empreses alimentàries, escoles, hospitals i serveis residencials hauran de tenir un pla de reducció del malbaratament alimentari. Aquesta llei ens permetrà tenir un sistema de control i seguiment anual de les pèrdues i el malbaratament alimentari a Catalunya, establint les prioritats de destí dels aliments malbaratats abans d'esdevenir residu. Els restaurants i els hotels hauran de facilitar al consumidor emportar-se els aliments que no han consumit en envasos biodegradables, reutilitzables i sense cost afegit. Els productes imperfectes, la venda de productes a granel i els productes amb data de consum preferent hauran de començar a estar més presents de forma habitual a les nostres botigues de referència. Es regularà l'espigolament i es reforçaran les entitats socials amb projectes de distribució d'aliments.

Més enllà d'aquests cinc elements destacats de la llei, recull altres aspectes que també crec que són de rellevància. La llei que avui portem a debat i votació ens ha de permetre tenir dades. Actualment les dades que tenim sobre el malbaratament són les que aporten diversos estudis, fundacions, algunes proporcionades pel mateix Govern, pel Govern d'Espanya i per la Unió Europea. Però no són dades sistematitzades que ens permetin mesurar les pèrdues i el malbaratament a Catalunya de forma continuada. Sabem, segons la FAO, que un terç de tots els aliments produïts al món es perden o es malbaraten. Sabem que cada català malbarata trenta-cinc quilos d'aliments cada any. Sabem que el malbaratament es produeix fonamentalment per

part dels consumidors, a les famílies. Però cal sistematitzar la recollida de dades si volem fer bones polítiques contra el malbaratament i les pèrdues, si volem posar el focus allà on veritablement existeixi el problema, i si volem saber si allò que estem legislant està funcionant.

Per tant, un dels punts més importants d'aquesta llei és l'obligatorietat per part de tots els agents de la cadena alimentària, llevat de les microempreses, de tenir un pla de reducció del malbaratament alimentari, que poden ser plans propis o poden ser plans col·lectius sota els criteris que marcarà el Consell de l'Alimentació de Catalunya. Aquesta obligació serà també per a les escoles, hospitals i serveis residencials, per tal de que incorporin plans de reducció del malbaratament alimentari en la seva gestió.

Abans comentava la diputada Carmen de Rivera les prioritats. Aquesta llei incorpora un article de prioritats que, a més a més, marca la Unió Europea. La llei estableix l'ordre de prioritats que ha de seguir un producte malbaratat, un ordre de prioritats establert per la Unió Europea i que obligarà els agents de la cadena alimentària, en primer lloc, a evitar el malbaratament i, si no és possible, a destinar-ho a alimentació humana, alimentació animal, a usos industrials, a compost, a biogàs o altre tipus de valorització energètica abans de la seva destrucció. Per tant, això sí que s'ha incorporat en aquesta llei.

El temps i l'evolució d'aquesta llei ens dirà si per donar sortida a aquests aliments hem estat capaços de coordinar una iniciativa pública o privada capaç de col·laborar en la generació d'un teixit econòmic i empresarial al voltant de la valorització dels aliments. La llei vol incentivar la venda de productes amb data de consum preferent o de caducitat pròxima, així com fomentar la venda de productes a granel, de temporada, de proximitat, ecològics o amb imperfeccions o desperfectes, que sovint surten dels circuits comercials. Seran les distribuïdores, supermercats i grans superfícies les que triaran quina és la millor manera de fer-ho. Algunes ja ho fan i d'altres ho hauran de fer a partir de l'aprovació d'aquesta llei. Però entenem que són elles les que han de buscar la fórmula més adient en funció del tipus de consumidor i de les característiques del producte.

Ho he dit al principi i ho remarco ara: les petites accions ens ajuden també a reduir el malbaratament alimentari i són necessàries per implicar el conjunt de la ciutadania en aquest necessari canvi d'hàbits de consum. El sector de la restauració i de l'hostaleria haurà de facilitar als seus clients endur-se a casa els aliments no consumits, en envasos biodegradables, reciclables i sense cost. La llei permet també que el consumidor pugui portar el seu envàs, i obliga els restauradors a deixar clara la possibilitat d'endur-se a casa els aliments preferiblement a les cartes o en qualsevol cas de forma visible al local. Com saben, aquesta és una pràctica força estesa a l'actualitat, però volem donar un pas més i considerar-la com un servei més que ens ha de permetre reduir el malbaratament, conscienciar la ciutadania i acabar amb la vergonya que per a molts ciutadans i ciutadanes suposa demanar emportar-se a casa allò que no s'ha consumit.

Per cert, una advertència: aquesta no és la llei dels tàpers. Voler reduir aquesta llei només a aquesta mesura no representa l'esperit de la llei, però benvinguda sigui aquesta mesura, si aquesta suposa captar l'interès del conjunt de la ciutadania.

L'Administració pública és també un actor fonamental en aquesta llei. A partir de la seva aprovació, les administracions hauran d'incorporar en els contractes públics i els convenis de gestió de serveis relacionats amb la gestió d'aliments clàusules per prevenir les pèrdues i el malbaratament alimentari. Per altra banda, haurà de facilitar la creació d'espais i de sistemes per a la distribució d'excedents alimentaris, cosa que hauria de fer més fàcil la tasca d'entitats del tercer sector o bancs d'aliments de fer arribar les donacions a moltes poblacions allunyades dels nuclis urbans o de les grans ciutats. També la creació d'una base de dades que reculli les empreses, entitats i altres organitzacions relacionades amb l'aprofitament dels excedents

alimentaris, per tal d'afavorir el trasllat d'aquests aliments per a la seva transformació o valorització.

S'inclouran mesures educatives per prevenir les pèrdues i el malbaratament alimentaris als programes d'alimentació a les escoles catalanes, i el Govern haurà d'elaborar un pla estratègic de prevenció de les pèrdues i el malbaratament alimentaris que inclogui les accions, la quantificació del malbaratament i les pèrdues en les diferents etapes de la cadena alimentària, l'anàlisi de les causes i els indicadors d'avaluació, un pla que haurà de ser biennalment avaluat i haurà d'estar dotat de recursos econòmics suficients.

Les entitats d'iniciativa social i altres organitzacions sense ànim de lucre que treballen en la distribució d'aliments tindran l'obligació de mantenir pràctiques correctes d'higiene i de conservació i manipulació dels aliments i dels propis equipaments. Se'ls reconeix el dret a rebre aliments procedents de la donació i de l'espigolament, cosa que hauria de ser de fer més fàcil mantenir un estoc en els bancs d'aliments per tal que les donacions siguin constants durant tot l'any i no només en èpoques d'hivern o en campanyes puntuals.

Dins de la llei s'inclouen algunes mesures de foment que són interessants, com el fet d'incentivar l'adopció d'acords i convenis entre empreses, administracions i entitats del tercer sector; promoure la recerca i la innovació en col·laboració amb les universitats i els instituts de recerca tecnològica; fomentar que les dates de consum preferent es fixin de manera responsable, o incorporar la prevenció de les pèrdues i el malbaratament alimentari entre els requisits dels distintius de qualitat ambiental i altres instruments equivalents.

L'espigolament, finalment, també és present a la llei. Caldrà regular l'activitat dels espigoladors i espigoladores de Catalunya. La llei dibuixa unes línies bàsiques d'una regulació que la llei determina en un any de la seva aprovació i que ha de permetre reconèixer i fomentar la tasca dels espigoladors, establir els acords necessaris amb els productors, pagesos o empreses amb qui col·laboren, les condicions que han de complir les entitats per fer aquesta activitat i també les condicions en les que es pot fer la recollecció, entre d'altres. Des d'aquí la meua felicitació al col·lectiu d'espigoladors que ens acompanyen, per la seva tenacitat i constància durant tot el tràmit d'aquesta llei, felicitar-los també pel reconeixement que suposa estar presents en aquesta llei.

I, finalment, el règim sancionador. Si ho recorden, vostès, la llei que vam presentar l'any 2016 no portava règim sancionador. Ha estat fruit del debat i de les esmenes de diversos grups que hem considerat oportú incorporar-lo. No volíem que aquesta fos una llei només de bones voluntats, però tampoc una llei que compliqui la necessària col·laboració entre els agents de la cadena alimentària i la mateixa Administració. En aquest sentit, el règim sancionador incorporat a la present llei remet a les quanties ja aprovades en lleis que complementen aquesta, com per exemple la llei de salut pública, la llei reguladora de residus, el Codi de consum de Catalunya o la llei de comerç, serveis i fires. El que fem és incorporar nous motius de sancions a les ja existents, tot entenent que aquesta llei, com les altres, requerirà un període d'adaptació per part de tots plegats i també per part del Pla estratègic de prevenció de pèrdues i el malbaratament alimentari que el Govern ha de tenir preparat en un any.

Senyores i senyors diputats, aquesta llei ha estat possible des de l'acord de forces polítiques d'ambicions diferents. És una prova més que podem arribar a bons acords per a aquells temes que interessin el conjunt de la ciutadania i que ens permeten avançar cap a un món millor. Podem ser pioners des de Catalunya, si anem junts i si ens centrem en allò que ens apropa.

És una llei responsable, necessària, participada i assumible dins la nostra realitat actual i dins del marc normatiu existent, que respecta altres lleis aprovades que influeixen en aquesta i que respecta també la legislació europea. És una primera llei de moltes que han de venir en un futur. És una primera passa cap a la reducció de

les pèrdues del malbaratament alimentari. Per a algunes persones pot ser insuficient; per a altres, fins i tot, massa intervencionista. Cal que aquesta llei s'adapti a la realitat i que sigui modificada quan tinguem les dades que ens indiquin si anem pel bon camí, però calia avançar, posar la primera pedra.

Catalunya no ha estat una comunitat aliena al malbaratament alimentari. Centenars d'entitats, d'empreses, porten a terme pràctiques molt positives al llarg de tot el territori. Cal reconèixer la tasca dels bancs dels aliments, de les ONGs, ja que distribueixen menjar gratuït a les famílies en risc d'exclusió social. Reconèixer la tasca del primer sector, que s'implica també, amb aquesta llei, en la reducció del malbaratament alimentari. Del sector de la distribució, que entén que malbaratar és sinònim de pèrdua econòmica, i alguns d'ells ja han posat mesures per reduir-lo.

Els diferents governs de Catalunya –l'actual i els anteriors– ja estan portant a terme accions per reduir el malbaratament alimentari, una feina de la que ens aprofitem i que ens ha permès donar un pas important en l'aprovació d'aquesta llei.

Per acabar, vull agrair al meu grup parlamentari el suport i la tasca feta des de l'any 2016 perquè aquesta llei arribi a bon port. En especial, a l'equip tècnic del grup parlamentari –la Núria Pérez, la Raquel Rubio, la Nelia Martínez, el Marc Cruces i l'Álvaro Rebollar–, a tot l'equip de comunicació i a tota la resta de l'equip del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. També a totes les entitats que han comparegut, als diputats i diputades ponents de la llei i també tenir un record per a en Paco Muñoz, que ens va deixar i que va ser un dels principals activistes en contra del malbaratament alimentari, que va estar present a l'inici, l'any 2016, d'aquesta tramitació parlamentària.

Senyores i senyors diputats, desitjo que puguem tirar endavant aquesta llei amb una majoria molt bona per a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Correspon ara un torn al Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, i en nom seu intervindrà el diputat senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda a tots i totes. En primer lloc, nosaltres voldríem fer un agraïment per poder tornar a tenir en aquesta legislatura aquesta proposició de llei. I diem «tornar» perquè alguns de vostès, diputats i diputades, ja la van poder gaudir –alguns potser dirien que patir– en l'anterior legislatura. I també agrair als diputats i diputades, i al conjunt del personal tècnic d'aquesta casa, que han sostingut i impulsat la ponència.

A nosaltres com a subgrup ens hagués encantat poder-hi participar, però no és possible –a vegades ho fem–, però no és possible de manera quotidiana que en un mateix moment estiguem en dos punts diferents. I per tant, per coincidència amb altres comissions, ens ha resultat impossible. Això no ens ha impedit presentar més de trenta-cinc esmenes, que al final han quedat en trenta-dos esmenes, com a forma de compensar també aquella no presència que fèiem.

Quan acabi aquest punt tindrem la transformació de la feina que s'ha fet en una llei. I una llei que significarà una realitat material concreta. En aquest Parlament, malauradament, els darrers dos anys no hem tingut gaires resultats d'aquesta significació, que és el que essencialment hauríem de fer en aquest Parlament. Però hi ha una altra qüestió –que per a nosaltres es presenta com tant o més interessant–, derivada de la tramitació d'aquesta llei, que és que ens posa davant d'un mirall del que ve a significar el sistema capitalista.

Més del 30 per cent dels aliments del món es malbaraten. Això hauria de ser un autèntic escàndol des d'un punt de vista social, des d'un punt de vista ecològic i, fins i tot, plantejar-nos-ho com un autèntic crim. I per una altra banda, perquè també ens

diu com funciona el sistema capitalista, que produeix més enllà de les necessitats humanes. De fet, produeix més enllà, fins i tot, de les necessitats del planeta, no únicament els humans i les humanes tenim presència en aquest planeta. I a la vegada ni tan sols garanteix una alimentació correcta al conjunt de la humanitat.

També, i en la mateixa lògica, el sistema capitalista és capaç de llençar i malbaratar aliments si això significa mantenir beneficis empresarials. Absolutament irracional, però és com funciona el sistema capitalista. Però nosaltres intentarem aprofundir en això, hi ha una part del malbaratament alimentari que no s'aborda en aquesta normativa, que és el que fa referència a la seva fase de producció. Segurament iniciariem una discussió en aquest Ple, si això és competència del Parlament de Catalunya, si és competència de l'Estat espanyol, i hi hauria algun diputat o alguna diputada que ens diria que no cal que li donem voltes perquè ho té regulat la Unió Europea a través de directives i reglaments. Però va més enllà. El sistema capitalista no permet –o no permetria, en cap cas– que es regulés en el sentit de produir únicament allò que necessitem per alimentar-nos i que aquesta producció es dediqui a garantir l'alimentació del conjunt de la humanitat. Això no ho permet, el capitalisme, com a mínim a dia d'avui.

És possible que ara hi hagi qui pensi: «Aquestes són les clàssiques teories de la CUP, que són anticapitalistes, que són socialistes...» Doncs mirin, fins a un terç del fons dels programes operatius que la Unió Europea dedica a organitzacions de productors de fruita i hortalissa està dedicat expressament –i hi volem insistir, *expressament*– a treure del mercat allò que ja s'ha produït. I és possible que hi hagi productors i productores –sobretot els petits productors i productores– que diguin: «És que ho necessitem per regular el preu.» Per això tampoc està garantint un preu just per al petit productor, per a la petita productora, i per tant, es transforma en una realitat absolutament irracional.

Sobre el que ve a ser el contingut material d'aquesta llei. Nosaltres volem fer un primer reconeixement positiu sobre la llei. No ho volem negar, és positiva, és un avenç, pel que significa i perquè ve a suplir la inexistència de normativa reguladora o, més ben dit, d'un únic cos normatiu. Sí que teníem alguns aspectes disseminats en la normativa i, per tant, una afectació de drets i garanties.

Sobre el contingut concret. Doncs tindrem accions de prevenció per a reduir les pèrdues del malbaratament alimentari i accions de foment de l'augment de l'aprofitament alimentari tant a empreses com a entitats socials i altres organitzacions sense ànim de lucre, a la restauració, a l'hostaleria i a l'Administració pública. A través de quins mecanismes? Generant obligacions –ho volem reconèixer– a aquestes entitats, però també generant drets als consumidors i a les consumidores. I també –i nosaltres en volem ressaltar la importància, encara que no completa, per la seva significació– un règim d'infraccions i de sancions. Sense això, realment no teníem una llei; teníem una declaració de principis en forma de llei, però les lleis han de servir no únicament per implicar o suposar obligacions, sinó per a tenir mecanismes per fer-les efectives.

I, si bé nosaltres hem fet aquest reconeixement en positiu del que significa la llei –un avenç–, també volem dir, i és la nostra anàlisi política, que té insuficiències. I és perquè té insuficiències que nosaltres hem volgut mantenir fins a un total de trenta-dos esmenes. No ens donava temps a explicar ni en els set minuts i mig que teníem de temps, la meitat de temps que la resta de grups, ni en els dos minuts que ens resten, el conjunt de trenta-dos esmenes, però sí que volem fer alguna referència per a la reflexió col·lectiva.

Primer de tot, la definició de «pèrdua i malbaratament d'aliments» no inclou totes les etapes de la cadena alimentària, no inclou de la collita al consum massiu i, per tant, per a nosaltres, això significava un dèficit. Tampoc inclou, la futura normativa, en el seu àmbit d'afectació, els nutrients. No resultarà tampoc d'afectació per a les empreses de recollida i de gestió de residus; i, per a nosaltres, això tenia un paper

important i determinant. I respecte a les entitats hoteleres i al sector de la restauració, nosaltres traslladàvem la necessitat de segregar la fracció orgànica i, per una altra banda, establir gramatges oficials. És possible que hi hagi qui pensi en aquest Parlament que l'Administració no ha imposat que hi hagi un mínim en quant als plats, o un màxim, millor dit. Per a nosaltres, ens sembla que és absolutament irracional perquè després això ho paga el conjunt de la societat a través del sistema de salut i, per tant, que els gramatges els poguéssim fixar el Departament de Salut.

I també, a través d'esmenes, hem considerat que no havíem d'actuar únicament als efectes, o amb relació als efectes, sinó també amb mesures amb relació a la causa. I amb relació a la causa, ens semblava que no és de rebut que encara tinguem clàusules comercials que generen excedents alimentaris i que, a més, motiven l'existència per interessos econòmics d'excedents alimentaris.

I per últim –no menor–, tampoc es garanteix poder tenir dret a tota una sèrie de qüestions relatives a la informació que podem rebre, ja sigui petjada ecològica dels aliments, o respecte a allò que ens imposen, que ve a ser allò que ens induïx a un consum excessiu.

I volíem acabar, amb tots els respectes, acompanyant la intervenció de la portaveu de Ciudadanos, que ens parlava de «lleï Zapateril», o alguna cosa similar. Nosaltres, que coneixem una miqueta també la llengua castellana, volem pensar que no es referia a una de les accepcions de «zapatero», que és allò que es cuina abans de temps; pensem que aquesta llei no s'ha cuinat abans de temps, que és una llei positiva i que s'està referint al senyor José Luis Rodríguez Zapatero.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara de la diputada senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Primer de tot, voldria saludar i agrair a la gent del Govern, a la gent de les diferents entitats, col·lectius i sindicats que avui ens acompanyeu a l'hemicicle, i que molts heu participat al llarg de la tramitació d'aquesta llei i heu comparegut en ponència. I també que esteu treballant des de fa temps per la lluita contra el malbaratament alimentari. Moltes gràcies a tothom. També voldria donar les gràcies a tots els companys i companyes que hem treballat a la ponència d'aquesta llei, a l'Esperança, al Vidal, a la Conchi, a la Carmen, al Josep Maria i, en especial, al diputat relator, el Raül. Gràcies a tots i a totes per la feina i per la bona predisposició sempre de negociar i arribar a acords per poder tirar endavant aquesta llei. També, naturalment, agrair la feina de la gestora, la lletrada i la lingüista i, per part..., al tècnic del meu grup parlamentari Joan Masferrer.

A Catalunya, segons dades de l'Agència catalana de Residus, el malbaratament alimentari a les llars, als comerços al detall i a la restauració és de més de 260.000 tones a l'any, l'equivalent a un 7 per cent dels aliments adquirits i a trenta-cinc quilos per persona, amb un impacte econòmic de pèrdua de 841 milions anuals, el que representen cent dotze euros per persona i any. En definitiva, segons l'ONU, entre un 25 i un 30 per cent dels aliments que es produeixen acaben a les escombraries.

Han estat mesos de molta feina, de moltes reunions i de moltes sessions de la ponència per poder finalment arribar avui aquí en aquesta sessió plenària amb el redactat que aprovarem. Serà, ja s'ha dit, una llei pionera a Europa, perquè, a diferència de la llei francesa i la llei italiana, la llei catalana prioritza la prevenció de les pèrdues i el malbaratament alimentari en origen davant la redistribució dels excedents. I ho fa al llarg de tota la cadena alimentària, des de la producció primària fins al consumidor final. És amb aquest enfocament que s'introdueix el concepte de

pèrdues alimentàries per a tots aquells aliments que es perden durant la producció primària.

La lluita contra les pèrdues i el malbaratament alimentari ha de ser un objectiu per al país, objectiu en què fa temps que tot el sector agroalimentari i l'Administració hi estan treballant des de diferents vies, ja sigui amb la sensibilització, la regulació, la investigació i la informació. Aquesta llei ajudarà a poder assolir els objectius de desenvolupament sostenible, de fam zero, i de producció i consum responsable, que proposa reduir un 50 per cent el malbaratament alimentari l'any 2030, i reduir les pèrdues alimentàries al camp.

Cal destacar que aquesta llei imposa un conjunt d'obligacions a tots els agents de la cadena alimentària; per exemple, les empreses de la cadena alimentària, les entitats d'iniciativa social i les organitzacions sense ànim de lucre que es dediquen a la distribució d'aliments estaran obligades, entre d'altres, a disposar d'un pla de prevenció de les pèrdues i el malbaratament alimentari, així com també mesurar i informar anualment sobre els nivells de generació de pèrdues i malbarataments alimentaris.

A més a més d'aquestes obligacions, també la llei imposarà obligacions específiques a les empreses del sector de la restauració i l'hostaleria. Ja s'han comentat. Entre les quals destaquem, volem destacar, la de facilitar al consumidor que es pugui endur, sense cap cost addicional, els aliments que no hagi consumit, i informar d'aquesta possibilitat a la carta o al menú, en un lloc preferent. I, a més a més, utilitzar envasos per al trasllat d'aquests aliments no consumits que siguin aptes per a l'ús alimentari, reutilitzables, compostables o fàcilment reciclables, i admetre que el consumidor pugui també dur el seu propi envàs.

Cal destacar també les obligacions imposades a l'Administració pública i a la resta d'entitats del sector públic com, per exemple, la d'incorporar als contractes públics i als convenis de gestió de serveis relacionats amb la gestió d'aliments aquelles clàusules que puguin prevenir les pèrdues i el malbaratament alimentaris, i també la de crear un sistema d'informació per recollir i analitzar les dades resultants de la quantificació de les pèrdues i el malbaratament alimentaris.

El Govern també haurà d'elaborar un pla estratègic de prevenció de les pèrdues i del malbaratament alimentaris, que s'haurà d'actualitzar amb una periodicitat màxima de cinc anys.

Aquesta llei també inclou un conjunt de mesures de suport i foment per a la prevenció de les pèrdues i el malbaratament alimentari, adreçats tant a l'Administració pública com a les empreses alimentàries, com per exemple mesures de foment de la recerca i la innovació, així com també la sensibilització sobre la problemàtica de les pèrdues i el malbaratament o el foment de bones pràctiques comercials al llarg de la cadena alimentària.

Un altre aspecte important de la llei és la regulació de l'espigolament, com una activitat complementària i sense ànim de lucre que té per objectiu prevenir les pèrdues alimentàries en la producció primària.

Finalment, també voldria posar en valor el treball realitzat per la Comissió Interdepartamental sobre el Malbaratament Alimentari; una comissió que ha estat liderada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i que ha integrat els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya amb la feina que han fet de coordinació amb les diferents entitats socials i amb el sector agroalimentari per elaborar un posicionament i unes esmenes tècniques que després s'han traslladat en el si de la ponència.

Voldria fer esment també i recordar que el transcurs d'aquesta tramitació d'aquesta llei s'ha elaborat en dues fases: una primera en el marc de l'onzena legislatura, de la legislatura passada, on prop de quaranta compareixences es van dur a terme i on la majoria de les qüestions que es van dur a terme en la legislatura passada

ja van ser incorporades a la proposta de llei inicial que el Partit Socialista en solitari va presentar a l'inici d'aquesta legislatura.

Des d'aquí també vull fer un record a la consellera Serret, que estava al capdavant del departament la legislatura passada i que va fer molt bona feina sobre el tema del malbaratament, i que, per culpa del 155, aquesta llei va decaure i la consellera va haver d'exiliar-se a l'exili. *(Aplaudiments.)*

Pel que fa al nostre grup, mantenim una esmena viva, l'esmena 6. Considerem que s'ha de recuperar la definició de «malbaratament alimentari» com aquelles parts comestibles dels aliments que esdevenen residus alimentaris. Considerem que és molt important que les definicions de «residu», «malbaratament» i «pèrdua» estiguin alineades i no se solapin. Per entendre-ho, mentre que la definició de «residu alimentari» inclou les parts comestibles i no comestibles dels aliments, el «malbaratament» només inclou les parts comestibles. A mode d'exemple, el malbaratament alimentari no inclou el pinyol del préssec, mentre que el residu alimentari inclou el préssec en la seva totalitat.

Diputats i diputades, avui és un dia per sentir-nos orgullosos, perquè aprovarem una llei pionera, farem un pas endavant per regular aquesta problemàtica del malbaratament alimentari; una llei que ens interpel·la a tots i a totes, a tota la societat, per tal de poder assolir tots els objectius que tenim com a país per abordar aquest aspecte. Posem-nos-hi i fem-ho possible.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Josep Maria Forné. *(Pausa.)* Quan vulgui, diputat.

Josep Maria Forné i Febrer

Gràcies, president. Esperem que la diputada Esperanza García se recuperi ben aviat, i que no sigui res, aquest ensurt.

Gràcies, president. Gràcies, diputats, diputades, conselleres, conseller; membres de la ponència, diputat Raúl Moreno, Concepció..., Conchi, Montse Fornells, Carmen, Esperanza –que esperem que se recuperi–, Vidal –encara que no hàgiu pogut participar, és veritat, físicament, però sí que en la distància i sempre que us hem necessitat hi éreu, i per tant moltíssimes gràcies–; serveis, lletrats, lletrada, serveis lingüístics, senyora Mercè Arderiu, compareixents, invitats... Sou llargs; la llista, de fet, el diputat Raúl Moreno l'ha llegit expressament, i crec que tots..., ja indica, doncs, que és un tema el que estem avui debatent que implica i que mobilitza molt un gruix molt important de la societat: bancs dels aliments, recursos, Càritas, Rezero, espigoladors, Unió de Pagesos... No continuo, però ja indica la importància del tema.

També voldria agrair, a l'hora de..., en aquest moment, a aquelles persones que, darrere de la cuina, a la cuina, que no hi estan visiblement..., doncs, els tècnics. La companya Montse Fornells esmentava el Joan Masferrer, del Grup Republicà. Certament. Pel grup nostre, el Francesc López, el Jordi Font. I també no oblidar l'Alba Balcells, que ha estat amunt i avall sense parar i fent que tot funcionés bé. A la comissió interdepartamental. De fet, és una proposició de llei que implica molts departaments: Territori, Empresa, Agricultura, diferents àmbits, i aleshores la feina de tots aquests departaments alineats i treballant sistemàticament per aconseguir un bon resultat també és una cosa que cal posar en valor i que cal destacar.

Moltes gràcies a tots vosaltres per fer possible aquesta llei. Una llei que com que ja s'han dit moltes de les seves..., jo crec que se l'ha descrit molt bé, no val la pena que tampoc ara jo m'hi aturi a descriure-la i a repetir bàsicament el mateix que s'ha dit.

Sí que, però, voldria remarcar algunes idees que ens sembla que la llei posa en qüestió. La primera és... Ara amb la diputada Geis, la companya Gemma Geis, dèiem que els nostres avis, els nostres pares, segons les generacions, ens recordaven

que no es deixa res al plat i que s'ha de menjar tot. I aquesta és una idea que hi era, no? I després va haver-hi una segona etapa... Primer era perquè potser les necessitats ens feien dir això. Una segona etapa venia de dir: «Pensa en els que no tenen; tu ja tens, pensa en els que no tenen.» I, per tant, amb el menjar no s'hi juga, i és una cosa seriosa; amb les coses de menjar no s'hi juga. I ara passem a una tercera etapa, que és la consagració d'aquesta consciència, que, ja que amb el menjar no s'hi juga, és que amb el menjar poca broma, perquè amb el menjar no només estem fent disbarats ètics, morals i de solidaritat, sinó que estem fent disbarats econòmics i cal corregir-los. El malbaratament és una irracionalitat que cal corregir-la, i la llei d'alguna manera hi posa esment en aquesta voluntat de corregir aquesta irracionalitat.

S'han fet referències de que hi hagi 900 milions o 1.000 milions de persones que passen gana i, en canvi, un terç de la producció alimentària la llencem. Això és una irracionalitat. De fet, aquesta irracionalitat és la que va portar el 1966 a la fundació del primer banc dels aliments a Estats Units; una preocupació per veure com en la mateixa societat hi havia persones que passaven gana i, en canvi, altres que llençaven menjar. És una irracionalitat el que això es produeixi.

De fet, en el tema dels aliments el que es posa sobre la taula és una doble contradicció, una d'ètica i una d'econòmica. El diputat Vidal Aragonés ha plantejat algunes de les contradiccions que hi han en el tema econòmic, eh?: es pot considerar l'aliment com un bé? O, millor dit, es pot considerar l'aliment com una mercaderia o necessàriament és un bé? De fet és un bé, perquè és el que ens permet sustentar la vida dels humans, i, en canvi, el nostre sistema ho converteix en una mercaderia. I la voluntat, entenc que vostra, seria d'eliminar aquesta consideració de mercaderia i tractar-ho només com a bé. Això per alguns significaria una mena d'alineament de les persones amb les seves necessitats..., decidides des d'un despatx i sense respectar la llibertat. Per tant, la llibertat econòmica permet –ja ho sé– convertir-ho en mercaderia..., però també permetre, a la vegada, que puguem triar allò que ens alimenta.

Però sí que això no vol dir que no hi hagin d'haver correctors. De fet, aquesta llei introdueix correctors en aquestes contradiccions de considerar l'aliment com una mercaderia. Tant en la producció com en la distribució hi han d'haver correctors. De fet, la llei ho fa. No només en la producció i en la distribució hi han d'haver correctors sinó també en els hàbits de consum, cosa que també, més tangencialment, crec que s'introdueix en la llei, en aquesta manera, diguéssim, de considerar l'aliment com una mena només de font de plaer i no en l'aspecte més nutritiu, i veure'l des d'aquesta consideració.

La situació del malbaratament no és una contradicció només econòmica sinó que també és una contradicció mediambiental, pel que suposa posar uns aliments que es malmeten i que aleshores es converteixen en un residu, amb el problema que significa, mediambiental. De fet, hem pogut incorporar a darrera hora, per un acord transaccionat..., no, «transaccionat» no, esmenat conjuntament, la consideració de la lluita contra el malbaratament com un dels objectius de desenvolupament sostenible que ha de recollir la llei, i així ho recull la llei.

Una altra cosa que també destacaria de la llei, ja he dit, passant per sobre allò que ja s'ha exposat i que no val la pena repetir, és que és una llei que no és assistencialista, és una llei que no considera el tracte del malbaratament com donar almoïna a aquells que ho necessiten, sinó que ho planteja d'una forma rigorosa, racional, i el tractament de la pobresa s'ha de plantejar d'una altra forma, d'una altra manera.

Nosaltres, com a grup, mantenim, amb el Grup Republicà, una única esmena, que és la número 6, la de la definició del malbaratament, perquè considerem que seria millor la nostra proposta, que seria més afilerada, més alineada amb les definicions de «pèrdua» i de «residu». I volem destacar en això, ja que introdueixo «pèrdua», com el sector primari no s'ha de sentir de cap manera assenyalat, perquè allò que és la pèrdua que es produeix en la producció alimentària, de l'agroalimentari, no és un malbaratament –de cap manera el pagès malbarata; us asseguro que el pagès

és el qui menys malbarata, eh?-, i, en canvi, la seva pèrdua és considerada d'una altra manera.

En resum, ens podem felicitar per aquesta llei pionera, per aquesta llei que avui us portem a votació, i que esperem que surti endavant amb una majoria absoluta.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar el seu posicionament, tenen la paraula per un temps màxim de cinc minuts els grups parlamentaris; dos i mig, els subgrups. I, en primer lloc, té la paraula la diputada senyora Concepción Abellán, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Quan vulgui, diputada.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputadas, *consellers*... Y un saludo para las entidades, colectivos y sindicatos que han venido hoy aquí.

Llegamos al final de la tramitación de una ley que ha sido larga y ampliamente trabajada por los grupos de esta cámara, y la anterior legislatura. Es satisfactorio poder aprobar lo que ha sido para mí la primera ley que he podido trabajar, y además hacerlo desde la construcción de consensos. Hemos tenido intensos debates sobre cómo encauzar ciertos temas, pero hemos demostrado que cuando hay voluntad política se consigue llegar a acuerdos, y aquí tenemos los resultados.

Me gustaría agradecer a todos los ponentes de la ley, al ponente relator y al Govern su disposición al diálogo y a hacer posible que hoy Cataluña pueda contar con una ley pionera para la reducción y prevención del desperdicio alimentario.

Quiero recordar que esta ley empezó con una perspectiva muy social y centrada en la donación de alimentos, condicionada por la última década de crisis. Vimos cómo ayuntamientos y entidades sociales tuvieron que incrementar, con esfuerzo, sus programas para la donación de alimentos a miles de familias que sufrieron dificultades económicas, fruto del abandono de la protección social, de unas políticas despiadadas e inhumanas que ante la destrucción de empleo no fueron capaces de dar respuesta a las familias.

Pero, más allá de la donación de alimentos, la ley tenía que cumplir otros objetivos..., que incidan directamente en las razones medioambientales y que promuevan un cambio en las formas de consumir. Nos lo dijeron las personas comparecientes en la ley, cuya participación ha sido imprescindible para dar el giro necesario y hacerla un instrumento útil para la prevención y reducción del despilfarro de alimentos.

La ley incide en toda la cadena alimentaria, desde el sector primario, pasando por las distribuidoras de alimentos, el sector de la restauración, hasta llegar al consumidor final. La ley quiere generalizar acciones que empezaron a poner en práctica personas concienciadas con su entorno y su sociedad, ecologistas, personas solidarias, altruistas, que nos han ayudado a emprender y a hacernos corresponsables de los cambios urgentes que necesitamos para hacer frente a la crisis climática.

Era importante para nosotras poder incorporar al sector primario; también reconocer las buenas prácticas que representa el *espigolament* y la participación en la transformación de alimentos con fines sociales.

En la distribución en supermercados se habló mucho de qué hacer con los alimentos perecederos y próximos a su fecha de consumo preferente. Pues aquí está la propuesta de regulación con todas sus garantías jurídicas y de seguridad alimentaria, como avalan los organismos competentes del Govern.

La restauración también ha de luchar contra ese 12 por ciento de alimentos que desechamos y que se le atribuye al sector. La obligación de servir a los clientes los alimentos que no han consumido es un paso adelante. Y esto no puede dejar de lado la perspectiva medioambiental y el compromiso de luchar contra los plásticos de un solo uso. Cada día lo hacemos mejor y sumamos a más sectores a su compromiso

medioambiental. Y el gran reto para la prevención y reducción del despilfarro es para los consumidores, que nos alimentamos cada día y que vemos convertido el derecho a una buena alimentación, sana y equilibrada, en una actividad relacionada a menudo con el exceso.

De los datos que tenemos disponibles, nos indican que el 58 por ciento del alimento que se desperdicia se produce en los hogares; es decir, adquirimos más alimentos que los que necesitamos. Y esto es, en buena medida, por la forma en que se nos ponen a disposición los alimentos. Necesitamos incentivar la compra a granel y eliminar los *packs* familiares y envasados, que, a su vez, son plástico y más plástico.

Tuvimos un debate importante sobre cómo esta ley iba a ser eficiente al encarar los planes colectivos, para que la cadena alimentaria cumpliera con los objetivos marcados. Entendíamos que autónomos, pequeñas empresas, cooperativas, tenían que poder obtener los planes aun teniendo pocos recursos. Llegamos al acuerdo de que la Administración será quien facilite las guías sobre los planes colectivos, asegurando el principio de equidad. Otra de las cuestiones que más debate generó fue la posibilidad de vender o revender el producto donado, cosa que finalmente..., la legislación existente resolvió el debate, aunque fuera al final.

En definitiva, aquí está el camino andado estos meses. Nuestro grupo votará a favor de esta ley, que tiene que contribuir positivamente a reducir y prevenir el desperdicio alimentario, al reto del cambio climático y a una mayor distribución de los alimentos, contribuyendo a que un derecho tan básico como el de la alimentación sana y saludable esté al alcance de todas.

Felicidades a la ponencia, y reitero mi agradecimiento a todos: comparecientes, Govern, diputados y diputadas por el trabajo realizado.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats, i persones que ens acompanyen, entro com a suplent a defensar el posicionament del nostre subgrup amb relació a aquesta proposició de llei que a partir d'avui esdevindrà llei.

El desaprofitament dels aliments és una de les principals causes d'emissió de CO₂ a nivell mundial, i de fet els estudis ens diuen que si agrupéssim el conjunt d'aliments que es llencen sota un mateix país, seria el tercer país emissor de CO₂, no?, més gran després dels Estats Units i de la Xina.

La llei que arriba avui a votació, en el seu text original, tenia conceptes que creaven confusió, una certa inseguretat jurídica dels actors implicats en els conceptes de malbaratament, passant per les dates de consum preferent, de caducitat, i unes obligacions una mica extremes, tant per a l'hostaleria, per a les ONGs, per a associacions, per a pagesos, per a ramaders, i un règim sancionador fins i tot del tot desproporcionat.

Els treballs de la ponència... Agraïm el treball dels compareixents, dels companys de la resta de grups parlamentaris, dels lletrats, que ens han facilitat les coses, especialment perquè, també com ha dit el Subgrup de la CUP, som un grup petit que no tenim massa disponibilitat per poder assistir a totes les reunions, però, en qualsevol cas, un agraïment especial que em trasllada la diputada que ha participat en la redacció d'aquesta proposició de llei, als diputats relator, Raúl Moreno, i al diputat de Junts per Catalunya, Josep Maria Forné.

El text que arriba, arriba amb un millor règim sancionador, més equilibrat, una clarificació de responsabilitat civil, millores a les bonificacions fiscals als agents que ajuden a millorar l'aprofitament alimentari, clarificació de l'espigolament i calenda-

rització a un any perquè el Govern desenvolupi el reglament que haurà de fer efectiva la seva aplicació.

Espanya som el setè país amb més desaprofitament alimentari de la Unió Europea: 8 milions de tones, 167 camions de doble eix i remolc plens de menjar aprofitable. Sense cap mena de dubte, aquesta llei pretén ajudar a reduir-lo, en la mesura que s'apliqui sota els criteris de llibertat, responsabilitat i compromís, motiu pel qual hi donarem suport.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Hem cridat a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, passarem a votar el Dictamen de la Proposició de llei sobre la reducció del malbaratament alimentari i les esmenes reservades dels diferents grups parlamentaris.

Començarem, en primer lloc, per les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, que ha demanat que es fessin votacions separades de l'esmena número 81 i la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans. Sí? *(Pausa.)*

Doncs, passem a la votació. Comencem per aquestes esmenes. Comencem per l'esmena número 81, corresponent al Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes números 28, 49, 87, 98 i 161, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Votem l'esmena número 111.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

I votem ara les esmenes reservades del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, que són les esmenes números 74 i 103, en una primera votació, i la resta de les seves esmenes en una segona.

Votem, per tant, les esmenes 74 i 103.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 7 vots a favor, 125 en contra i cap abstenció.

Votem ara el paquet d'esmenes reservades de la CUP - Crida Constituent, llevat d'aquestes dues que hem votat.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 128 en contra i cap abstenció.

I votem ara l'esmena conjunta del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, corresponent a l'esmena número 6.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Votem ara les tres esmenes signades per tots els grups i subgrups parlamentaris, de modificació del tercer i cinquè paràgraf de l'exposició de motius i d'addició al sisè paràgraf de l'exposició de motius.

Comença la votació.

Aquestes tres esmenes han estat aprovades per unanimitat, és a dir, 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara, finalment, el text del dictamen.

Atenent a la petició de votació separada d'un grup parlamentari, votem primer el bloc amb els articles que van del 9..., amb els articles –perdó– 9.3, 14 i 15 del dictamen, i després votarem la resta del dictamen.

Per tant, votem aquest primer bloc.

Comença la votació.

Aquest primer bloc del dictamen ha estat aprovat per 97 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

I votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

La Proposició de llei de reducció del malbaratament alimentari ha estat aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Moltes gràcies.

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, per la instauració d'unitats de valoració forense integral, per la lluita contra la violència masclista (debat de totalitat)

202-00053/12

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, de 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, per la instauració d'unitats de valoració forense integral, per la lluita contra la violència masclista.

(Remor de veus.)

Els demano que si han d'abandonar l'hemicicle, ho facin amb el màxim de silenci possible. Gràcies. *(Pausa.)*

Abans de començar el debat anunciat, els faig avinent que la Junta de Portaveus va acordar que aquest debat de totalitat se substanciaria conjuntament amb el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, de 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Per tant, farem els dos debats conjuntament. I, en primer lloc, per tal de presentar la primera proposició de llei, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Lorena Roldán. Quan vulgui.

Lorena Roldán Sánchez

Sí; gràcies, president. Bien, buenas tardes. En primer lugar, quiero saludar y dar las gracias a todas las entidades que nos acompañan esta tarde, y en especial a la entidad El Latido de las Mariposas, por esa gran labor y necesaria labor que se está haciendo luchando contra la violencia machista en uno de los ámbitos más importantes y más fundamentales que es el de la educación. *(Aplaudiments.)* Como bien decís desde vuestra entidad, cada víctima de la violencia machista es una mariposa a la que le han quitado sus alas. Así que hoy, en recuerdo a todas ellas, nosotros lucimos estas mariposas en nuestra solapa para tenerlas presentes siempre, para no olvidar nunca que debemos seguir luchando para erradicar esta lacra de nuestra sociedad.

Bien, estamos a las puertas del Día Internacional de la Mujer, que se este domingo, y en una fecha tan importante como es el 8 de marzo, nosotros queremos reiterar todo nuestro compromiso para acabar con las desigualdades entre mujeres y hombres en los distintos ámbitos –en lo social, en lo económico, en lo cultural, en lo educativo–, y así lo venimos demostrando día a día con nuestro trabajo. Porque en Cataluña y en el resto de España hay millones de mujeres que están esperando una respuesta por parte de los representantes políticos y que quieren medidas reales y efectivas. Esto es, pues ni más ni menos, que medidas para que todas las mujeres

podamos desarrollarnos en igualdad de condiciones, sin exigirnos ningún carnet más allá que el de aspirar a una sociedad mejor.

Diputados y diputadas, la igualdad entre mujeres y hombres no se puede centrar en cambiar palabras, lo que hay que cambiar son las políticas, y debemos impulsar mejoras que nos acerquen hacia esa igualdad real y efectiva entre mujeres y hombres.

Y hoy también tenemos, tienen ustedes también, los diputados del resto de grupos, una valiosa oportunidad para hacer realidad medidas concretas para todas aquellas mujeres que sufren la cara más terrible y más cruel de la desigualdad, que es la violencia machista. Porque nos encontramos, como decía, ante una de las mayores lacras de nuestra sociedad, la mayor muestra de esta desigualdad de la que hablamos, que pesa como una losa, y una losa que además nos cuesta vidas.

Según los últimos datos del Ministerio de Igualdad, solo en lo que llevamos de año en este 2020, catorce mujeres han sido asesinadas en España, tres de ellas aquí, en Cataluña. Este pasado año, en nuestro país hemos superado la terrible cifra de más de mil mujeres asesinadas a manos de sus parejas o de sus exparejas, desde que existen registros oficiales en 2003. Y es evidente que esto no puede seguir así. Tenemos que trabajar todos para que no haya ni una víctima más, ni una más y ni una menos de nosotras. Con más recursos, con más prevención, ayudando a las supervivientes a recuperarse. Y en esta cuestión tenemos que ir todos a una, no valen las excusas, y tenemos que poner también el foco en la prevención.

Miren, Cataluña es la comunidad autónoma con el porcentaje más bajo en concesión de órdenes de protección a las víctimas de violencia machista. De hecho, según datos del Consejo General del Poder Judicial, de las peticiones que llegaron en 2018 únicamente se concedieron menos de la mitad, el 48 por ciento de estas solicitudes tuvieron respuesta. Y esto, obviamente, es un problema. Estos datos, además, nos hacen que se nos encienda una luz de alerta, y hoy desde mi grupo, con esta proposición, lo que queremos es precisamente apagarla.

Las asociaciones de víctimas de violencia machista vienen alertando desde hace ya también muchísimos años de la falta de psicólogos forenses que puedan asistir a los jueces de los juzgados especializados en violencia de género, y de hecho la propia Ley contra la violencia de género ponía de manifiesto también esta circunstancia e instaba a la implantación de unidades de valoración forense integral. Sin embargo, Cataluña es la única comunidad autónoma que no tiene implantada estas unidades. Así que años y años de gobiernos convergentes, también socialistas, algunos en coalición con Esquerra Republicana, y estas unidades siguen sin ponerse en marcha. Y lo que es peor: algunos incluso hoy nos traen aquí una enmienda a la totalidad; es decir, no solamente no hacen su trabajo, sino que además impiden que los demás hagamos el nuestro.

Miren, esta proposición de ley que hoy traemos consiste ni más ni menos que en implantar estas unidades de evaluación forense para poder proteger mejor a las víctimas de la violencia machista; unas unidades que son una herramienta fundamental y muy valiosa para luchar contra la lacra social del machismo. Se trata de equipos multidisciplinares, formados por psicólogos, trabajadores sociales y médicos forenses, que dan una respuesta coordinada, específica y especializada entre los diferentes profesionales para valorar el diagnóstico de un posible caso de violencia machista. Y lo hacen a través de la elaboración de unos informes que permiten un diagnóstico que va más allá de la simple búsqueda de la sintomatología de una agresión.

Estas unidades son necesarias, puesto que ayudan a los jueces a tomar las medidas más adecuadas en las órdenes de protección y, por tanto, ayudan a valorar mejor la situación de las víctimas y dan una respuesta apropiada y una respuesta efectiva para cada caso concreto. Y lo hacen con informes psiquiátricos o médicos, psicológicos, sociales..., en todas las fases de la investigación, el enjuiciamiento y la ejecución. De esta forma se facilita el trabajo de las partes y del juez en la fijación de estas

medidas protectoras de la mujer, y también de sus hijos, que se hayan de adoptar en cada momento.

Lo que propone esta proposición de ley que nosotros traemos se centra básicamente en una serie de puntos que ahora explicaré. El primero de ellos, realizar una valoración integral de los efectos de la violencia física, síquica y sexual a las mujeres víctimas de violencia machista. En segundo lugar, valorar también los efectos de la exposición a la violencia, y también de las agresiones sufridas por los hijos y las hijas de estas víctimas por sus menores a cargo, en ocasiones, lamentablemente, víctimas invisibles de la violencia machista. También la valoración de la incidencia, la peligrosidad y el riesgo de reincidencia del agresor, porque lamentablemente en muchos casos el agresor es recurrente y sin embargo no se han podido tomar las medidas de protección oportunas. También la valoración de los procedimientos civiles que afectan a las víctimas de violencia de género y que estén previstas en la legislación vigente. Y ya por último, evidentemente, pues la adopción de las medidas de protección que correspondan en base a los puntos anteriores. En definitiva, de lo que se trata es de facilitar más elementos técnicos e información para que tanto los jueces como el Ministerio Fiscal puedan adoptar las mejores medidas de protección y disponga de una información de calidad, una información individualizada, más allá de las meras declaraciones de las partes.

Miren, estamos ante una herramienta útil y eficaz para prevenir situaciones de violencia, abusos y maltratos, así como para garantizar también la protección de la víctima, y en consecuencia una herramienta que puede hacer que disminuyan el número de mujeres asesinadas. Por eso no podemos permitirnos hoy que esta ley no salga adelante. Insisto en que Cataluña es la única comunidad autónoma que no tiene implantada estas unidades; o sea, es que no existe ni implantación efectiva ni en Tarragona, ni en Lleida, ni en Girona... Aquí en Barcelona simplemente existe en los juzgados, en los partidos judiciales de Barcelona, Hospitalet de Llobregat y Gavà.

Esta situación sucede (*veus de fons*)... –ahora lo comentamos, si quiere, señora Capella, déjeme que acabe–, esta situación sucede ya que no existe precisamente esta ley que tenemos aquí, no hay una regulación apropiada de estas unidades forenses, ni tampoco los medios necesarios, y por tanto, pues no se puede hacer efectiva la finalidad para la que estas unidades fueron creadas, que no es otra, insisto, que la de ayudar a las víctimas, que no es otra que la de ayudar a los jueces y al Ministerio Fiscal a dar una respuesta apropiada a cada caso.

Y eso está pasando pese a que la fiscalía incluso ha pedido ya en numerosas ocasiones su creación y la necesidad de reforzar las ya existentes. Y ellos conocen muy bien esta realidad, porque son ellos los que sufren una importante sobrecarga de trabajo, con el consiguiente retraso, pues, que esto conlleva en la tramitación de los procedimientos.

Miren, hoy tenemos la oportunidad de decidir sobre estas unidades de valoración forense integral, que vean la luz por fin estas unidades. Porque lo que se está decidiendo hoy es si impulsamos o no una legislación conveniente para las unidades de valoración forense integral, para poder luchar contra la violencia machista. Así que le pedimos al resto de los grupos parlamentarios altura de miras, que se alejen del bloqueo, para que se puedan tramitar, y piensen en el bien de las mujeres, y no en los intereses partidistas. Porque, miren, en este Parlamento hemos tenido que escuchar con auténtica vergüenza decir que en Cataluña se emiten menos órdenes de protección a las víctimas porque la justicia es «española y machista» –esto, entre comillas–, y que por eso es necesario un estado catalán. Miren, no, no. Lo que es necesario es dejar de culpar a los demás de sus propias incapacidades y ponerse a trabajar. Y hoy tienen la oportunidad de hacerlo (*aplaudiments*) –hoy tienen la oportunidad de hacerlo.

Comparemos con otras comunidades autónomas. Por ejemplo, en la Rioja es donde se conceden el 91 por ciento de las órdenes de protección, señora Capella, el

doble de las órdenes de protección que se conceden aquí en Cataluña. ¿Y sabe qué? Que el sistema judicial es el mismo, ¡el español! Lo que pasa, que es que ustedes no trabajan. ¿Qué es lo que diferencia a la Rioja de Cataluña? El gobierno; que aquí hay un gobierno separatista que tiene otras prioridades, que no son estas.

Así que, por tanto, insisto que dejen ya de culpar al resto de España, que asuman sus errores y, sobre todo, que los enmienden, que tienen hoy la oportunidad de hacerlo.

Y no es que lo diga Ciudadanos; es que lo dicen los hechos, lo dicen los datos. Miren, en la Comunidad de Madrid, por ejemplo, se dispone de setenta y un equipos sicosociales para analizar el riesgo de víctimas de violencia machista, con especialistas que realizaron hasta un total de 2.500 informes. Si Cataluña también tiene que hacer frente a esta lacra, como otras comunidades autónomas, no priven ustedes ni a los jueces ni al resto de operadores jurídicos de tener estas unidades de evaluación forense que, insisto, pueden ayudar a prevenir y a proteger mejor a las víctimas de violencia machista.

Y, por tanto, no entendemos cómo ustedes pueden plantear hoy aquí, Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, una enmienda a la totalidad, que insisto que es que somos la única comunidad autónoma que no ha desarrollado estas unidades; así que, por favor, háganlo de una vez. Y no solamente es que no las tengamos, no, no; o sea, es que a qué nivel están ustedes dispuestos a degradar este Parlamento, insisto, poniendo enmiendas a la totalidad a una ley que lo que pretende es proteger a las víctimas de violencia machista, cuando este Parlamento debería..., es una pena que no lo haga, pero debería dedicarse a defender la libertad y la igualdad de todos los ciudadanos.

Miren, nosotros les pedimos que recapaciten, que remen con nosotros a favor de todas las mujeres. Hemos visto los resultados de estas unidades de valoración en otras comunidades autónomas; así que, por favor, no privemos a las mujeres que sufren la violencia machista en Cataluña de un instrumento tan valioso para protegerlas. Es fundamental que se evalúen uno a uno estos casos, de cada víctima, de sus hijos, de las personas que presencian también esta violencia en el hogar, porque no hacerlo puede marcar la diferencia.

Miren, como les decía, estamos hablando de unidades con profesionales especializados, un psicólogo, un trabajador social y un médico forense por juzgado, que atenderán a las mujeres en un momento que es muy clave para hacerlas salir, pues, de ese infierno que supone la violencia machista. Creo que en este asunto no podemos permitir que los rifirrafes partidistas priven a las víctimas de estos equipos para hacer frente a situaciones tan dolorosas y tan complejas, a todos los niveles. Dejemos que sean estos profesionales los responsables de valorar en cada caso los efectos de la violencia que las mujeres puedan sufrir.

Miren, yo creo con toda convicción que estas unidades ayudarán a las mujeres y, sobre todo, ayudarán a salvar vidas. Y estoy convencida de que nadie ahí fuera va a entender las enmiendas a la totalidad presentadas por Junts per Catalunya y Esquerra Republicana ante una propuesta que lo que hace es desarrollar la Ley de violencia de género, que copia aquello que ya funciona, y además con éxito, en otras comunidades autónomas y que tiene como finalidad la protección de las víctimas. Así que yo desde aquí le pido a estos partidos, Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, que reconsideren su posición. Porque, miren, para ser feminista, para luchar por la igualdad y combatir la violencia machista, además de las palabras también se necesitan hechos. (*Aplaudiments.*)

Como saben, era un debate conjunto, como se ha explicado ya al inicio de mi intervención, y por tanto pasaríamos ahora también a valorar esta propuesta que nos llega por parte del Grupo de Catalunya en Comú Podem. Se debate también, pues, la reforma de la Ley catalana del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista; es una ley que además fue de consenso, pero creo que evidentemente, pasados, pues, doce años, ya, desde su aprobación, creemos que es el momento de ac-

tualitzar-la, de millorar-la, de enriquer-la i sobre tot també de buscar noves respostes a esos nous reptes que han anat surgint en els últims anys.

Nosaltres des de Ciutadans hem treballat també en esta línia, hem presentat dos proposicions de llei per modificar-la. Per tant, valoram positivament, pués, totes les propostes que milloren i refuercen la prevenció de la violència de gènere i la protecció també de les víctimes. En este sentit, i en relació amb esta proposta que nos presenta el Grup de Catalunya en Comú Podem, pese a que nosaltres, pués, consideram que hi ha alguns aspectes a polir i hi ha alguns temes en els que no coincidim en el enfocament, sí que evidentment trobam interessant que es aborde, per exemple, la violència que es exerceix en les xarxes socials, en el món digital, o també que es amplie la formació a les professionals.

Per això nosaltres no hem presentat una enmienda a la totalitat, per a que esta proposició pugui continuar el seu tràmit. Perquè nosaltres sí que predicam amb l'exemple i nos da igual qui firmi esta iniciativa, si pot contribuir a solucionar problemes. Ojalá tots els que estan hui aquí poguessin dir lo mateix.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació té la paraula, per presentar la segona proposició de llei, la diputada senyora Susanna Segovia, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista (debat de totalitat)

202-00067/12

Quan vulgui, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Bona tarda a tothom. Probablement hi ha bastant de consens en aquesta cambra, potser fins i tot unanimitat, en que el feminicidi és la màxima expressió de les violències masclistes; que ens maten per ser dones. Ens maten, perquè sota la punta més crua dels assassinats trobem tot un sistema patriarcal que abraça menyspreus, insults, cops, empentes, desigualtats d'oportunitats, desigualtats de rols, vergonya, humiliació, descrèdit... Ens maten, perquè encara tenen molt de pes, massa pes, els valors heteropatriarcal al sistema, i això és el que ho permet.

A Catalunya un 51,3 per cent de les dones han patit violència masclista, i això excoent comentarís, gestos sexuals o exhibicionisme, al llarg de la seva vida. Un 25,3 per cent de les dones, una de cada quatre, ha patit alguna agressió especialment greu durant el seu cicle vital. Ja s'ha comentat: només en el que portem d'any, tres dones mortes a Catalunya, dues dones i una nena, catorze a la resta de l'Estat. Només aquestes tres ja són un terç del que va haver-hi tot l'any passat a Catalunya.

Efectivament, tenim una llei pel dret de les dones a erradicar la violència masclista que va ser pionera a l'Estat i a molts llocs; una llei que en el seu moment va posar i posa el focus en les diverses formes i àmbits de la violència; una llei que va ser de consens, que parteix de la defensa dels drets de les dones; una llei que contempla tota una sèrie d'instruments per ser desplegats, de recursos necessaris per garantir la lluita contra les violències masclistes; una llei que hauria d'haver estat desplegada prioritàriament amb tots els recursos al seu abast i que no ha estat així; una llei que ha vist com en els deu anys des de la seva aprovació –ara dotze, ja– bàsicament el que s'ha fet és retallar els recursos per a la lluita contra la violència masclista, per a les polítiques feministes. Unes retallades que tot just ara comencen a revertir-se.

Han passat dotze anys. Les denúncies segueixen creixent. Les violències ocupen més àmbits i cal que el Govern, d'una vegada per totes, prioritzi de veritat, amb recursos i amb polítiques concretes, la lluita contra la violència masclista, més enllà del faristol. Les necessitats estan identificades, les solucions proposades; cal un pas endavant. I això és lo que nosaltres hem volgut fer amb aquesta Proposició de Llei de reforma de la Llei 5/2008, que en realitat no és una reforma; en realitat, és una ampliació, és anar més enllà del que la llei va recollir en el seu moment.

Nosaltres vam presentar –i ho hem fet votar en aquest Parlament diverses vegades– la necessitat de revisar aquesta llei. També, en molts casos, a partir dels informes que les mateixes entitats expertes, i sota encàrrec de l'Institut Català de les Dones, van fer l'any 2018, quan es feien els deu anys de la llei, i on es detectaven tota una sèrie de mancances, en part pel desplegament i en part per aspectes que van quedar fora en el seu moment, bé perquè no es van recollir en pro d'aquest consens, bé perquè en el seu moment no tenien la força i la urgència que tenen ara, com per exemple, les violències digitals.

Nosaltres el que fem ara és avançar-nos. Ens hem avançat una mica a presentar aquesta proposició de reforma. Per què? Perquè no s'havia fet durant tot aquest temps. Perquè no hem vist, per part del Govern, una iniciativa i una voluntat de portar-ho endavant. Perquè vèiem que s'acabava una nova legislatura i això no es feia.

I per això els volia explicar també una mica com ho hem treballat, perquè, al final, som un grup de vuit diputats i diputades, que estem a l'oposició, que creïem que la reforma d'una llei com la 5/2008, que es va fer com es va fer, el que requeria és que es fes un procés similar. Un procés de participació liderat des del Govern, amb una participació àmplia de totes les entitats i que poguéssim donar lloc a que tornéssim a debatre deu anys, dotze anys després, aquí al Parlament, quin és l'enfocament i quines són les polítiques que necessita Catalunya per fer front a les violències masclistes. Això no ha pogut ser. No ha pogut ser perquè el Govern no ho ha fet i perquè nosaltres no tenim la capacitat de fer un procés participatiu d'aquestes dimensions, perquè per a això tenen la responsabilitat i les capacitats aquells que governen.

Però, llavors, què hem fet? Hem encarregat a un grup d'expertes que sí que van treballar la 5/2008, que sí que hi van treballar i en tots aquests anys han treballat en el seu desplegament. Vam fer un encàrrec a la Laia Serra, una advocada reconeguda per molts dels que estem aquí pel seu paper que té com a jurista en la defensa de la lluita contra les violències masclistes. Vam parlar amb altres expertes que vostès segurament també han pogut conèixer. I aquest document és el resultat d'aquest procés de debat, de treball intern, en el que com a mínim, jo, com a diputada, puc assegurar que n'he après molt, i que justament un dels objectius que tenen aquest document i aquest inici d'aquest debat és que totes puguem aprendre'n molt, que totes puguem tornar a portar aquí aquestes expertes, al Parlament, per escoltar-les, per sentir-les, perquè ens esmenin, perquè ens corregeixin, perquè diguin el que ens falta... Perquè tornem a tenir, aquí al Parlament, la força del 8 de març i la força de les expertes i de les persones que lluiten dia a dia en la lluita contra les violències masclistes.

I això és un dels primers grans objectius d'aquesta llei: fer aquest debat. Fer aquest debat, que puguem fer-ho totes, exactament, com també s'ha dit, més enllà d'etiquetes de partits. No volem que el resultat d'aquesta llei sigui una llei d'un grup polític. Volem que el treball parlamentari ens permeti que torni a ser una llei que tot el Parlament se la pugui sentir pròpia, que puguin sentir-se que els pertany i que el resultat no tingui per què ser el que està entrat ara, sinó que sigui el resultat d'aquest procés de debat.

Nosaltres hem centrat algun dels aspectes que creïem que calia millorar de la 5/2008, que els explicaré ara breument, tot i que ja ho han pogut llegir al text. Un dels més destacats és incloure la violència institucional, tant com a forma com com a àmbit, definir el concepte de «diligència deguda» i especificant que la violència institucional s'exerceix per acció, però també per omissió; que és responsabilitat de

totes les institucions públiques defensar els drets de les dones i defensar les dones víctimes de violència masclista, i que no fer-ho o fer-ho malament és també violència institucional i és també una violència masclista.

Introduir les violències digitals. Com ja s'ha comentat, cada vegada més assistim a agressions que tenen lloc en l'àmbit digital: suplantació d'identitat, gravació i difusió d'imatges sense consentiment..., recentment he vist una sentència que per primera vegada deia que no es pot difondre una foto privada si no és amb el consentiment exprés de la persona que surt en aquesta foto; però aquesta sentència no es fa en el marc de la lluita contra les violències masclistes, es fa en l'àmbit de la privacitat. Nosaltres el que volem és que això sigui també reconegut com una violència masclista.

Reforcem la definició de «consentiment». També ahir es va parlar, arran de la proposta que s'ha aprovat al Consell de Ministres del Govern de l'Estat espanyol. El consentiment és: «Sí és sí, no és no; la resta és violació». La càrrega de la prova de demostrar que ha estat una relació consentida en casos on hi ha dubte ha de ser sempre de l'agressor, mai de la víctima, i fins que no entenguem això seguirem tenint «manadas» i seguirem tenint víctimes que han de demostrar la situació de vulneració i la situació de violència que van passar perquè, en el seu moment, no van dir un «no» prou clar. No, no és això; s'ha de dir un «sí» prou clar, perquè realment es pugui posar la càrrega de la prova en la persona que ha fet l'agressió.

Altres aspectes. Introduïm i reforcem el concepte d'«interseccionalitat», que també ha sortit nombroses vegades en aquesta legislatura, en debats en aquest Ple, sobretot arran del Parlament de les Dones i el Ple monogràfic que vam fer al desembre. Cal reconèixer els diferents eixos que determinen les situacions d'opressió i privilegi de les dones. Reconèixer altres eixos de discriminació que s'afegeixen al que és el fet de ser dones en si mateix: l'origen, el color de la pell, la situació administrativa –abans s'ha comentat–, el racisme institucional que suposa la llei mordassa, l'edat, la classe social, la diversitat funcional o psíquica, les addiccions, l'estat serològic, la privació de llibertat, l'orientació sexual o la identitat i l'expressió de gènere. Tots aquests factors agreugen la vulneració i les violències que pateixen les dones. Per això la interseccionalitat és clau per tenir-la en compte a l'hora de parlar de violències masclistes.

Hem afegit, breument, altres formes de violència que també s'estan parlant. La violència ambiental contra les dones i la creació d'un ambient intimidatori. La violència obstètrica: la llibertat de ser mares o no ser-ho i de decidir com parim; poder garantir, sempre, que tindrem un part i un postpart respectuos i respectat.

També assegurem i ampliem la formació especialitzada a totes aquelles persones que han d'intervenir en l'abordatge de la violència masclista. Una cosa fonamental per realment avançar cap a l'eliminació de la violència institucional i la revictimització de les dones víctimes de violència masclista.

En definitiva, el que proposem és ampliar la llei a totes les dones, a tots els àmbits i formes i adaptar-la a les interpel·lacions que rebem des del carrer i des del moviment feminista.

Aquest diumenge tornarem a veure centenars de milers de dones que estarem al carrer –també homes, que ens acompanyaran– per denunciar de nou l'emergència masclista i les desigualtats de gènere. Sortirem per denunciar la feminització de la pobresa, l'emergència climàtica, la precarietat habitacional i energètica, la llei d'estrangeria i la llei mordassa; totes elles amb greus impactes, també, sobre les dones. Sabem que les violències sobre les dones són sistèmiques, són molt més àmplies que l'abast d'aquesta proposició de reforma, però també per això, hi insistim, era necessari, ara i aquí, fer-la més transversal, més forta i més àmplia.

Estem veient com els nous feixismes ens creixen al voltant i porten a voler invisibilitzar les violències masclistes. Hem vist, i veiem, com encara es pretén criminalitzar les dones que defensen els seus fills i les seves filles dels maltractadors, que lluiten amb ordres d'allunyament que es vulneren contínuament i que viuen amb

por, que viuen amb molta ansietat. Hem vist els intents de discriminar i menystenir les dones trans, les identitats no binàries, les treballadores sexuals. Nosaltres volem proposar una llei que inclogui totes les diversitats dels feminismes i que reconegui tots els eixos d'opressió i violència que patim les dones. Una llei que no deixi cap dona enrere i que sigui, en si mateixa, un mecanisme de control perquè les institucions no puguin fer cap pas enrere, no puguin posar cap excusa.

En la tramitació d'aquesta llei, com dèiem, volem obrir un procés de participació, de debat i de compareixences, de representants, de moviment i de les organitzacions feministes. Són elles les que han de donar sentit a aquesta proposició de llei. Som nosaltres, com a diputats i diputades, qui les hem d'escollar i qui hem de recollir això i convertir-ho en les esmenes que creiem necessàries per poder sempre millorar la proposta que es presenta per iniciar aquest debat. Per això, volem demanar, des del nostre grup, tota la col·laboració, la predisposició, la voluntat i les ganes a la resta de grups parlamentaris, perquè el resultat pugui ser també un resultat de consens, un resultat que sigui també un orgull de tots els grups, un orgull d'aquest Parlament. Treballem-les juntes perquè pugui ser una llei de totes, perquè pugui ser una llei d'aquest Parlament.

Convido especialment el Grup de Ciutadans perquè facin les seves aportacions, les que considerin necessàries en el marc de la tramitació de la llei més enllà de quin sigui finalment el resultat de la seva proposició. Nosaltres creiem que totes les aportacions són necessàries i tot el que sigui reforçar els mecanismes i desplegar el que ja està vigent de la Llei de violències masclistes 5/2008 i aquestes millores que nosaltres proposem és sempre una aportació en positiu.

Com que probablement la legislatura pot ser que no duri tot el que seria necessari per acabar aquesta tramitació parlamentària..., de fet, des del nostre grup mateix estem demanant eleccions tan aviat com sigui possible, però no per això hem volgut deixar d'iniciar aquest tràmit, perquè creiem que tot allò que puguem avançar mentre duri aquests mesos que queden encara a través del tràmit parlamentari, a través de la ponència, ja servirà per fer aquest debat i ja servirà per millorar i per enriquir el text. I també, com a grup, ens comprometem a que, quan hi hagi una nova legislatura, sigui una de les primeres iniciatives que tornem a registrar amb totes aquelles aportacions que hagin pogut recollir en el procés que tindrem d'aquí a acabar l'actual legislatura, que tampoc no sabem quan serà.

Ja ho parlàvem ahir, al Consell de Ministres es va aprovar la llei orgànica per les llibertats sexuals, la llei del «solo sí es sí», la llei de les víctimes de la manada, la llei que fa un pas endavant en el reconeixement de les violències. Creiem que amb aquesta llei, que també serà un marc que servirà per aquí, per Catalunya, l'Estat espanyol es pot convertir en un país més segur per a les dones, però també sabem totes que si no hi ha formació, si no hi ha educació, i si no hi ha una sensibilització profunda des de petites, des de petits, des del zero-tres, no aconseguirem mai canviar una societat patriarcal que condemna les dones a la violència masclista, a la discriminació i a la desigualtat. Cal contundència amb els agressors, tota la contundència, però també cal, sobretot, una responsabilitat compartida, una criança responsable, una dedicació sexoafectiva que posi per davant les cures, les persones, la igualtat i el respecte, i sense cap mena de pin parental. Cal acabar amb el patriarcat per aconseguir la igualtat i la fi de la violència masclista.

Com ens va dir aquí al Ple que vam tenir al desembre la vicepresidenta del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, la Montse Pineda, cal abolir el patriarcat. Siguem valentes i fem passos per abolir-ho amb aquest debat també.

Visca el 8 de març i visca la lluita feminista.

El president

Gràcies, diputada. A continuació i per defensar l'esmena a la totalitat presentada conjuntament pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i el Grup Parla-

ri Republicà, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Jenn Díaz. Quan vulgui.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bé, jo volia dedicar gran part de la meva intervenció a l'ampliació, que coincideixo que la paraula és «ampliació», de la proposta de les companyes dels comuns, però m'emprenya la intervenció que ha fet la senyora Roldán, perquè crec que aquest tema és prou sensible i és prou important com per no venir a fer aquí un altre cop un d'aquests debats incendiaris; perquè no estar-hi d'acord, i presentar una esmena a la totalitat de la seva proposició de llei no vol dir que no els deixen fer la feina, vol dir que vostès, en tot cas, queden convidats a fer la feina en aquesta tramitació, la tramitació que proposen les companyes dels comuns, per fer aquestes mateixes aprovacions.

I li diré per què és aquesta esmena a la totalitat. En primer lloc, perquè vostè ha mentit. Erren en la fórmula, igual que en el debat dels gossos escorta. Assenyalen la problemàtica i no aconsegueixen donar amb la bona solució. I aquest camí que vostès proposen no és la via. I per això presentem una esmena a la totalitat, i no perquè no vulguem abolir ni el patriarcat ni estiguem en contra de la violència masclista ni dels feminicidis. És estúpid considerar que una esmena a la totalitat vulgui dir que estem en contra de fer aquesta feina. I, hi insisteixo, assenyalar-nos als grups parlamentaris que hem presentat l'esmena a la totalitat com si nosaltres fóssim còmplices de la violència masclista, em sembla que no toca.

I diu: «El feminisme s'ha de demostrar amb els fets.» D'acord, doncs a Andalusia deixin d'intimidat-se per Vox i de vendre les associacions de les dones a l'ultradreta. És el que han de fer. *(Aplaudiments.)*

I ens quedem molt tranquil·les fent aquesta esmena a la totalitat per cinc motius: el primer és que moltes d'aquestes mesures que proposen estan fetes. El segon, perquè, amb l'aprovació dels pressupostos, aquesta dotació es tirarà endavant. El tercer, perquè la part tècnica no depèn del departament, com vostès volen fer creure. El quart, perquè els informes són independents. I el cinquè, perquè el que manca en tot cas seria coordinació, i no el que vostès plantegen.

I, dit això, jo voldria dedicar la meva intervenció a fer-la en positiu i a parlar de la tramitació de les companyes dels comuns. Hi insisteixo, agraeixo la feina que han fet amb l'advocada Laia Serra; es nota la feina. Coincideixo en que és una ampliació i la valorem, i no només hi estem d'acord sinó que hi som amb entusiasme, perquè també volem aprendre amb aquesta tramitació.

Feia molta enveja quan ens presentaven els deu anys de la llei pionera del 2008. I pensar que podem tenir l'oportunitat de convocar totes aquestes entitats al Parlament de Catalunya per poder treballar colze a colze amb totes aquestes entitats, que no oblidem que són responsables de la majoria de les iniciatives que hem fet en aquesta legislatura, doncs ens sembla que som privilegiades de poder fer aquesta feina i de reobrir aquesta llei, que va ser pionera, però que han passat deu anys i n'hem de seguir parlant.

Moltes d'aquestes demandes i reclamacions han sortit en el dia a dia parlamentari. Moltes sortien a la declaració del Parlament de les Dones, la vam debatre en el monogràfic, parlem d'aquesta llei del «només sí és sí» i en aquest monogràfic el Grup Republicà vam presentar precisament una proposta sobre consentiment actiu, precisament perquè la llibertat sexual de les dones va més enllà del «no és no». Hem ampliat aquest consens i volem que es reconegui el consentiment explícit i això vol dir retirar el consentiment en qualsevol moment. També vol dir això, el consentiment sexual explícit vol dir poder-ho retirar en qualsevol moment i que la inacció o el silenci no són consentiment. I el marc és ben clar: preferim parlar de desig, que no de consentiment. És un canvi d'enfocament que la lluita feminista ha aconseguit portar del carrer a les institucions i nosaltres ens hi adherim.

Una altra qüestió que haurà d'abordar aquesta modificació és la dissidència de gènere de l'article 19, i aquest matí, fent la pregunta sobre violència sexual a Catalunya i la seva enquesta revictimitzadora, he aprofitat per recordar que el feminisme, si no és antiracista també, no és feminista i, per tant, anem també amb totes aquestes interseccionalitats de les que parlava la companya Segovia. I és que el feminisme transfòbic tampoc ens serveix; no ens representa i no el volem. Per això, la proposta de modificació per recollir i protegir les dones transgènere o intersexuals, per a aquelles persones no binàries, ha de ser també objecte d'aquesta llei.

El feminisme radical acaba defensant que les dones trans no són subjecte polític del feminisme i no podem estar-hi més en desacord. Per tant, aquesta llei que pretén protegir totes les dones d'aquest país només pot fer que reconèixer també les dones trans i la dissidència de gènere com a subjecte polític. La vulnerabilitat sempre serà un subjecte polític del feminisme.

La Llei 5/2008 sobre el dret de les dones a viure lliures de violències masclistes va néixer amb presses, però és pionera, i en deu anys –com deia ara– la societat catalana, com que ha ampliat els seus consensos i penso que en deu anys la sensibilització als nostres carrers ha fet un pas qualitatiu, l'atenció del moviment feminista ha fet –com deia– que aquesta sensibilització passi del carrer a les institucions. I nosaltres hem d'anar una mica més enllà; aquesta llei ja no és prou útil per a l'atenció i la sensibilització que hi ha al carrer. I de la mateixa manera que hem passat –com deia– del «no és no» al «només sí és sí» hem constatat que la supervivència de les víctimes també passa per un sistema de reparació. I, per tant, que s'ha de fer un tractament que no revictimitzi i que és tant o més important que la prevenció, la detecció i l'assistencialisme, i, en aquest sentit, la modificació també abordaria aquest punt concret, perquè passar de víctima a supervivent és imprescindible per poder avançar.

I sobre la reparació, n'hem de parlar; n'hem de parlar molt. No hi ha prou feina feta en aquesta qüestió. I hem de continuar buscant els mecanismes per adequar les solucions que trobem a les institucions i adaptar-les a les necessitats de les víctimes i, per tant, d'aquest trànsit que fan de víctimes a supervivents. Per tant, escoltar-les també a elles per poder saber com són més útils, com podem aconseguir que aquesta llei sigui més útil.

I torno a insistir, de la mateixa manera que parlem de feminismes en plural, també hem de parlar de violències en plural, perquè no només tenim una forma de violència masclista. És tot un sistema patriarcal, estructural i, per tant, hem de poder parlar de la tipologia de les violències masclistes, perquè en tenim un catàleg. Com que som ben conscients que, a banda dels feminicidis, hi ha moltes violències, aquest sistema patriarcal que exerceix la violència contra les dones, doncs hem de poder parlar d'aquesta diversitat que tenen les violències i no quedar-nos només en el feminicidi o la violència sexual, sinó parlar també de violència obstètrica, econòmica, digital o institucional. És un altre dels consensos, que comissió rere comissió i en cadascuna de les iniciatives parlamentàries que hem tirat endavant hi tornem a topar, que la violència institucional va quedar fora de la llei, i és un consens de les entitats d'aquest país que hi ha de ser. I la violència psicològica i la física potser com a societat ja les hem acceptat com a violència masclista, però n'hi ha moltes d'altres que passen més desapercebudes, que potser les tenim més interioritzades, que les hem quotidianitzat i que també formen part d'aquesta violència masclista.

Com que aquest masclisme sempre acaba trobant mecanismes per controlar la nostra vida en l'esfera pública, però també en la privada, nosaltres hem de poder atendre les necessitats específiques de totes les violències dintre de la violència masclista.

Aquestes són algunes de les demandes de la proposta de modificació de llei que, hi insisteixo, ens hi adherim amb entusiasme. Propostes que hi donem suport i que hem votat reiteradament en aquest Parlament i, per tant, aquesta és una bona setmana per poder tenir aquest debat en seu parlamentària.

I estem convençudes que amb aquesta ampliació del marc polític i conceptual, perquè és un avançament polític de la llei, protegirem més i protegirem millor les dones del nostre país i oferirem un espai legislatiu més segur i humanitzador. Perquè quan parlem de feminitzar la política, l'únic que estem dient és que la volem més humana i que la volem més útil i a disposició de la ciutadania. La feina que podem fer amb aquesta llei és un rept. L'entomem. Hi serem –com deia– amb entusiasme i per aprendre.

I volia –amb aquest minut que em falta– recordar que aquesta legislatura ha sigut molt important en temes de gènere, d'igualtat. Tenim el Pla d'igualtat, hem fet el Parlament de les Dones, comencem el protocol contra l'assetjament i vam fer un monogràfic, i voldria dir que això no deixa de ser voluntat política per part de tots els grups parlamentaris, per la institució, per la presidència del Parlament, però sobretot no hagués estat possible sense les entitats i les dones autoorganitzades de Catalunya. Per tant, des d'aquí, el nostre agraïment, les convidem a aquesta tramitació. Volem que en formin part i ens veiem el diumenge al carrer.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. A continuació és el torn de la diputada Anna Geli, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Geli i Espanya

President, conselleres, diputades, diputats, bona tarda a tothom. Avui portem a debat a la totalitat la Proposició de llei de la modificació 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, per tal d'iniciar la seva tramitació parlamentària. Valorem molt positivament la iniciativa de Catalunya en Comú Podem, el fet de portar-la fins aquí i a la que li donarem el ple suport, perquè la voluntat de modificar-la és unànime.

És una llei que necessita adaptar-se a les noves necessitats i que ha de donar resposta a les noves formes de violències masclistes. Abans de res, vull recordar de nou el que diu l'Organització Mundial de la Salut, que cataloga la violència masclista com un problema de salut global de proporcions epidèmiques. Una de cada vint dones a Europa ha estat violada. Això vol dir que han estat violades a tot Europa al voltant de 9 milions de dones, segons les dades actuals del FRA, l'Agència de la Unió Europea sobre Drets Fonamentals. No només això, sinó que lleis com l'estatal del 2004 només comptabilitza les víctimes de violència o que han patit violència masclista a dins de la parella.

L'aprovació en el seu moment de la llei 2008 va ser un punt d'inflexió per a Catalunya, pel seu contingut i per com es va articular. Va comptar amb la participació de col·lectius, com ja s'ha dit abans en les intervencions anteriors, associacions de dones expertes, entitats feministes, que van permetre fer una llei, juntament amb els grups parlamentaris, molt ben consensuada amb la societat civil. I ha de ser així, ha de tornar a ser així com ho hem de tornar a fer, o, com a mínim, hauria de ser així. En aquell moment, per exemple, les notícies d'aleshores parlaven dels assetjaments sexuals com tocaments deshonestos, cosa que comportava una indefinició del delictes i que donava com a resultat la impunitat total de l'agressor. I aquí està la clau de tot plegat. Hem de fer una llei, crec que hem de fer una llei on l'agressor no resti impune en cap dels casos, en cap de les formes de les violències masclistes.

La llei del 2008 parla de victimització secundària, però no parla de violència institucional, certament. Des del Grup de Treball en Violència Institucional contra les Dones, que integra institucions i entitats especialitzades, es realitza també una diagnosi i la inclusió del concepte de «violència institucional» per tal de valorar-ho també en aquesta nova reforma de la llei.

Aquest concepte també es va prioritzar entre les propostes del Consell Nacional de les Dones de Catalunya i les diputades, i que, finalment, es va materialitzar en el primer Ple monogràfic de les dones, el passat 1 de juliol. També aquest monogràfic de l'1 de juliol capitanejava sobre els sis eixos de la Plataforma d'Acció de Beijing, tot treballant també l'especificitat en violència masclista.

Amb relació a la violència institucional ja, per exemple, informes com del Sirecovi detecta molts casos d'aïllament penitenciari, l'ús exclusiu de la força i l'abús de l'autoritat. Això ho vull relacionar amb la necessitat urgent també de derogar algunes lleis estatals que no ajuden a la plena llibertat de les dones. És el cas, per exemple, de la llei d'estrangeria, que empeny les dones cap a màfies d'explotació amb finalitats sexuals.

Les diferents formes de violència masclista muten i s'adapten a l'ambient com si fossin un camaleó. Els assetjaments a les xarxes socials, els vídeos, les fotografies i el consum de pornografia en infants s'inclouen en les diferents formes de les anomenades «violències digitals», certament, i han de tenir cabuda en aquesta nova llei.

Estudis recents demostren que els infants comencen a consumir pornografia a partir dels vuit anys, i això és molt perillós perquè condiciona el comportament de les relacions en l'etapa infantil, adulta i, a més a més, cosifica i materialitza el cos de la dona.

Des del Consell de l'Audiovisual de Catalunya es posa en coneixement a fiscalia alguns continguts degradants i s'acaben retirant, però, certament, és una tasca que és insuficient i que necessita la major transversalitat possible per arribar a la protecció efectiva de la dona. En aquest sentit, l'educació sexual i afectiva des de petits, des de la infància, és clau, i així es va aprovar en les anteriors mocions.

Paradoxalment, les xarxes socials han remogut milions de dones a tot el món que s'han atrevit a parlar, a fer visibles, a no callar i a denunciar assetjaments, violacions i abusos. Perquè totes sabem que en el maltractament, en el maltractador, el silenci de la dona és letal. Ha estat i serà una autèntica revolució feminista a xarxes el que ha anat des del #MeToo, amb més de 19 milions d'històries d'abusos sexuals a Twitter, fins al #MatxisEI. Però no tot ha de quedar a les xarxes i, per això, cal facilitar la interposició de denúncies, denunciar més, no tenir por i, sobretot, que aquestes denúncies no comportin una revictimització de la dona.

En la proposta d'actualització de la nova llei es posa en evidència allò que ja l'Institut Català de la Dona, el Consell Nacional de les Dones de Catalunya i també des del Parlament hem suggerit en diverses ocasions, i és que hi ha manca de recursos, certament. I la necessitat d'aquesta formació i capacitació dels professionals de la xarxa d'atenció i recuperació integral, la dotació pressupostària –i així queda palès en la proposició de llei dels pressupostos–, que per primera vegada inclou la perspectiva de gènere en tots els seus departaments, ha de facilitar el desplegament d'aquests nous SIADs, potenciar els que ja funcionen i desplegar-los territorialment. És necessari i urgent que les víctimes de violències masclistes rebin indemnitzacions i ajudes perquè hi hagi una reparació total de la víctima i dels fills als que fins ara no els ha donat, certament, una bona resposta.

Crec que estem d'acord en agafar de referència el Conveni d'Istanbul, on s'especifiquen clarament com a delictes la mutilació genital femenina, el matrimoni forçat, l'assetjament, l'avortament forçat i l'esterilització forçada. I per això també crec que estem obligades a incloure-ho en aquesta reforma o ampliació –que està també molt ben trobat– d'aquesta llei.

També els casos de discriminació en l'àmbit laboral, on hi ha discriminació per embaràs o per maternitat, certament. Vull recordar en aquest punt que a Catalunya, en la Llei 17/2015, s'incloua el responsable sindical d'igualtat, en l'article 39, però el Tribunal Constitucional ens ho va tombar.

La modificació de la llei ens ha de permetre incloure també amb rigor, concreció i profunditat conceptes com els que proposen els comuns i que fan referència a defi-

nicions de persones intersexuals, identitats no binàries, la definició de la diligència deguda, la interseccionalitat o el consentiment sexual. El concepte de «consentiment sexual» és una altra de les claus on rau aquesta xacra, i que creiem va vinculada a la reforma del Codi penal.

Aquí vull recordar també la campanya que es va fer i que es va endegar el 8-M des de l'Institut Català de les Dones, que ja proposava el «només sí és sí» enfront del «no és no».

I, bé, hem fet una esmena a la totalitat pel que fa a la modificació de la llei, que fa referència a les unitats de valoració forense integral, presentada per Ciutadans, perquè aquestes unitats, com bé s'ha dit, es despleguen pel mandat parlamentari a ciutats, ja, com Tarragona, Lleida i Girona, i també a les Terres de l'Ebre, a part de les que ja hi ha implantades a les divisions territorials de Barcelona. I també es preveu, d'acord amb les possibilitats organitzatives, tècniques i de recursos humans, que cap a finals del 2021-2022 aquestes unitats de valoració forense integral es despleguin per totes les partides judicials de Catalunya.

Ja per acabar, vull fer referència a aquest 8 de març, un dia de celebració del moviment feminista, que ha de ser un cordó sanitari de la dreta més extrema i que ha de permetre que dones d'arreu del món i de tots els països el celebrin algun dia; que aquest 8 de març i que tots els dies siguin un mur de contenció contra el negacionisme i contra el patriarcat, i que totes les mostres de violència masclista que es donen en qualsevol lloc i en qualsevol moment no quedin impunes.

L'últim episodi el va patir ahir una companya nostra, diputada a Madrid, la Laura Borràs, a qui suposats membres dels cossos i forces de seguretat, que haurien de vetllar per la nostra seguretat, li van proferir insults masclistes, degradants i xenòfobs. Perquè, com deia Jiddu Krishnamurti, la violència no només implica matar algú, també es materialitza quan utilitzem una paraula denigrant, quan fem gestos per denigrar una altra persona o quan obeïm per por; la violència és molt més subtil, és molt més profunda.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per al torn en contra, té la paraula la diputada Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, vicepresident. A ver, voy un poco por partes. Decía la diputada Díaz que yo había traído aquí una intervención o había hecho una intervención incendiaria. Yo la verdad es que siento quizá, pues, no tener su estilo, un estilo que ha dicho aquí que nuestros argumentos eran estúpidos. Yo siento no ser tan moderada, ni tan educada, ni tan respetuosa como es usted (*aplaudiments*), que es capaz de decir que nuestros argumentos son estúpidos, como decía la señora Jenn Díaz.

También nos ponía usted el ejemplo de Andalucía, que es un ejemplo que ustedes utilizan recurrentemente y yo de verdad que les pido encarecidamente que, ya que les gusta hablar de otras comunidades autónomas, que me parece perfecto, por lo menos que se informen mejor, porque es que mire, en Andalucía, Ciudadanos ha aumentado los fondos contra la violencia machista y las ayudas a las mujeres víctimas de violencia machista hasta los 44,3 millones de euros. En Murcia, donde también gobierna Ciudadanos, hemos duplicado el presupuesto para luchar contra la violencia machista. En Madrid, el Gobierno de Ciudadanos ha abierto centros de asistencia de veinticuatro horas para atender a las víctimas de violencia machista. Así que, por favor, si ustedes quieren hablar de otras comunidades autónomas donde gobierna afortunadamente Ciudadanos, háganlo, pero háganlo con los datos correctos. Yo desde aquí se lo pido. (*Applaudiments.*)

También nos decía la diputada Díaz que bueno, que nos hemos equivocado en la solución. Pues puede ser; puede ser porque nosotros no somos perfectos. Ahora,

quien seguro que no se equivoca son ustedes, porque en dieciséis años han sido incapaces de implantar estas unidades de valoración forense. ¡Dieciséis años! (*Aplaudiments.*) O sea, ustedes critican las soluciones de los demás, pero sin embargo no aplican absolutamente nada, no hacen ninguna.

Y ustedes no pueden pretender defender los derechos de las mujeres ondeando la bandera del bloqueo. Y si no lo quieren hacer porque es una propuesta de Ciudadanos, pues, oiga, insisto, háganlo atendiendo a la Ley estatal de violencia de género, que ya en el 2004 hablaba de la implantación de estas unidades forenses, por favor. Y además es que estoy convencida que es simplemente porque lo presenta Ciudadanos, porque, si no, yo es que no entiendo cómo la *consellera* de Justicia, que lleva toda mi intervención haciendo espavientos, se ha pegado dos meses –dos meses– anunciado a bombo y platillo las mismas unidades; dice: «Un equipo multidisciplinar elaborará un informe único pericial con todos los elementos necesarios en los juzgados de violencia machista.» Oiga, usted le puede poner el nombre que quiera, pero es que esto es la propuesta que presenta a Ciudadanos, señora Capella. (*Aplaudiments.*) Es que, por favor..., que la presentó mi compañera Noemí hace unos meses, que usted se la ha copiado y que ahora encima pretender presentar una enmienda a la totalidad. Es que no tiene sentido, es que no tiene ningún sentido.

La diputada, también, de Junts per Catalunya, que también han puesto una enmienda a la totalidad, es que lo reconocía, y decía que estas unidades se van a implantar definitivamente en el 2022. Oiga, mire, en lo que llevamos de 2020, y estamos a 4 de marzo, catorce mujeres han sido asesinadas en España, tres en Cataluña, ¿se cree alguien que nos podemos esperar hasta el 2022 que ustedes tengan a bien implantar estas unidades forenses? (*Aplaudiments.*) ¡De verdad! Entonces, por favor, insisto –por favor, insisto–, ya que a usted, señora Capella, le gusta tanto nuestra propuesta, yo sé la cedo, usted implántelo, pero deje de bloquearlo.

Le hemos presentado también una enmienda en los presupuestos de 3,2 millones de euros. A ver si la acepta. Que le produzca risa esta situación que se está llevando por delante la vida de muchísimas mujeres, me da vergüenza, señora Capella, me da vergüenza –me da vergüenza. (*Aplaudiments.*) Ustedes se llenan la boca hablando de feminismo y llevando la pancarta, que eso está muy bien, pero es que luego no hacen ninguna medida de rigor y encima es que bloquean las de los demás. Y ya les digo que solo sujetando aquí una pancarta y haciendo anuncios que no tienen ningún contenido presupuestario ni ningunos recursos por parte del Gobierno no se acaba con la violencia machista.

Mire, como yo les decía antes, esta es una lucha que nos concierne a todos, y la ciudadanía nos eligió para dar respuesta a sus problemas. Por tanto, estas unidades de valoración forense, como han demostrado ya en otras comunidades autónomas, sirven para acabar con la violencia machista, sirven para prevenir, sirven para proteger a las mujeres que están viviendo este infierno, porque no queremos ni una muerte más, ni una mujer menos. Así que, insisto, insisto desde aquí en que recapaciten y retiren estas enmiendas a la totalidad.

Mire, quizá hoy Ciudadanos pierda esta iniciativa, pero, ¿sabe qué?, que esto no lo va a perder Ciudadanos, aquí perdemos todos, en especial las mujeres y las víctimas de violencia machista. Así que en su conciencia queda.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula en primer lloc Beatriz Silva, dels Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Buenas tardes, diputados, diputadas. Como ha sucedido en los últimos años, este domingo millones de mujeres saldremos a las calles para visibilizar las distintas formas de discriminación y de violencia que nos afectan por el simple hecho de ser

mujeres. Muchos de los carteles que veremos en las calles este 8 de marzo harán referencia a algunas de las cuestiones que abordan las dos proposiciones de modificación de la Ley 5/2008, del derecho de las mujeres a la erradicación de la violencia machista, que nos presentan los grupos de Catalunya en Comú Podem y de Ciudadanos.

Tanto la normativa catalana como la Ley orgánica de protección integral contra la violencia de género, de 2004, han sido leyes pioneras en un ámbito en el que se ha avanzado en los últimos años, pero en el que queda mucho camino por recorrer. En ambos casos se está planteando la necesidad de adaptar la normativa al Convenio de Estambul y a las recomendaciones que hacen especialistas y entidades que trabajan en la atención directa con relación a las nuevas formas de violencia machista, como la violencia digital, pero también a otras que quedaron fuera de la ley en su momento.

La Ley orgánica de protección integral contra la violencia de género fue aprobada en 2004, convirtiéndose en la primera ley integral europea que regulaba la violencia machista. Cuatro años después llegó la ley catalana, que también se convirtió en una norma pionera, y además muy ambiciosa, porque ya en su título nos plantea un objetivo que quizá nunca llegaremos a ver: la erradicación de las violencias que sufren las mujeres y las niñas por el simple hecho de serlo.

La Ley de erradicación de la violencia machista fue innovadora porque estableció por primera vez el derecho a la recuperación y a la reparación, pero también porque introdujo el concepto de prevención. Entre otras medidas, preveía indemnizar a las víctimas en función del daño causado, de las secuelas en su salud física y psíquica, así como la creación de un fondo para cubrir impagos de pensiones, y la garantía de recibir un tratamiento adecuado y efectivo de recuperación.

Han pasado doce años, pero ninguna de estas cuestiones se ha hecho realidad porque los gobiernos que se han ido sucediendo en Cataluña no han tenido la voluntad de priorizarla y disponer los recursos para su despliegue. Tampoco este Gobierno, que no ha incluido en los presupuestos de 2020 una partida específica para ella.

Cataluña cuenta en estos momentos con una red de atención que llega solo a una de cada diez mujeres que se estima son víctimas de violencia de género; nueve de cada diez quedan fuera de cualquier tipo de atención. Existen solo ocho servicios de intervención especializada para cubrir todo el territorio. Esto se traduce en que hay solo cincuenta y nueve profesionales para recuperar a las víctimas de toda Cataluña. En los últimos años solo un centenar de mujeres ha podido acceder anualmente a una vivienda que le permita alejarse de su agresor. Las listas de espera para recibir atención psicológica son de meses.

Estamos muy lejos de los objetivos que planteaba esta ley, que era garantizar la recuperación de todos los daños causados, pero estamos aún más lejos de garantizar la prevención, que deberían estar haciendo, entre otros, los servicios de atención e información, los SIAD, que están completamente saturados porque hacen en parte el trabajo que son incapaces de asumir los servicios de intervención especializada, los SIEs, que se encuentran al límite. Todo esto se traduce también en violencia institucional, porque no estamos proporcionando desde nuestras instituciones ni los recursos ni los servicios que necesitan las víctimas de violencia de género, y que es otra de las cuestiones que se plantea con la reforma de esta ley.

Lo cierto es que si esta ley estuviera desplegada probablemente no sería necesario plantear ahora muchas de las modificaciones legales que se están poniendo sobre la mesa, porque, aunque no las menciona expresamente, la ley ya las contemplaba de manera implícita, así como contemplaba también las condiciones necesarias para modificar el marco ideológico y cultural que ahora se reclama desde la calle pero que no tiene una traducción efectiva en nuestras políticas y en nuestros presupuestos.

Aunque creemos que es necesario actualizar la ley, desde el Grupo Socialistes i Units per Avançar creemos que abrir ponencias en un momento en que se ha anunciado el fin de la legislatura es un ejercicio que probablemente quedará en un titular

de cara a este 8 de marzo pero no en una reforma real que debería abordarse en el contexto de una nueva legislatura que permita tener el tiempo suficiente para asumir este debate en profundidad. Sin embargo, participaremos porque creemos que es necesario debatir y avanzar en un problema que es gigantesco, del que vemos una parte, pero que esconde muchas caras que se traducen en maltratos físicos, psicológicos, acoso, abuso sexual, pero también trata y explotación. Necesitamos que la ley contemple expresamente a las mujeres con necesidades especiales, pero también formas de violencia como la mutilación genital femenina y los matrimonios forzados, que no nos son ajenos.

Hay algunos puntos de la propuesta de modificación que hace el Grupo de Catalunya en Comú Podem que no compartimos así cómo están planteados, como es el de ampliar el ámbito de la ley a otros colectivos como las identidades no binarias o la disidencia de género, que, a diferencia de las mujeres transexuales, que ya están contempladas en la Ley de violencia de género, no lo están. Creemos en la necesidad y en la urgencia de garantizar los derechos de todos los colectivos y de su protección legal, pero entendemos que esto puede hacerse sin hacer desaparecer a la mujer como sujeto político en nuestras leyes.

La lucha feminista tiene sus orígenes en las discriminaciones que sufren las mujeres por el hecho de nacer con un sexo determinado, que las ve expuestas a violencias como la mutilación genital, los matrimonios forzados o el tráfico con fines de explotación sexual, pero también a otras formas de exclusión, como impedirles el derecho a la educación. Por ser mujeres sufrimos discriminaciones laborales, cargamos con el trabajo doméstico y con el cuidado de los hijos, las hijas y las personas dependientes. Esto, que ha sido y sigue siendo el objeto de la lucha feminista, creemos que no debe desdibujarse y debe debatirse para que no ocurra con esta modificación de ley.

Con relación a la propuesta de modificación que hace el Grupo de Ciudadanos, nosotros hemos sido muy insistentes en esta legislatura en la necesidad de desplegar las unidades de valoración forense integral que están contempladas en la Ley orgánica de 2004 y que son una de las medidas que vertebran el Pacto de estado contra la violencia de género y que deberían haberse puesto en marcha en septiembre del año pasado. Desde el inicio de la legislatura hemos ido insistiendo a través de mociones y resoluciones en esta cuestión ya que Cataluña recibió casi 12,8 millones de euros en 2018 y otros 12,8 millones de euros en 2019 para desplegar el Pacto de estado contra la violencia de género. Es difícil entender que estando aquí los recursos no se hayan puesto en marcha hasta ahora, considerando que Cataluña es la comunidad que dicta menos órdenes de alejamiento y que las unidades de valoración forense integral son una herramienta indispensable para que los jueces puedan adoptar medidas de protección.

Frente a la enmienda a la totalidad que han presentado los grupos de gobierno, nuestro grupo se abstendrá, porque desde nuestro punto de vista las unidades de valoración forense integral ya están contempladas en la Ley orgánica de 2004, que determina además expresamente que su regulación en las diferentes comunidades que han asumido la competencia depende de los servicios forenses, y no de nuevas leyes. En Cataluña ya existe un protocolo de funcionamiento, y además han comenzado a desplegarse estas unidades este mes de febrero; con retraso, pero lo cierto es que sí están en marcha. Creemos que lo que necesitamos en estos momentos es desplegarlas en su totalidad, fiscalizar su funcionamiento, y no abrir una nueva ponencia.

De todas formas, me gustaría recordar, como ya hice en el Pleno monográfico del mes de diciembre, que no es cierto, como repite el Grupo de Ciudadanos, que Cataluña sea la única comunidad autónoma que no ha desplegado hasta ahora las unidades de valoración forense integral; otra de ellas es Madrid, donde el Partido Popular y Ciudadanos no solo no las han desplegado, sino que ni siquiera han eje-

cutado los dineros transferidos para desplegar el Pacto de estado contra la violencia de género.

Y yo sí que tengo los datos correctos. Desde que cuentan con el apoyo de Vox para estar en el Gobierno de Madrid, han optado por devolver el dinero que les transfiere el Gobierno central, en vez de sacar adelante unas medidas que son necesarias y que forman parte de los logros de la lucha feminista. Y sí que tengo los datos correctos.

Es difícil creer que les preocupa realmente la lucha contra la violencia machista, si allí donde gobiernan no sacan adelante algo que aquí nos proponen blindar por ley, y donde también son necesarias, porque quiero recordar que Madrid es la segunda comunidad que dicta menos órdenes de alejamiento.

Por eso, bueno, esperamos que la reforma, que seguramente no verá la luz en esa legislatura, sí la vea en la siguiente y que cuente con un consenso mayoritario, como contaron la ley de 2004 y la de 2008.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bona tarda a tots i a totes. Moltes de les qüestions que s'han plantejat en aquest debat, i que ens hi sumem i hi estem d'acord..., algunes de les quals amb relació a la proposta de Ciutadans. Nosaltres, d'entrada, sí que entenem el motiu i la motivació política de posar sobre la taula la necessitat del desplegament real de les unitats de valoració forense integral. En aquest sentit, aquesta demanda i aquesta necessitat són evidents. Llavors, jo crec que no cal que fem gaires escarafalls sobre que..., mira, normalment no estem gaire d'acord amb Ciutadans, però en aquest sentit el que plantegen sobre la necessitat és així; i sobre que no s'han desplegat..., és que és així, ho digui Ciutadans o ho digui qui ho digui.

Llavors, en aquest sentit, nosaltres sí que no entenem molt bé la proposta de les esmenes a la totalitat dels grups de govern. Sí que estem una mica d'acord que és molt probable que és perquè siguin vostès; no tenen molt d'èxit en el generar consensos, això és així. I segurament també no hi ha una esmena a la totalitat a la proposta dels comuns perquè són els comuns i perquè hi ha uns acords evidents entre els governs. I, per tant, la política va d'això i entenem que és així.

Sobre la qüestió de la necessitat, sí que entenem que hi ha una oportunitat, hi havia una oportunitat, una necessitat..., ens sumem políticament a aquesta necessitat d'entendre que la implementació real d'aquestes unitats és un pas per..., ajudaria a assenyalar i a millorar l'estructura i la naturalesa patriarcal de la justícia. Sabem perfectament que la justícia està molt lluny de ser justa amb les dones i amb les nostres necessitats, són moltes les decisions judicials que ens han indignat, que ens han fet sentir insegures, són moltes les actuacions policials que són així, i, per tant, sí que són unes unitats que podrien ajudar. Tanmateix, tampoc transformarien l'estructura d'aquesta violència, d'aquesta justícia patriarcal, pensada també com a eina de defensa de la violència patriarcal. Podríem dir que en cert sentit la justícia, a dia d'avui, està liderant la reacció patriarcal al moviment i a les lluites i els avanços de la lluita feminista.

Nosaltres, en aquest sentit, des d'una perspectiva política, no donarem suport a les esmenes a la totalitat.

Sobre la proposta que fan els comuns, ja s'ha dit durant tot el Ple, s'ha dit moltíssimes vegades en aquesta legislatura la necessitat de modificar la llei, d'ampliar-la... També tornem, una vegada més, a posar en valor com va néixer aquesta llei, la importància d'anomenar les coses pel seu nom, de treure la violència de les llars,

és a dir, no?, de situar-la en l'espai que toca, d'estructurar-la, d'anomenar-la com a violència patriarcal, com una estructura que ens oprimeix, i que aquest patriarcat, doncs..., com aquest conjunt de dinàmiques d'opressions que parteixen de la classificació binària de gènere i que entenen una divisió sexual del treball per la qual es menysté, es desvaloritza i s'invisibilitza i s'espolia el treball de les dones.

En aquest sentit, entenem, compartim el plantejament que fan; és una demanda que no només s'ha posat sobre la taula per part del Parlament de les Dones, de múltiples collectius, de les mateixes impulsores, en el seu moment, de la Llei 5/2018. Sí que hi ha una part que em sap una mica de greu, que és la realitat que tots coneixem, no?, que és que aquesta legislatura s'acaba, i què volen que els digui?, em sap greu que s'aprovi així, una mica, en la setmana del 8 de març; que malgrat que el text és impecable, el compartim, és necessari, però té aquesta qüestió, no?: s'està aprovant una proposta d'una feina parlamentària i legislativa que quedarà morta i que ja tornarem a començar a la següent legislatura; ves a saber quines majories hi haurà, que això també cal tenir-ho en compte. I, per tant, nosaltres sí que creiem que no era oportú fer-ho així; però, bé, hi donarem suport. És la nostra visió. I que potser treure algun bon titular la setmana del 8 de març, potser no era una prioritat, però tanmateix, hi insistim, farem de la necessitat virtut i assenyalem la virtut de la seva proposta.

Afegir sense més –i no vull repetir-me– que aquesta setmana del 8 de març, Dia Internacional de les Dones treballadores, nosaltres continuem pensant que cal apuntar la base que volem canviar, el sistema capitalista patriarcal i racista, com a màxim responsable de les desigualtats i explotacions que patim les dones. I també assenyalar, pel que fa als espais –i, president, deixi'm segons més–, assenyalar i assumir des d'aquest faristol, aprofitar aquesta oportunitat del debat que se'ns planteja des dels dos grups parlamentaris, que cap espai s'escapa de la violència patriarcal; que els nostres espais polítics, cap dels nostres espais polítics se n'escapa; que els partits feministes i els espais feministes tampoc ens n'escapem, i que cal també –i nosaltres la fem– fer autocrítica i marcar la diferència sobre com afrontem les violències masclistes, mirant-les a la cara i assumint un repte que no és difícil, que és assumir que l'agressor a vegades és el teu company de militància i, per tant, amb el cap ben alt, afrontar les violències masclistes amb tota la contundència.

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García. Quan vulgui.

Esperanza García González

Gràcies. Bona tarda, diputats, diputades, consellers. Bé, ja m'han vist que no estic massa en forma, o sigui que faré una intervenció curta però ben concisa. Que la manifestación de la parte más dura, más rudimentaria, más invasiva, más cruel y más candente y más hiriente de la desigualdad es la violencia machista, eso es una evidencia, ¿no? Atenta, al final, contra los derechos humanos, contra las libertades fundamentales y, sobre todo, contra la dignidad de las mujeres, ¿no? Y en la lucha contra esa violencia machista unos escogen una vía y otros, otra, y prueba de ello son estas dos proposiciones de ley.

Una, que habla sobre la necesidad de la implantación de las unidades de valoración forense integral; que de lo que habla es de cómo este Govern de la Generalitat incumple con el Pacto de estado contra la violencia de género, y lo necesarias que son esas unidades, que pueden asimismo también reforzar esa dinámica generalizada en los juzgados catalanes, de mayor denegación de órdenes de alejamiento, que no pasa en el resto de España, y que, por tanto, aunque no sea un instrumento estrictamente imprescindible para implantar esas unidades de valoración integral forense, no requieren de una ley específica, porque lo están haciendo otras comunidades sin

necesidad de esa adaptación, entendemos que puede servir para darle, en fin, ese impulso al Govern que le está faltando y que le hace incumplidor.

Por otro lado, tenemos otra proposición de ley que sigue otra vía distinta, es el segundo camino. Y esa nos preocupa más, porque amplía los conceptos de violencia machista, conceptos que nosotros no compartimos, y porque creemos que al final enmarca el concepto legislativo en estas materias en una especie de..., en fin, de táctica panfletaria al estilo ministra Montero y que nosotros, desde luego, no compartimos. Porque esa ampliación a la violencia económica institucional obstétrica, que además incluso –fíjense ustedes en el texto– habla de interrupción del embarazo «fuera de los supuestos habilitados por la ley», que a nosotros nos parece peligrosa, esa violencia psicológica también, por omisión –díganme ustedes si va a ser fácil esa determinación. Y además porque se incluyen regulaciones de conceptos que creemos que son, pues, indeterminables, subjetivos, y que jurídicamente impedirán *a posteriori* que los jueces y las instituciones puedan dar protección a esas mujeres que son víctimas de violencia de género. Porque se habla incluso del deseo, ¿no?, y porque además pueden introducir incluso elementos de discriminación, de vulneración de la presunción del derecho de inocencia, y porque al final, pues, fíjense, ironías de la vida: después de tantísimos años, aquella canción que cantaba Sabina de modo irónico diciendo que el Parlamento Europeo había aprobado una ley para abolir el deseo, pues aquí los señores de Podem lo hacen *a sensu contrario* y con muy mal tino, desde nuestro punto de vista.

Teniendo en cuenta, entonces, esas dos propuestas, nosotros desde luego no vamos a apoyar la enmienda a la totalidad que le han presentado a los señores de Ciudadanos por esta ley, porque a pesar de no ser imprescindible creemos que puede ser positiva. Entendemos además que están financiadas, esas unidades, con fondos finalistas del Pacto de estado contra la violencia de género. No entiendo por qué la *conselleria* no impulsa esa implantación, que además ya han denunciado los propios fiscales. Tuvimos la comparecencia, la semana pasada, del fiscal jefe del TSJ, que encima nos lo confirmó. Es decir, se han quedado en Barcelona, Gavà y Hospitalet. Creo que hay recursos suficientes para hacerlo, y el compromiso lo deben de tener, ¿no?

Y, por tanto, vamos a apoyar que esa ley continúe adelante, pediríamos una reflexión al resto de grupos, y sobre todo vamos a seguir defendiendo lo que siempre hemos defendido, ¿no?: libres, seguras, vivas e iguales, sean mayores, menores de edad tuteladas por servicios públicos y niñas. Y esa es nuestra prioridad. Lo hicimos y nos inspiramos en ello cuando impulsamos el primer Pacto contra la violencia de género, lo hicimos gobernando, lo hacemos en la oposición... Y reforzar y dar más seguridad a la integridad de las mujeres es una obligación. Hacerlo desde el sectarismo, desde la demagogia populista y, desde luego, con la técnica legislativa panfletaria lo que hace es desprotegerlas.

El president

Acabat el debat... Sí, senyora Díaz, per què em demana la paraula?

Jenn Díaz Ruiz

Contradiccions.

El president

Trenta segons.

Jenn Díaz Ruiz

Sí. La senyora Roldán assegura que els he dit «estúpids», i efectivament no és el meu estil. Li pressuposo la innocència i que ha sigut un error sense malícia. La convido a revisar la meva intervenció, i veurà que no he dit això. Avui he dit que el feminisme ha de ser antiracista i no pot ser transfòbic, però el que segur que no és és liberal.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació. Tanmateix, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat a la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2008, de 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, aquesta proposició de modificació pot continuar la seva tramitació. I en el cas de la proposició de modificació presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i atès que s'ha presentat una esmena a la totalitat, presentada conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, passarem a la votació d'aquesta esmena a la totalitat.

Per tant, comencem la votació.

L'esmena a la totalitat de retorn ha estat aprovada per 65 vots a favor, 42 en contra i 25 abstencions, i, per tant, aquesta iniciativa ha estat rebutjada.

Interpелlació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona

300-00241/12

Continuem i passem al següent punt de l'ordre del dia, que són les interpel·lacions, i, en primer lloc, la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona, interpel·lació presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Eusebi Campdepadrós. Quan vulgui, diputat. Esperis que els diputats i diputades acabin de sortir, efectivament.

(Pausa llarga.)

Quan vulgui, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Sí? *(Pausa.)* Gràcies, president. Senyores diputades i diputats, consellera, consellers, honorable conseller Calvet. Doncs bé, benvolgut conseller, aquesta interpel·lació, de fet, aniria adreçada en la seva totalitat a l'Estat, però ho hem de transmetre a través seu.

Teòricament hi ha traspassada la competència de rodalies i regionals, però tots sabem que en realitat s'ha tractat d'una transferència *fake*, sense recursos, sense capacitat de decisió real, perquè al final tot depèn de la disponibilitat del material del prestador de serveis, que és la Renfe, i de les inversions del gestor d'infraestructures, que és Adif, que es continuen decidint a Madrid.

Els successius governs espanyols han trigat vint anys per construir trenta-nou quilòmetres del Corredor Mediterrani desdoblant una via única entre Vandellòs i Vila-seca i, així i tot, encara d'ample ibèric, mentre que al mateix temps la xarxa d'AVE es desenvolupava a un ritme de cent vint quilòmetres per any.

Barcelona i València són les dues ciutats principals de l'àrea lingüística catalana i són també, dins de l'Estat espanyol, la segona i la tercera ciutats en nombre d'habitants, i no cal dir la potència econòmica de les dues i dels seus ports. En canvi, el Govern central ha procurat fins ara fer tot el possible perquè catalans i valencians no tinguessin una connexió normalitzada i directa entre ambdues capitals, conseqüència directa del sistema del quilòmetre zero de la Puerta del Sol.

L'Estat espanyol ha fet una desmesurada aposta per l'AVE amb una xarxa només superada per la Xina i que no respon a cap planificació racional des del punt de vista territorial o econòmic, sinó que respon a un projecte polític de vertebració d'Espanya d'unir-la o, com deia la ministra Magdalena Álvarez, de «*coserla con cables de acero*». Però, a Catalunya, aquests cables d'acer l'escanyen.

Donarem unes quantes xifres, que si bé usualment avorreixen, en aquest cas il·lustren, i molt, la situació. Les inversions públiques en AVE executades a la dècada

de la crisi econòmica, 2008-2018, la dècada de les retallades centrifugades de l'Estat a les comunitats autònomes, van ser de 31.414 milions d'euros mentre que les mitjanes distàncies i rodalies van tenir una inversió en el mateix període de 6.388 milions d'euros, cinc vegades menys. El 2017 l'AVE va fer vint-i-cinc anys i al llarg d'aquest període de vint-i-cinc anys va transportar 267 milions de viatgers a tot l'Estat mentre que rodalies a Catalunya transporta més de 400.000 usuaris diaris, és a dir, uns 150 milions de passatgers en un sol any.

A diferència del Tribunal de Cuentas espanyol, que es dedica en exclusiva a la repressió política i a l'extorsió confiscatòria, el Tribunal de Cuentas de la Unió Europea es dedica a verificar el destí i ús eficient de fons públics europeus; ha dictaminat que l'AVE és lent, ineficient i orientat per decisions polítiques. Els auditors europeus diuen que moltes ràtios de cost-benefici a l'AVE espanyol no eren viables des d'una perspectiva socioeconòmica, però que s'han executat igualment. Realment no hi ha cap decisió espanyola, ni d'infraestructures ni judicial, que aguantí l'escrutini europeu.

També tenim els 4.000 milions d'euros, la famosa «*lluvia de millones*», de milions de promeses incomplertes, que corresponien al Pla de rodalies de Catalunya 2008-2015 i que fins ara només se n'han materialitzat 500 milions, un miserable 13 per cent, que en aquest cas sí que és el número de la mala sort, mentre que al mateix període les rodalies de Madrid han tingut una inversió de 5.000 milions d'euros. Les comparacions són odioses, però reveladores.

La realitat ferroviària actual a les Terres de l'Ebre i al Camp de Tarragona té molt a veure amb dues decisions diguem que desafortunades però que ara ens condicionen totalment. La primera és la paralització i desaparició de l'estació intermodal de la T-11. L'any 2009 es va licitar la construcció d'una gran estació al sud de l'aeroport de Reus, a sis quilòmetres de Tarragona, a sis quilòmetres de Reus; una estació situada estratègicament per connectar el Corredor Mediterrani amb la línia Reus-Tarragona, amb l'autopista AP-7, l'aeroport de Reus i el port de Tarragona, i aquesta estació mai no ha vist la llum. En canvi, al seu lloc, es va construir l'estació de l'AVE al Camp de Tarragona, a la Secuita-Perafort, que, si bé podia tenir una justificació tècnica, la seva ubicació ha resultat desavinent i ara condiciona negativament el futur del servei ferroviari al territori; està a tretze quilòmetres de Tarragona i a setze quilòmetres de Reus. I totes dues decisions són conseqüència directa de la presa de decisions llunyana i amb una visió de la pell de brau centralista i radial, hereta directa de la concebuda per Felipe V.

Amb la posada en marxa de la nova variant ferroviària de Vandellòs a Tarragona, les Terres de l'Ebre, l'estació de l'Aldea, perden els quatre trens ràpids Euromeds que enllaçaven el territori amb Tarragona i Barcelona a canvi d'un únic tren d'alta velocitat que surt a primera hora de Tortosa i torna per la tarda a Barcelona i que uneix ambdues ciutats, això sí, en poc més d'hora i mitja. En canvi, l'oferta de rodalies i regionals no es modifica i no es recuperen, per les línies R15 i R16, els temps de trajecte que es van ampliar pels retards derivats de les obres i segueixen sent viatges més llargs fins a Tarragona i Barcelona que ho eren el 2016.

Renfe ha prioritzat en la nova planificació l'atractiu comercial dels serveis entre Barcelona i València. Les dues capitals estaran connectades per tren en poc més de dos hores i mitja, cosa que ja era hora. Així i tot, no és una línia d'alta velocitat amb les mateixes prestacions que les altres, perquè no hi poden circular trens a tres-cents quilòmetres per hora. Però, en canvi, els ciutadans de les Terres de l'Ebre tindran greus dificultats per enllaçar amb l'estació de l'AVE del Camp de Tarragona.

I pel que fa al Camp de Tarragona, després de les dues dècades d'obres d'aquest tram del Corredor Mediterrani, ara ens quedem sense trens des de Salou i Cambrils cap a Barcelona i sense Euromed a la ciutat de Tarragona, tren que haurem d'anar a buscar a l'estació del Camp però on no hi parerà el nou Avlo, l'alta velocitat de *low cost*.

Tot plegat, un nyap ferroviari que no satisfà ningú al territori, ni els usuaris de rodalies, ni els que van a Barcelona amb regionals, ni els que van cap al sud amb el

Talgo o l'Euromed, ni els que agafen els AVE, ni els que esperaven unes bones freqüències dels Avant o que s'aturés l'Avlo.

Les necessitats dels residents a Tortosa o a l'Aldea, a les Terres de l'Ebre, o dels residents a Tarragona, a Reus, a Salou, a Cambrils, a Vila-seca o l'Hospitalet de l'Infant, al Camp de Tarragona, han estat totalment ignorades, quan estem parlant d'unes comarques com les Terres de l'Ebre, que s'han sentit justament oblidades des de sempre, i de les comarques de Tarragona, segona àrea metropolitana a Catalunya, amb prop de mig milió d'habitants.

Tot això s'afegeix a les altres reivindicacions del territori com la línia de mercaderies per l'interior, o l'entrada en funcionament del tercer fil a Tarragona, o l'aprofitament de la plataforma de les vies desmantellades per plantejar un tren tramvia per les poblacions de la Costa Daurada. I amb relació al tren tram precisament, sabem que des de la seva conselleria estan treballant en aquest projecte d'infraestructura pel Camp de Tarragona. I sí que li voldria demanar expressament com està en aquest moment aquest projecte.

Cal potenciar el transport públic i cal potenciar el transport ferroviari per anar cap a la descarbonització que exigeix la lluita contra el canvi climàtic per cohesionar el país i afavorir l'equilibri territorial que permeti lluitar contra la despoblació i dotar d'igualtat d'oportunitats a tots els ciutadans, visquin on visquin.

El 2007 recordo que hi va haver una gran manifestació a Barcelona i el lema no era pas ni «Som una nació», ni el dret a decidir, ni independència, sinó que el lema d'aquella manifestació era «Per les nostres infraestructures», pels continus retards que patien els ciutadans amb rodalies. És parlant de trens que vam començar a parlar d'independència. Estem tips de pagar per trens que passen de llarg; continuem parlant de trens que passen de llarg, de trens que no s'aturen i, per tant, continuarem parlant d'independència.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats... Senyor diputat, senyor diputat Campdepadrós, moltíssimes gràcies per aquesta interpellació. Sap que una de les tasques on esmercem més esforços és en el transport públic. No només dissenyant estratègies i pensant en el millor servei pels ciutadans, sinó que també hi pensem econòmicament, com ha demostrat aquest Govern en la presentació dels pressupostos d'aquest any, dels pressupostos que vam presentar a la Comissió de Territori i Sostenibilitat ara fa unes setmanes. El departament té previst dedicar fins a 2.539 milions d'euros, un 55,9 per cent del seu pressupost, a mobilitat sostenible. Bàsicament, doncs, això afecta molts àmbits, però sobretot fa una aposta clara per al transport públic. Juntament amb les polítiques ambientals, ens serveixen per fer acció climàtica, eh? Al final el transport públic també és fer acció de govern sota el prisma climàtic.

I estem d'acord –estem d'acord, diputat–, que el dèficit d'infraestructures a Catalunya fa massa temps que llasta la nostra economia i també complica la vida dels nostres ciutadans i les nostres ciutadanes. Rodalies i regionals no donen el servei que necessiten i les inversions que finalment s'executen –vostè parlava de la variant de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant–, com aquesta, eh?, aquesta que, de fet, forma part del Corredor Mediterrani, arriben tard, són incompletes –vostè feia referència també a l'estació, a l'estació intermodal del Camp, o a projectes associats com les mercaderies per l'interior– i estan enverinades, eh?, arriben tard, són incompletes i estan enverinades; tot el que suposadament arreglen per una banda, ho espatllen per l'altra.

Per què diem que el que arreglen per una banda ho espatllen per l'altra? Perquè, doncs, l'entrada en funcionament d'aquesta variant efectivament ha afectat molt el que és el funcionament del transport públic a les comarques del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre.

Així que la tasca del Govern és la que sempre hem fet: escoltar el territori, parlar amb el territori, buscar les millors solucions, i, amb aquesta informació i els coneixements tècnics que tenim, plantejar mentre sigui necessari –plantejar mentre sigui necessari–, a Adif, a Renfe, al Ministerio de Transportes, Movilidad y Agenda Urbana, l'antic Ministerio de Fomento, per tant, a qui correspongui, les opcions que puguin garantir un servei de transport públic de qualitat. Per damunt de tot, volem això, un servei, un sistema de transport públic eficient, robust, sostenible, perquè el ciutadà hi confii i, diguéssim, tingui el transport públic com a base de la seva mobilitat, sigui una alternativa real al transport privat.

Ens hi juguem el futur del planeta, el futur dels nostres fills i les nostres filles, que són els més conscients que necessitem descarbonitzar la mobilitat com una pota fonamental d'aquesta acció climàtica; també per la qualitat de l'aire, també pel dia a dia, però sobretot pel futur dels nostres fills i de les nostres filles.

A Tarragona i les Terres de l'Ebre també ho sabeu, i, de fet, és per aquest motiu que reclameu que les infraestructures ferroviàries estiguin en condicions, en les condicions que necessita la nostra economia i la població d'aquestes comarques. Això és el que exigíeu fa unes setmanes també en manifestacions o amb actes, eh?, amb manifestacions a les Terres de l'Ebre o amb actes a Tarragona. I això és el mateix que, de fet, demanen tots els grups parlamentaris, sense excepció, tots els grups parlamentaris.

Com ja hem explicat al llarg de les darreres setmanes –sobretot ho ha fet el secretari d'Infraestructures i Mobilitat, el senyor Isidre Gavín, que s'ha prodigat pel territori, i jo mateix, quan he tingut l'ocasió–, considerem que ara s'ha configurat una oferta insuficient, amb l'entrada en funcionament de la variant de Vandellòs, que no complau el territori i que no cobreix les necessitats de viatgers i de viatgeres.

Nosaltres havíem ofert una altra configuració, la Generalitat havia ofert renovar el conveni que estava vigent, un conveni que havia donat sortida al retard en la posada en funcionament de la variant, aquell conveni que va permetre que tinguéssim parades de l'Euromed a l'Aldea, però Renfe no va voler. Això ho havíem plantejat amb prou antelació a la posada en funcionament de la variant, però Renfe no va voler. I sota criteris merament comercials va denegar aquesta petició, perquè van prioritzar el temps de viatge i el temps comercial –que també és molt important– entre Barcelona i València; per deu minuts entre Barcelona i València, que també és molt important, no es va arribar a configurar el servei òptim per a les comarques del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. Ho hem suplert d'una manera una mica imprecisa i inexacta, de la que no acabem d'estar satisfets, que volem millorar, però tenim ara ja aquest Avant i aquests Talgos que, de manera combinada, doncs, poden donar sortida a la demanda de les Terres de l'Ebre, complementàriament a tot el servei de bus; evidentment, però hi hem d'estar al damunt i ho hem de millorar. Aquesta és la nostra intenció, aquesta és la nostra voluntat i així ho hem expressat en més d'una ocasió.

Però això, de retruc, també ha comportat una altra problemàtica –vostè hi feia referència–, que és aquest desmantellament del corredor ferroviari Vandellòs-Salou-Port Aventura, que jo vull recordar que forma part de la declaració d'impacte ambiental de la mateixa variant del Corredor Mediterrani. Per tant, doncs, és, diguéssim, una obligació d'Adif, però una obligació que nosaltres volem que acabi revertint en positiu en el territori, que en comptes de ser un problema es converteixi en una oportunitat. En una oportunitat que es diu –i vostè em preguntava per aquest tema específicament i li respondré– «tren tram», efectivament.

Fa anys que parlem de l'oportunitat de reconvertir el que significa el desmantellament d'aquest corredor ferroviari de la costa, per entendre'ns, en un tren tram. No perdem de vista que la implantació d'aquest sistema entre Cambrils i Salou amb connexions amb Tarragona, Reus i Vila-seca està consensuat amb el territori.

Ja l'any 2018, des del Govern de la Generalitat, vam impulsar un pacte per a les infraestructures de Tarragona, amb tots els ajuntaments involucrats: Tarragona, Reus, Vila-seca, Salou, Cambrils; també el vam fer extensiu a l'entorn socioeconòmic del Camp de Tarragona. D'això fa gairebé dos anys i han estat els mateixos municipis els que han apostat per aquest nou model de transport que gestionarà Ferrocarrils de la Generalitat.

Per això els hem encarregat ja, a Ferrocarrils de la Generalitat, diversos projectes que ara citaré i hi estem treballant de fa temps. En aquesta interpellació, més enllà de denunciar el greuge –que ho fem– del que significa aquesta manca d'inversió i d'aquesta mala configuració del servei ferroviari, volem que també serveixi per transmetre –a través d'aquesta interpellació, hi insisteixo–, un missatge positiu, un missatge d'esperança per als tarragonins i les tarragonines i per a la ciutadania de les Terres de l'Ebre. El tren tram ha de ser un veritable revulsiu allà on donarà servei i, de retruc, evidentment, a tot el territori. Hem volgut fer de la necessitat, virtut. Hem volgut aprofitar aquesta oportunitat.

Estem pendents encara de reunir-nos amb Adif, vam fer una primera reunió amb l'anterior Govern, per entendre'ns, de tot el territori, el que va signar aquell pacte per a les infraestructures ferroviàries que va servir de molt, però se n'havia de derivar una reunió tècnica que anés avançant. Estem pendents de fixar data. La veritat és que ha sigut un inici de legislatura, la de Madrid, una mica convulsa, però, en tot cas, anem tenint contactes bilaterals també amb la gent d'Adif per tal de que s'acomboï perfectament el que és aquest desmantellament –hi insisteixo, forma part de la declaració d'impacte ambiental– amb la implantació del tren tram.

Nosaltres, evidentment, ens hem de coordinar i hem d'aconseguir que tot el que estem treballant –hi insisteixo– des de Ferrocarrils es pugui implementar amb facilitat.

Què hem fet des de Ferrocarrils, des del Govern de la Generalitat, per facilitar la implantació d'aquest tren tram? D'entrada, ja hem contractat els estudis informatius i d'impacte ambiental d'aquest nou tren tramvia del Camp de Tarragona per a la definició de la millor alternativa per al seu desplegament. Els estudis preveuen una implantació per fases, i la primera és la que correspondria al tram entre Cambrils i Tarragona. Volem que el tren tramvia estigui disponible a finals del 2024, a finals del 2024. Per tant, redactarem el projecte constructiu el 2021 –n'estem fent els estudis informatius, hi insisteixo, i l'informe d'impacte ambiental–, executarem els treballs i comprarem els trens –en aquest cas, estem pensant en quatre més un, trens per explotar aquest tren tram– entre el 2022 i el 2024 i, el 24, aquesta és la nostra planificació, volem que estigui ja a disposició dels ciutadans del Camp de Tarragona. Seran quinze parades i la freqüència de pas de Tarragona serà de vint minuts. Per tant, estem parlant d'una autèntica revolució en el transport públic en aquestes comarques del país.

Els nostres estudis a demanda, això és novetat, els estudis de demanda ens diuen que podria tenir fins a 2,5 milions de viatgers a l'any. Per tant, una xifra important tenint en compte les xifres que manegem habitualment en transport públic al Camp de Tarragona. I un 20 per cent serà demanda interna. Per tant, doncs molt justificada la seva implantació. Creiem que és una xifra gens menor, estem absolutament convençuts que també serà un motor turístic en una zona en la que s'han de sumar altres projectes molt rellevants al voltant del Consorci Recreatiu i Turístic.

De la mateixa forma que li deia al principi, que l'aposta pel Corredor Mediterrani ha estat i sempre serà incontestable per part del nostre departament, també ho és

la necessitat que, més enllà d'aquestes grans infraestructures, puguem donar un bon servei a l'economia i als ciutadans del país.

Aprofitem el que significa la posada en funcionament d'aquesta variant de Vandellòs per també donar un millor servei als ciutadans amb aquest tren tram que ha de ser una realitat –moltes gràcies per la seva interpellació– l'any 2024.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra

300-00242/12

Passem doncs a la següent interpellació, que la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ferran Roquer sobre la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra.

Quan vulgui. (*Pausa.*)

Ferran Roquer i Padrosa

Hi ha govern? (*L'oradorriu.*)

El president

Hi ha govern i acaba d'entrar el conseller, per tant, endavant, diputat. Quan vulgui.

Ferran Roquer i Padrosa

Anava a començar dient que feia dos anys que estava pràcticament..., que feia dos anys que vostè estava al capdavant de la conselleria d'Interior i que vostè va heretar una conselleria que he de dir que estava plena de mancances, tant materials com personals, com hem parlat en reiterades ocasions, tant aquí mateix, en aquest Ple, com en la mateixa comissió. I a més l'hereta després de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució sobre el Govern de la Generalitat i, diguéssim, quan els Mossos venien del mes d'agost del 2017, des del punt potser més àlgid en l'àmbit del seu reconeixement tant de la població catalana com potser del reconeixement internacional, i es troben en el punt més baix d'una vall que, després de l'aplicació de l'article 155 i de la intervenció del Cos de Mossos, aquesta intervenció es va acarnissar sobre el cos –diria jo.

No han estat temps fàcils i a vostè també li hem sentit a dir que arriba al càrrec per Sant Joan de l'any 2018 i que el mes d'octubre del mateix 2018 li tanquen la caixa. Però tot i això, per exemple, s'executa el 96 per cent del pressupost de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament.

Per fer aquesta interpellació he repassat algunes intervencions, tant seves com d'altres diputats en aquesta mateixa cambra o a la Comissió d'Interior, i, és clar, ara com ara tot queda filmat o gravat o fotografiat, i, fins i tot, aquí al Parlament, queda transcrit. I he trobat una transcripció a una interpellació que li feia el diputat Joan Josep Nuet, el 12 de desembre de l'any 2018, i li feia una interpellació i vostè contestava i li deia: escolti, miri, jo amb els sindicats de Mossos m'hi he entès en tal cosa, en tal altra; tal cosa no la puc fer perquè resulta que depèn del permís que em doni l'Estat; tal cosa depèn de la Mesa de la Funció Pública de la Generalitat, etcètera, vostè li donava una sèrie d'explicacions i el senyor Nuet li deia: «Sap que aquesta intervenció queda gravada, eh?, i que dins de pocs dies podem recuperar l'acta», li deia això, li deia això en la textualitat.

A la vista de l'evolució dels fets, jo crec que si la recuperéssim avui –de fet, jo la vaig recuperar–, vostè es podria sentir orgullós del que es va comprometre en aquell moment, perquè ho ha complert.

En diferents ocasions vostè va explicar les negociacions, l'estat de les negociacions amb el Cos de Bombers, amb els Mossos d'Esquadra, i sempre ho feia amb un aire, en un sentit positiu i convençut de que acabarien bé. Els sindicats, en reiterades ocasions, han vingut a la porta del Parlament en diferents actes de protesta dels Mossos d'Esquadra, dels mateixos Bombers. Ens hi hem reunit tots els grups parlamentaris, fins i tot vam crear una mesa en la qual estava representat el Departament d'Interior, el Departament de la Vicepresidència i el Departament d'Administracions Públiques, per mirar d'arribar a un acord amb els sindicats i els representants a la Comissió d'Interior d'aquest Parlament. I, al maig del 2019, tenim la primera constatació de que el seu departament està pel pacte i arriba a un acord amb Bombers, que sembla que és una cosa fàcil perquè s'hi va arribar aviat, però no és una cosa fàcil, perquè feia tretze anys que no hi havia hagut cap acord amb Bombers; tretze anys són molts d'anys.

Fins i tot, en aquest acord, preveia la incorporació de mil nous bombers i, de fet, ja hi ha hagut entre aquesta nova escola i les convocatòries que estan en marxa, la incorporació 509 bombers a hores d'ara. Val a dir, conseller, que amb pròrroga pressupostària, sense un pressupost nou, fent un gran esforç el seu departament i la resta de departaments del Govern, fent servir la taxa de reposició per crear aquestes places.

Vostè arriba a un acord amb Bombers, però en el Departament d'Interior hi havia un altre conflicte obert, hi havia un conflicte obert amb els Mossos d'Esquadra. Un col·lectiu molt més nombrós que no pas el col·lectiu de Bombers, i que em feia pensar a mi que seria molt més difícil arribar a un acord, i més quan s'impugnen les eleccions sindicals, i, per ordre judicial, no es fa el recompte de vots i es queda com en un..., als llimbs, la representació sindical del cos.

En aquesta mateixa intervenció, en aquesta mateixa interpellació que li feia el diputat Nuet li deia que l'ordre públic és responsabilitat del Govern de la Generalitat, que en una democràcia és garantia de drets i llibertats, i que la policia ha de garantir tots els drets, com el de reunió, el de manifestació o d'expressió. I li deia també que per fer això vostè s'havia d'entendre amb el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè els Mossos d'Esquadra havien de fer la seva feina de forma adequada i amb els mitjans que necessitaven.

Li parlava dels quinze punts que li havien portat, fruit d'un acord de tots els sindicats el 17 de setembre de l'any 2018. Era una proposta conjunta de tots els sindicats, fins i tot va donar lloc això a la creació del col·lectiu MosSOS, que vostè, al departament, va entomar com a pròpia, i ha estat la base d'aquesta negociació.

Jo li vull fer un repàs d'aquests quinze punts que li demanaven els sindicats per tal de que vostè després ens expliqui, en l'acord que vostè ha signat amb els sindicats del Cos de Mossos d'Esquadra, de quina manera han acabat.

Li parlaven de la recuperació del cent per cent del salari en el cas d'una incapacitat laboral transitòria. Li parlaven de la recuperació de les pagues extraordinàries del 2013 i del 2014, sens perjudici de les hores addicionals que tinguessin per antiguitat. També li demanaven retornar a la situació que hi havia abans del 2012, pel que feia al règim dels dies d'assumptes personals, que havien d'ascendir a nou dies per any treballat complet. Li demanaven la paga del complement de productivitat, i, tot i que ultrapassa la capacitat que té el Departament d'Interior, també li demanaven la recuperació del fons d'acció social.

En el seu departament es donava una estranya circumstància, i era que els Mossos d'Esquadra cobraven a un preu més barat l'hora extraordinària que no pas l'hora normal, perquè de l'hora extraordinària no s'havia mogut el preu, i la normal havia sofert successius increments. Era una demanda que feien els sindicats i una demanda que crec que tenien tota la raó, deixi-m'ho dir. Li demanaven un pla de carrera per als professionals de la seguretat ciutadana, però a la carrera tenir un objectiu per treballar contribueix molt a fer la feina millor, i saber quin és el pla, quins són els avantatges que en trauràs, hi contribueix de manera destacada.

Li demanaven la retribució de compensació de les nits treballades i dels dies festius aplicant coeficients multiplicadors. Li demanaven l'equiparació retributiva en el personal funcionari de cossos especials dels Mossos d'Esquadra, un acord que provenia del 2008, que el 2011 es suspèn el pagament del quart tram, que el 2017, s'arriba a un acord amb els Mossos, s'arriba a un acord amb els sindicats de Mossos en virtut del qual, quan s'aproves un nou pressupost, es pagaria aquest increment retributiu del quart tram.

A hores d'ara encara no hi ha hagut cap pressupost aprovat. L'Avantprojecte de pressupostos del 2020 preveu aquest pagament, conseller? Li demanaven el pagament del dispositiu Àgora. Li demanaven formar part de la Mesa de la Funció Pública, que, inexplicablement, els Mossos d'Esquadra no hi són presents. La Junta de Seguretat de Catalunya, de l'any 2006, va quantificar el número de mossos que hi havia d'haver a Catalunya en 18.267. Aquesta xifra no s'ha assolit mai. En les convocatòries que estan en vigor s'assolirà. Li demanaven que es mantingués aquesta xifra. I li demanaven una cosa que semblava inassumible; li demanaven la possibilitat de la jubilació anticipada als seixanta anys o als cinquanta-nou si es tenien trenta-cinc anys de servei.

Recentment han arribat a un acord; han arribat a un acord que..., del qual hem llegit expressions com: «El Departament d'Interior i les organitzacions sindicals hem arribat a un acord en la darrera reunió celebrada avui 19 de febrer..., després de gairebé dos anys negociant, s'ha arribat a un acord que, des del Sindicat Autònom de Policia, considerem històric.»

En quina mesura aquest acord soluciona els quinze punts que eren la demanda històrica del col·lectiu? En quina mesura aquest acord millora la seguretat dels catalans? I en quina mesura, en el Projecte de pressupostos del 2020, aquestes despeses estan previstes?

Moltes gràcies, conseller.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula del conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Bona tarda, diputades, diputats. Permetin-me que m'excusi perquè he arribat tard, diputat, a l'inici de la seva interpellació, bàsicament perquè fa una estona m'han notificat que dos bombers, dos bombers del Cos de la Generalitat de Catalunya, han mort, han mort a Geòrgia, en una sortida que tenien. Però, bé, en tot cas, acompanyar en el sentiment les seves famílies, els seus companys de parc de la regió d'emergències i el col·lectiu en general del Cos de Bombers, per aquestes dues malaurades morts. Per tant, disculpes per haver començat tard perquè... Hi ha una tercera persona, per la informació que tinc, no és bomber, però també és un català que també, doncs, ha mort en aquest accident, i també acompanyar en el sentiment la família del difunt.

Si ens centrem en la interpellació, vostè ha recuperat una acta d'alguna de les vegades que hem parlat al llarg d'aquest una mica més d'any i mig, aquí, respecte a les condicions laborals dels treballadors i respecte al Cos de Mossos, respecte al Cos de Bombers, no? I sempre els he mostrat confiança, no?; confiança en nosaltres. Per què? Doncs perquè teníem el convenciment que arribaríem a un acord laboral, perquè teníem el convenciment que superaríem totes... Vostè ho ha enumerat, no?: el 155, la situació laboral dels anys d'adversitat econòmica, etcètera. Però teníem confiança en nosaltres mateixos, i encara la tenim, no? En un «nosaltres» generós, eh? Quan parlo en la primera persona del plural, el «nosaltres» no és «nosaltres» l'equip polític, només, sinó que també parlo dels diferents cossos, del Cos de Bombers, del Cos de Mossos d'Esquadra. També parlo dels representants sindicals; en

aquest «nosaltres» també hi són ells, també hi són cadascun d'aquests pràcticament 22.000 catalans i catalanes que es dediquen a vetllar per la nostra seguretat, per les nostres emergències. I aquest «nosaltres», un «nosaltres» generós, és el que ha fet superar tots els reptes que ens hem trobat al llarg d'aquests divuit mesos i continuarem superant en els propers mesos fins que duri aquesta legislatura.

Sé que és un posicionament atípic –sé que és un posicionament atípic–, i jo recordo com en una compareixença fa poc els demanava confiança; els deia: «L'únic que necessitem és temps.» Nosaltres necessitem temps per anar complint tots i cadascun dels reptes que ens trobem, no? I el temps..., i no l'hi dic d'una manera cofoia, perquè tenim molta feina a fer, perquè venim de molt enrere, però el temps ens està donant la raó: que aquesta confiança en nosaltres mateixos, aquesta voluntat nostra de treballar per capgirar una situació molt adversa, inclús crítica, que vam trobar-nos en el sistema de seguretat i emergències d'aquest país..., doncs li estem donant la volta i estem situant-nos en una situació de major facilitat per poder tenir, doncs, el sistema de seguretat i emergències que té aquest país, adequat també a la qualitat professional de tots i cadascun d'aquests 20.000, 22.000 professionals que treballen en la seguretat.

Deixi'm fer un petit calendari. Nosaltres entrem al juny, com deia vostè, de l'any 2018. En aquell moment hi havia unes negociacions laborals del Cos de Bombers, del Cos de Mossos d'Esquadra, que estaven en marxa, que venien de temps anteriors, i el mes de setembre la Plataforma MosSOS ens presenta una plataforma de negociació de quinze punts, com ha dit vostè. Nosaltres ens la fem nostra, i diem: «Si aquesta és la plataforma de negociació...», perquè tots els sindicats que formen part del Consell de la Policia l'accepten com a plataforma de negociació i ens la proposen al departament..., ens la fem nostra i, a partir d'aquí, comencen les negociacions, si bé és cert que el mes de març del 19 hi va haver-hi eleccions en els sindicats de mossos d'esquadra i vam decidir aturar les negociacions..., fet que després hi va haver-hi unes impugnacions judicials i que van tenir aturada tota la negociació fins aproximadament al setembre, que el setembre decidim que, després de sis mesos de temps prudencial per esperar que es resolgués qui eren els representants dels mossos d'esquadra, qui eren els representants sindicals..., doncs, nosaltres no volíem aturar més aquesta negociació i, per tant, la vam reprendre amb la situació que ens vam trobar. D'acord? Per tant, el mes de setembre del 19 restablim la negociació i el febrer del 2020, tot just el mes passat, arribem a aquest preacord.

Deixi'm destacar que segurament el que és més important d'aquest preacord, segurament el que és més important, no són ni les millores laborals ni les millores de les condicions ni un acord, sinó l'amplíssima majoria que signa aquest acord. Jo crec que per això és lo més important, que pràcticament *tots* els sindicats, pràcticament tots els sindicats que representen el Cos de Mossos d'Esquadra, hi estan d'acord, amb aquest acord, i això és positiu, perquè no és un acord signat amb uns quants o amb els altres, és un acord signat pràcticament amb tothom.

Respecte als punts –eren quinze punts, la plataforma de negociació ho va xifrar en quinze punts, com ha dit vostè–, jo els hi..., un per un, com m'ha demanat, l'hi aniré contestant.

Respecte a l'equiparació amb altres cossos d'Interior, que és un problema que ve des de l'any 2018, ha quedat resolt, està resolt. I en el pressupost, que esperem aprovar-lo aquest mes de març, el pressupost de l'any 2020, doncs es donarà compliment a aquesta demanda.

Respecte a la compensació indemnitzatòria, tenim un acord de compensació per als que treballen dotze hores o més en cap de setmana.

Respecte a les pagues extres, vostès saben que l'11 de desembre del 18 hi va haver un acord a la mesa general de retorn de les pagues extres del 13 i del 14 a tot el col·lectiu de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, no només a mossos sinó a tots els funcionaris i funcionàries.

Respecte als assumptes personals, que és una condició que havien perdut fruit de l'adversitat econòmica, també es recupera la situació prèvia a abans de prendre aquesta decisió de retirada de drets que van tenir els treballadors del Cos de Mossos d'Esquadra.

Respecte a la recuperació de la incapacitat temporal, també hi ha un acord, es recupera el 100 per cent, i està assolit també..., és un acord assolit a la Mesa General de la Funció Pública.

Respecte al fons d'acció social –ells n'hi diuen el FAS, no?–, passa per un acord d'aplicació general també a tots els treballadors de la Generalitat. Per tant, hi havia... Jo, quan explicava en aquella interpellació que hi havia coses que depenien del Departament d'Interior i hi havia coses o demandes que depenien d'altres departaments, o de la Generalitat en si, o fins i tot d'alguna altra Administració..., doncs aquest era un més dels que depenien no només del Departament d'Interior sinó, en aquest cas, d'un acord general per a tots els treballadors i treballadores.

Respecte al pagament d'un dispositiu que el 155 no va voler pagar –la gestió del 155..., a un dels càstigs que ens va sotmetre el 155 va ser no pagar un dispositiu–, el dispositiu Àgora, es va pagar el desembre del 2018.

La jubilació anticipada és un dels punts més importants d'aquest acord, és cert. Però aquí tenim quatre objectius, amb aquesta jubilació. Primera, ens equiparem amb altres cossos policials de l'Estat espanyol; policies locals, l'Ertzaintza, la Policia Foral de Navarra tenen aquest acord fet. Nosaltres no el teníem, i el Cos de Mossos d'Esquadra no és menys que ningú. Per tant, hem arribat a aquest acord; per tant, ens hi equiparem. Dos, rejuvenim el cos, que és molt important, i més un cos de seguretat. Tres, evitem que amb la segona activitat es perdi operativitat. Quan un agent de policia demana o accedeix a la segona activitat, perds un agent al carrer, per entendre'ns, per fer una altra feina, i això vol dir que tenim menys agents al carrer, i això ens preocupa. Per tant, amb l'acord de jubilació anticipada això ho reduïm. I també hi ha un tema d'estalvi econòmic, que d'entrada ens costarà diners, però per a la Generalitat de Catalunya i per al conjunt d'aquest país també hi ha un tema d'estalvi.

Respecte a la manca d'efectius, vostès saben que hem fet dues promocions; hem fet 1.500 mossos en setze mesos, pràcticament. Vostès recorden aquesta imatge que jo els vaig ensenyar tot just fa un any. De totes les promocions que hi havien hagut..., el buit de promocions, durant molts anys no n'hi va haver. Aquesta és la promoció que ens vam trobar feta; aquestes dues vermelles més fosques són les que hem fet aquesta legislatura, i la previsió que tenim per als propers dos anys. El mateix passa amb Bombers, perquè hem fet 1.500 mossos però també hem fet cinc-cents bombers.

Respecte al preu de les hores extres, hem arribat a un acord: es pagaran com reglamentàriament toca, i, evidentment, per sobre del que és el preu de l'hora ordinària.

Respecte a l'harmonització de quadrants, hi ha un acord. Hi havia unes unitats concretes que tenien uns quadrants diferents a la gran majoria. Hem arribat a aquest acord.

Respecte al complement de productivitat, l'11 de desembre tenim un acord de la mesa general.

Respecte al pla de carrera de la Unitat de Seguretat Ciutadana, també hi ha un acord; hi ha un compromís que el Consell de la Policia tot just ara començarà a fer uns treballs perquè com a molt tard en un any, en 365 dies, tinguem les conclusions per tirar endavant aquest pla de carrera per als de Seguretat Ciutadana.

Respecte a la compensació de nits i festius, també hi ha un acord amb l'import.

I en el quinzè punt, que és la Mesa de Funció Pública, nosaltres ens comprometem a impulsar tot el que puguem perquè el Cos de Mossos d'Esquadra també pugui estar a la Mesa de Funció Pública.

Per tant, veníem d'on veníem; veníem d'un pressupost de l'any 2017, veníem del 155, i el resultat seria això: 1.500 mossos d'esquadra en divuit mesos, acord laboral en divuit mesos, inversions en divuit mesos, un pressupost per al 2020 esperançador,

que no dona la solució a tot –ja els hi vaig dir, el dia 9 el vaig presentar–, però sí que ens ajuda a fer un pas més endavant. I, per tant, el que podem dir és que, després de divuit mesos del pas per Interior de les persones que hi estem al capdavant, nosaltres estem en vies de solucionar una situació tremendament adversa en la qual es va posar en crisi el sistema de seguretat. Per tant, nosaltres estem en vies de solució d'aquest sistema de seguretat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Un dels objectius del Pla d'igualtat del Parlament de Catalunya és incorporar la perspectiva de gènere en la gestió dels usos del temps. I avui els haig d'informar que, després de l'acord fet a la Mesa del Parlament l'últim dia, hem aconseguit acabar el Ple abans de les set de la tarda. Procurarem seguir en aquesta línia. Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i un minut.